வித்துவப் பெரியாரபிப்பிராயம்

உ

சிவமயம்.

ஓம்படை

ஓ
ரானீழ
லொண்கழ
லிரண்டுமுப்பொ
ழுதேத்திய நால்வர்க்
கொளி நெறி காட்
டினை, எனவும், அறங்
காட்டியந்தணர்க்கன்
றாலனீழ லறமருளிச்
செய்தவனார், என
வும், பண்டிருக்கொரு நால்வர்க்கு நீருரை செய்ததே,
எனவும், தொடுத்தமைத்த, நாண்மாலை கொண்டணிந்த
நால்வர்க் கன்றாணிழற்கீழ், வாண்பாலையாகும் வகையருளித்
தோண்மாலை, விட்டிலங்கத் தெக்கணமே நோக்கிவியந்த
குண மெட்டிலங்க வைத்த விறல் போற்றி, எனவும்,
கல்லாலந் தண்ணிழற்கீழ்க் கலித்துறை யது
பயந்த காமர் காட்சி, நல்லாளை நல் லா
ளொரு பாகமாகிய ஞானத் *
தானை, எல்லாருமேத்தத்
தகுவானை யெஞ் ஞான்
றுஞ், சொல்லாடாருக்கெல்லாந்
துயரல்லதில்லை தொழுமின் கண்டீர்,
எனவும், நம் பெருமக்களாற் றுதிக்கப்
பெற்றவரும், சநகாதி முனிவோர்க்கும், நந்தி
யெம்பெருமானுக்கும், கண்ணுவராதி யோர்க்கும்,
வேத சிவாகமப் பொருளை யுரைத்த பரமாசாரியரு
மாகிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்திக் கடவுளின் றிருவடித் தாமரை
கட்கு இவ் வாராய்ச்சியை அணிபெற அணிகுவாம்

𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌹𑌿𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂।

ருத்ரயத்தே தக்ஷிணம் முகம் தேநமாம் பாஹிநித்தியம். எனச் சுவேதாஸ்வதர உபநிடதம் சிவபிரானை நோக்கி உம்முடைய எந்த முகம் தெற்குநோக்கி யிருக்கின்றதோ அம்முகத்தினால் என்னை யெப்பொழுதும் ரட்சியுமெனக் கூறுகின்றது.

அபிப்பிராயங்கொடுத்த வித்துவப்பெரியார்

பெயர் அட்டவணை.

பிரமஸ்ரீ. P. T. சீனிவாசையங்காரவர்கள் M.A. L.T. *Vide* Wrapper

3-1

உ

சிவமயம்.

முகவுரை

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை யெமையிகழார்—தம்மை
உணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

"திருநான்மறை விளக்கம்" எனப் பெயரியதோர் கட்டுரை "செந்தமிழ்ச் செல்வி" என்னும் மாசிக சஞ்சிகையில் வெளிவருகின்றதே அதனை நீங்கள் பார்த்தீர்களா? என்று என் நண்பரொருவர் என்னை வினவினர். "திருநான்மறை விளக்கம்" என்னும் பெயர் கேட்டதுணையே பெருமகிழ் சிறந்து அச் சஞ்சிகையைத் தருவித்து அக்கட்டுரையின் ஆக்கியோன் பெயரை நோக்கினேன். என் அரும்பெறல் நண்பரும், விரும்புநல்லுறவரும், தம் இயற்பெயர்க்குத் தகவே எவற்றையும் உள்ளவாறே ஓர்ந்துணரும் நுண்மாணுழைபுலமும் உணர்ந்தவாறே யுணர்த்தும் வித்தகமுமுடையவரும், "ஒழுக்கமன்பருளாசார முபசார முறவு சீலம், வழுக்கிலாத் தவந்தானங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை, அழுக்கிலாத் துறவடக்கமறிவொடர்ச்சித்தலாதி, இழுக்கிலா வறங்க" ளெல்லாம் இயல்பானே யமையப்பெற்றவரும், ஆங்கில மொழியைப் பாங்குறக் கற்றுப் பல்கலை கழகத்தாரால் B. A. (பீ. ஏ.) பட்டம் பெற்று, பீ. ஏ. பிள்ளையெனவே நெல்லைவாழ் மாந்தரெல்லோரானும் அழைக்கப்பெற்றிருப்பினும், தவத்தான் மனந்தூயராய்ச் சிவனருட் பெற்ற பெரியோர் தம் மெய்ந்நெறியைக் குருட்டு நம்பிக்கையென்று இகழும் மேலைநாட்டு இருட்டு நம்பிக்கையில் மருளாதவரும், "படிக்கு நூல்கள் சிவாகமம் பசுபாசமோடு பதித்திறம், எடுத்தியம்புவ தீசன் வார்கழலேத்திடுந் தொழிலென்றுமே, விடுத்திடும் பொருள் காமமாதிகள் வேண்டிடும் பொருளீண்டருள், முடித்து மும்மலம்விட்டு நின்மலனோடு நின்றிடன் முத்தியே." என்ற அருளுரைவழி வழுவாது நின்ற சித்தாந்த சைவத்துத் தமருமாகிய, திருவாளர், காந்திமதிநாத பிள்ளையவர்களுக்கு முதற் புதல்வராகிய கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்களே அக்கட்டுரையின் ஆக்கியோன் என்பது உணர்ந்தேன். 'மகனறிவு தந்தையறிவு' எனும் முதுரை பற்றிப் பெயர்த்தும் பெருமகிழ்வுற்று அம்மாசிக சஞ்சிகைக்கு ஒரு சந்தாதாரனாகி அதனைத் தருவித்துப் பார்த்

தேன். பார்க்கப் பார்க்க அவ்வுரையின் நோக்கும் பொருட் போக்கும் இறைவ னூற்பிரமாணங்கட்கும் பொய்தீரொழுக்க நெறி நின்ற பெரியோர் கொள்கைக்கும் முற்றிலும் முரணாக விருந்தவாற்றைக் காண்டலும் குருத்துக்கெதிர்செலக் கரும் பருந்தியவனானேன்.

அக்கட்டுரைக்கண் பற்பல பண்டை நூன்மேற்கோள் கள் காட்டப்பட்டிருந்தமையின் அந்நூல்களையும் அவற்றின் உரைகளையுங் கூர்ந்து நோக்கினேன். நோக்குதலும் பெரிய ஆசங்கைகள் பலப்பல வுண்டாயின. அவற்றை யெல்லாம் சைவ சித்தாந்த சற்குரு சம்பிரதாய தபோதனர்களாகிய பெரியோர்களையும் இரு மொழியினும் வல்ல கல்விவாணர் களையும் உசாவித் தெளிந்தேன். உலக சிருட்டி முதற் றோன்றி யெத்தகைய விடையூறுகளாலுந் தன் தன்மை குன்றாது நிலைபெற்று விளங்கும் நமது வைதிக சைவ சமயத் துக்கு மாறாகத் தமிழர் சமயமென வொரு நவீனக் கொள் கையைக், கலிமுதிர்ச்சியினால் வகுக்கப் புகுந்து, தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பண்டைய அருணூல்களின் மூலபாடங் களையும், அந்நூல்களுக்கு உரை வகுக்கவே அவதரித்தவர்க ளெனக் கருதப்படும் உரையாசிரியர்களின் உரையையும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வரம்புகளையுந் தழுவாது அவ்வுரை யெழுதப்பட்டிருப்பதாக அறிந்தேன். சிவஞானபோதத் திற்குத் திராவிடமா பாடியமியற்றிச் சித்தாந்த சைவத் திரு நெறியை விளக்கிய துறைசைமாதவச் சிவஞானயோகிகள் சுமார் கசo-ஆண்டுகட்கு முன்னரே தீர்க்கதரிசனமாயருளிய 'இல்லை வைதிக நெறியில்லை நல்லற, மில்லை நால்வருணமாச் சிரமில்லையா, மில்லை மாறைக்கர்களில்லையாரிய, ரில்லைநல் லொழுக்கமுங் கலியினென்பவே' என்னுங் காஞ்சிப்பு ாணச் செய்யுளுக்கு இத்திருநான்மறை விளக்கம் ஒரு மேற்கோளா மெனக் கண்டேன். பற்பல பண்டைய அருணூல்களினின் றும் மேற்கோள்கள் காட்டப் பட்டிருந்தமையின் முதன் முறை படித்ததில் இந் நவீனக் கோளுமுண்மையாமோ வென மயங்கினேன். ஆய்ந்துபார்க்க, அரசுரிமை பூண்ட நியாயத் தலங்களிற் பொய்பட்ட வழக்கை யெடுத்து உண்மை போல விவகரிக்கும் நியாயவாதிகளின் போலிக்கடமைப்பாடு போன் றெழுதியிருத்தலைத் திருவருள் உணாத்த வுணர்ந்தேன். அவ் வுணர்ச்சியின் பயனே யெழுதி வைத்தல் உண்மை நோக்கு வோர்க்கும் மேலும் மேலும் ஆராயப் புகுவோர்க்கும் நம்பிற் சந்ததியார் உண்மைச் சைவ நெறியினின்று பிறழாதிருத்தற் கும் ஒரு சாதனமாமென வி்வ்வாராய்ச்சியை யெழுதி முடித் தேன். பண்டைய நூல்களின் கருத்துக்கும் நம் முன்னோர்

கள் ஆட்சிக்கும் இந் நவீனக் கொள்கை உடன்பாடல்லவெனக் காட்டுவதே எனது முழு நோக்கம். ஒருவர் பேரிலுங் குறை கூறப்புகுந்தேனல்லேன்.

மேனட்டு ஆராய்ச்சி முறையைக் கைக்கொண்டோ ருக்கு நானெடுத்துக் கூறும் ஆரியர் விடயமுங் காலவரையறை நிர்ணயமும் ஏளனமாகத் தோன்றலாம். எனது ஆராய்ச்சி முற்றும் நமது பண்டைய நூல்களைப் பிரமாணமாகக் கொண் டுள்ளதேயொழிய எனது கற்பனை யொன்றுமில்லையென்பதை அவர்கள் திண்ணமாயோர்வார்களாக.

இவ்வாராய்ச்சி யெழுதும்போது நேரிட்ட ஐயப்பாடு களை நீக்கி உண்மை காணச் செய்தவர்களாகிய சைவப் பெருந் தகையார்களுக்குங் கல்விவாணர்களுக்கும் நான் என்றுங் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இவ்வாராய்ச்சியை அச்சிடுவதற்குத் திருத்தமான வெழுத்திலெழுதிக் கொடுத்தும் மனமிளைத்த காலத்தில் ஊக்க முறுவித்தும் அச்சிடுங் காலத்தில், ஒப்பு நோக்குதல், பிழை திருத்தஞ் செய்தல் ஆதிய பலவித உதவிபுரிந்த நண்பர் S. I. Ry. ஜனரல் டிராபிக் மானேஜர் ஆபீசு ஹெட் கிளர்க்கு திருவாளர் A. குழந்தைவேலுப்பிள்ளை யவர்கட்கு நான் மிகவுமுரிமை யுடையனு யிருக்கின்றேன்.

இவ்வாராய்ச்சியிற் காணப்படும் எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை ஆதிய பிழைகளை அறிஞர்கள் பொறுத்தருளிச்,

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க்கணி”
“உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா
ருள்ளத்து ளெல்லாமுளன்”

என்னுஞ் செந்தமிழ் அருண்மொழிகட்கு இலக்கியமாவார்க ளென நம்புகிறேன். விஷயங்களிற் பிழை காணப்படின், காரண காரியங்களுடன் எனக் கறிவிப்பார்களாயின், மறுபதிப்பில் அவைகள் திருத்தப்பட்டுத் தோன்றும்.

இவ்வாராய்ச்சியை அச்சிடுவதற்கு உதவிபுரிந்த செல் வச் சிரஞ்சீவி பெரியகுளம் உமை சுப்பையா பிள்ளை யவர்கட் கும் உத்தம பாளையம் சிவராம மங்கையர்க்கரசி யம்மாளுக்கும் இச்சைவ பரிபாலனத்தாலாய சிவபுண்ணியப்பயனை இம்மை யிலும் மறுமையிலுஞ் சிவபிரான் அருளுவாராக.

குரோதன ஆண்டு
தைத்திங்கள்,
திருச்சிராப்பள்ளி
கி. பி. ௧௯௨௬.

திரு. மா. சாம்பசிவன்.

1926

சிவமயம்.

வித்துவப் பெரியாரபிப்பிராயம்

சிதம்பரம் ஸ்ரீ மீனாட்சி தமிழ்க் கலாசாலைத் தலைமையாசிரியர்
பிரமஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி
வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது.

சிவபத்திச் செல்வர்களாகிய மகா-௱-௱-ஸ்ரீ திரு. மா. சாம்ப சிவம் பிள்ளையவர்கள் ஆராய்ந்து எழுதி அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திய திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி என்னும் புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்து மிக்க இன்பமுற்றேன். இதி லுள்ள ஒவ்வொன்றும் தக்க ஆதாரங்களைக் காட்டி முன்னோர் கொள்கையினின்றும் சிறிதும் வேறுபடாமல், முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி யவர்மொழியும் பொன்னே போற் போற்றுவமென்பதற்குத் தக்க உதாரணம் என்று கல்விமான் கள் நன்கு மதிக்கும்படி விளங்குகின்றது. தேவார முதலிய வற்றில் ஷை பிள்ளையவர்களுக்குள்ள சிறந்த பயிற்சியையும் அவற்றின் பொருளை முறையாக அறிந்திருக்கும் ஆற்றலையும் உண்மைப் பொருளையும் ஆன்றோரொழுக்கத்தையும் தமிழ் நாட்டினர்க்கு எப்படியாவது அறிவித்துப் பயன்படச் செய்ய வேண்டுமென்றுள்ள அவாவையும் இதிலுள்ள வாக்கியங்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

சீர்காழி இலக்கண இலக்கிய மகா வித்துவானவர்களும் 'காழித் தேவாரச்சிறப்பு' என ஓர் அரிய விரிவான ஆராய்ச்சியைச் 'செந்தமிழ்ச்செல்வியில்' பிரசுரஞ் செய்திருப்பவர்களுமாகிய
திருவாளர், ப. அ. முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளையவர்கள்
இயற்றியது.

இளம்பிறை கெழீஇய விளங்கவிர் செஞ்சடை
யாலம ரிறைவன் வாலறி வதனு
ஞன்மறை யிவையென நற்றமி ழருளிய
மூவாப் புகலின் முனைவன் றூவாத்
திரிசிர புரத்துச் செய்மல் கரிசறு
மாசி லாமணி தேசுறுங் கான்முளை
சாம்ப சிவமா லோம்பிய சைவன்
றன்னை யெவ்வயிற் றகுதியி னேத்தி
யம்மதி காணலுஞ் செவ்விதழ் சுருக்கும்
பங்கயத் தமருஞ் செங்காத் தந்தண

நான்முக மருவினை மேன்முகத் தெழீஇ
நாவின் கிழத்தி நவிஹெறு நவின்று
பாவி னல்லது பண்பறி யாமே
யோத்தவை யாவு மோதினை யன்றியு
யொருமொழிப் பொருளைத் திருவினே டறையாய்
மயங்கினை யோர்கால் வயங்குமெங் தோன்ற
லொருமுக மருவித் திருமுகத் தெழுதி
மலையின் கிழத்தி மகிழ்தொறு முரைத்துச்
சொல்லொடும் பொருளைத் துரிசறக் காட்டி
நல்லகம் படுத்தலி ஞமுணர்ந் தனமே.

பாடாண்டிணை, இயன்மொழி.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்க் கைலாசநாத சுவாமி தேவஸ்தானத்
தருமகர்த்தரும், "முப்போதுந் திருமேனி தீண்டும்"
உத்தமோத்தம அந்தணர் குலதிலகரும், சிவாகம விற்பன்னரும்,
சோதிடத்தலைவரும், யந்திரவித்துவ சிரோமணியும்,
கிரியாகாண்டக் கண்ணுடியுமாகிய,

பிரமஸ்ரீ ந. வே. கார்த்திகேயக் குருக்களவர்கள்
இவ்வுரை கண்டார்.

சைவசமயிகளுட் சிலர் ஏறக்குறையப் பதினைந்து வருட காலமாகச் சைவசித்தாந்த நூல்களுக்கும், பரம்பரையாக அந் நூல்வழி யொழுகிவந்த வருகின்ற ஆன்ஹேர் கொள்கைகளுக்கும் மாறுகத் தாம் வெவ்வேறு புதிய கொள்கைகளை மேற்கொண்டு எழுதியும் இயம்பியும் வருகின்ஹர்கள். அவருள் முன்வைத் தெண்ணப்படுவோர் ஸ்ரீவேதாசலப் பிள்ளை, ஸ்ரீ. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்னுமிரு பெருமக்களுமேயாவர்.

ஈண்டு ஏனையோரை விடுத்து அவ்விருவரையும் எடுத்துக் கொண்டது எற்றுக்கெனின், உண்மைச் சைவாபிமானமும், ஓவாத தமிழ் சமஸ்கிருதாபிமானமும், "துலைநாவன்ன சமநிலையுள்ள"மும், நூல்வரம்பிகவாத மேல்வரம் புடைமையும், ஆன்ஹேராசாரம் என்று போற்றலும், சிவபூசைப்பத்தி சிவனடியார் பத்தியும், விபூதி உருத்திராக்கமாகிய சிவசின்ன தாரணமும், "உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்" என்னும் ஔவையார் திருவாக்கை அநுதினமும் அறிஞர் நினைவு கூரச்செய்தலும், "எல்லார்க்கு நன்றும் பணிதல் அவருள்ளும்—செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து" என்னுந் திருக்குறளுக்கு இலக்கியமும், இன்னன நன்மைகள் பிறவும் மன்னித்துறுமும் மாண்பார் வித்துவதிலகராகிய ஸ்ரீமத். திரு. மா. சாம்பசிவம்

பிள்ளையவர்கள் எமது அபிப்பிராயங் கேட்டற் பொருட்டு அனுப்பிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னுந் திருத்தகு நூலில் அவ்விருவரையுமே சுட்டிப் பேசப்பட்டிருத்தலினு லென்றுணர்க.

வேதாசலப் பிள்ளை என்பாரது நவீனக் கொள்கையை ஆராய்ச்சி ஆசிரியர் பத்திரிகை மூலமாகவும், சிறு புத்தக மூலமாகவும் மறுத்தொழித்தமையை அப்பத்திரிகை முதலியவற்றைப் பார்த்தறிந்திருக்கின்றேம். அவற்றிற்கு மறுப்பு இன்னும் வந்திலது. வருதற்கு வழியில்லை. ஆகலான், இனிமேலும் வாராது. வாராது. ஒருகால் மானமேலிட்டால் வரின் பிழையுறவரும்; அழிபட்டொழியும்.

சைவசாத்திர விரோதக் கொள்கையராகிய வேதாசலப் பிள்ளை என்பார் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது உண்மைச் சைவ வித்துவான்கள் அவரது புதுக்கொள்கையை அங்கீகரித்திலராய் வித்துவ சபையில் அதனைத் தாபிக்குமாறு அழைத்தார்கள். அவர் வரவில்லை. வாராமையால் ஸ்ரீமத் கைலாச பிள்ளையவர்கள் இந்து சாதன பத்திரிகை மூலமாகவும் சிறு புத்தக மூலமாகவும் அவரது சைவ விரோதக் கொள்கையைப் பிரமாண சகிதம் மறுத்து விட்டார்கள். அவற்றிற்கும் இன்றுவரை மறுப்பெழுத வலியிலராயினர். என் செய்வார்! பாவம்! பாவம்!! பிரமாணமின்மையிற் பேசாதொழிந்தார். "கல்லாத மேற்கொண் டொழுகுவான் கசடற—வல்லதூஉ மையந் தரும்" என்பதற்கிலக்கியராகாது மோன முற்றிடல் மாமதியேயாம்.

இங்ஙனமிருத்தலால் அவரைப்பற்றித் "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி நூலுடையார் அந்நூலுள் தொட்டுக்காட்டி விட்டொழிந்தனர். அம்முறைபற்றி யாமும் அவர் கொள்கையை விடுத்து, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்பார் கொள்கையைத் தொட்டுப்பார்த்து எமது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிப்பாம்.

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் பூர்வ பக்கமாகத் "திருநான்மறை விளக்கம்" எனத்தீட்டிய பத்திரிகையில், கல்லாவீழலில் இறைவன், நால்வர் தமிழ் மக்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுக்க அவர்கள் தமிழ் நான்மறை செய்தார்கள் என்றும், சிவபிரான் வேதஞ் செய்திலர் என்றும், வடமொழி வேதம் தமிழ் வேதத்தைப் பார்த்து ஆரியர் கட்டின கட்டு வார்த்தை என்றும், தமிழ் வேதத்தைக் கடல் கொண்டுபோயிற்றென்றும், அறங்களும் தமிழிலுள்ளன, அவையுங் கடல் கோட்பட்டன என்றும், பிறவாறும் பிரமாணமின்றி "வாயில் வந்தன வந்தன

போற்றினார்" என்ற வண்ணம் மனத்திற்றோன்றிய தோன்றிய படி எழுதி யிருக்கின்றார்கள். "அறிஞர்க ளுடியே யவற்றைக் காண்கவே."

"திருநான்மறை விளக்கத்"திற் காணப்படுவனவெல்லாம் சைவ சாத்திரங்களுக்கு முற்றும் மாறுபட்டனவேயாம். முக்கியமான சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டினும். இவைக ளெல்லாம், சைவ சமயம் இல்லை; சைவ சாத்திரம் இல்லை; சாதி இல்லை; ஆச்சிரமம் இல்லை; சிவன் இல்லை; சீவன் இல்லை; புண்ணியம் இல்லை; பாவம் இல்லை; அவற்றின் பயன்களாகிய இன்பம் இல்லை; துன்பம் இல்லை; அவ்வின்பத் துன்பங்களை அனுபவிக்கும் சுவர்க்கம் இல்லை; நரகம் இல்லை; "கொலை யொடு களவு காமங் குறித்திடு வஞ்ச மெல்லா—நிலையெனப் புரிதியற்று னினக்குமேல் வருந்தீ தொன்று" இல்லை; எனவும் இன்னன பிறவும் கூறும் நாத்திகர்க்கும் உடன்பாடாகாதெ னின், இவைகளெல்லாம் உண்டெனக் கூறும் ஆத்திக சைவசற் சனசங்கத்த னுத்துணை தானு மணுகாதழிந்துபடும் என்ப தறை யவும் வேண்டுங் கொல்லோ!

உண்மைச் சைவ சற்சன சபையில் அவையணுத்துணையு மேருவென்பது "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னு நூலைப்படிப்பவர் நன்கறிவர். "ஆராய்ச்சி" ஆசிரியர், கா. சு. என்பார் கொள்கைகளெல்லாவற்றையும் தக்க பிரமாணங் கொண்டு மறுத்திருத்தலின் யாம் மறுப்பான் புகவில்லை. அம் மறுப்புக்கு மதிப்புரை கொடுப்பான் புகுந்தேம். எமதபிப் பிராய மதிப்புரை இதுவேயாம்.

நல்லாசிரியரை வழிபடு முறையில் வழிபட்டுக் கேட்கு முறையிற் கேட்டுச் சைவ சித்தாந்த நூல்களைக் கற்று உள்ளவா றுணர்ந்த நல்லோர்கள் "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" ஆசிரியர் அறிவின் மதுகையை அறிந்து வியந்து மகிழா நிற்பர். ஏனையோர் வியந்தென்? ஒழிந்தென்?

சைவவுலகந் தடுமாறிப் பிறவிப்பயனை இழவாதவண்ணம் "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் சிறந்த நூலியற்றி ஈடேறச் செய்த புலவர் திலகராகிய ஸ்ரீமத் சாம்ப சிவம் பிள்ளையவர்கள் இன்னும் இதுபோலும் பெருநூல்கள் செய்து உபகரித்துப் பூரணாயுசுப் பெற்றுப் புண்ணியராய் ஆனந்த வாழ்வுறும்படி "சிற்சபைப் பொலியத் திருநடம்புரியு, மற்புதக் கூத்தர்" அருள்புரியுமாறு அநுதினமும் வேண்டு கின்றாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பரீக்ஷகரும், யாழ்ப்பாணத்து
ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கத்தின் நிர்வாக சபை
வித்தியா சபைகளின் அங்கத்தவரும் உதவிக் காரியதரிசியும்,
பரீக்ஷகரும், "உலகியல் விளக்க நூல்" ஆசிரியரும்,
சங்கநூல் ஆராய்ச்சி விநோதருமாகிய

பிரமஸ்ரீ நவநீதகிருஷ்ணபாரதியவர்கள் இவ்வுரை கண்டார்.

தென்னிந்தியாவிலேயுள்ள பார்ப்பன மக்களுட் பெரும்பாலார் அரசாங்க உத்தியோக வேணவா மேலீட்டானே தத்தமக்குரிய வைதிக சன்மார்க்க நெறியை மறந்து ஆங்கிலங் கற்றுத் தாம் பெரும் பதம் பெற்றுப் பாங்கிலரென்னும் பான்மையாரயினர். ஆங்குள்ள ஏனையோரும் அப்பதங்களைத் தாங்களும் பெறுதற்குத் தடையாயிருப்பவர் பார்ப்பாரெனத் தாமே கருதிக்கொண்டு அவரை வெறுத்து அடக்குவான் முயல்கின்றனர்

அவர் தம் முயற்சி, அப்பார்ப்பார்க் குரியதென்று அவர் தாமே எண்ணிக்கொண்ட வடமொழியின் மீதும், அம்மொழியினூர்ந்த வேதாகமங்கண் மீதும், அப்பார்ப்பார் மரபுடையரெனக் கருதப்படும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் போன்றார் மீதும், சகத்தியல் கடந்த அகத்தியர் முதலாய முனிவர்கண் மீதும் வெறுப்புக் கொள்ளச் செய்து விட்டதெனின், வேறினி விளம்புதற் கியாதுள தவர்தம் முயற்சி விசேடம்.!

இன்னும் அவர்கள் தமது வெறுப்புவிசேட மொன்றையே நிலைக்களனாக வைத்துக்கொண்டு உண்மையை அறவே மறைத்துத் தொன்னூல் வரம்பிகந்து வேண்டிய மாறுபாடுகளை அச்சநாண மனுத்துணையுமின்றி உளுற்றி வருகின்றனர். அவற்றுட் சிலவற்றை அறியவெஃகும் வேட்கையாளர் பொருட்டு ஈண்டு வரைகின்றாம்.

திருக்குறளில் "அறுதொழிலோர்" என்றதனை "அறிதொழிலோர்" என்றும், தேவாரத்தில் "சைவவேடந் தானினைத்து" என்றதனைச் "சைவவேடந் தானிணைத்து" என்றும், பாடங்கொண்டும், தேவார முதலியவற்றில் "மறை" என்பது தமிழ்வேதம் என்றும், "அந்தணர்" என்பது "தமிழராகிய முனிவர்" என்றும், "சிவன்" என்பதற்குச் சிவந்த நிறம் உடையவன் என்றும் ஓராதாரமுமின்றி வாளா பொருள் கூறியும், தம்முடைய கொள்கைக்கு மாறுபட்ட பிரபலமான பிரமாணங்களை இடைச்செருகல் என்றும் எழுதியும் இயம்பியும், இன்னன பிறவா றுளுற்றியும் வருகின்றனர். இவ்வருவோருட்டலையாயார் ஸ்ரீ வேதாசலம் பிள்ளை என்பாரும் ஸ்ரீ கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்பாருமாவர்.

கா. சு. என்பார் வடமாநிழற்கண் நால்வர்க்கருளிய மறை என்பது இருக்கு முதலியவற்றைக் குறியாது தமிழ் மொழிக் குரிய ஓம் என்பதனையே குறிக்கும் என்றும், ஆண்டுக் கேட்ட நால்வரும் சநகர்தியர் ஆகார்; தமிழ் மக்களே ஆவார் என்றும், பிறவாறும் மேலே குறித்த தம்மத மேலீட்டானே "திருநான் மறை விளக்கம்" என்னும் பொதுமொழி தலைப் பெய்ததொரு பொருளில் உரையைச் "செந்தமிழ்ச்செல்வி" என்னும் பொருத்தமில் பத்திரத்தில் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

இத்தகாத செயலுக்கஞ்சி உண்மை வெளியிடற் கஞ்சாது முன் வந்து தோன்றியோர் பல சைவத் தமிழ்ப் பெரியாராவர்; அவர் தம்முள்ளும் தலை சிறந்த பெரியாராகிய ஸ்ரீமத். திரு. மா. சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" எனப் பெயரியதோரரிய நூலொன்றியற்றி அதன் மாதிரிப் பிரதி யொன்றை எமக்கனுப்பி வைத்தனர்.

அந்நூல் கா. சு. என்பார் காட்டிய போலிக் கொள்கை களை வேரறுத்தில்லையாக்கிச் 'சைவப் பயிர் தழைத்தோங்க வைத்துச் சிவானந்தப் பேற்றினைச் சைவ வுலகந் துய்க்குமாறு செய்து விளக்கமுறுகின்றது என்பது எமது உள்ளக்கிடக்கை

அந்நூலாசிரியருக்கும், மாரிக்குப்போலச் சைவ வுலகம்' என்ன கைமாறு செய்ய வல்லது! நூலும், ஆசிரியரும், சைவ மும், தமிழும், வடமொழியும், அம்மொழி வேதாகமங்களும், அன்ன பிறவும் தழைத்து வளர்ந்தோங்கி நிலைபெறும்வண்ணம் அருள் புரிவான் கலியுகவரத! கந்த! முருக! எந்தை செவ் வேள்! கமலச்சேவடி! விமல! வேண்டுதும் பெரிதே.

யாழ்ப்பாணத்து மாவைக் கந்தவேள் ஆலய ஆதீன குரவருள் ஒருவரும், பௌராணிகரும், சைவப்பிரசாரகரும், கவிப்புலவரும், ஆகிய

பிரமஸ்ரீ ஸா. குமாரசாமிக் குருக்களவர்கள் கண்ட வுரை.

செந்தமிழ்ப்புலவரும், நந்தலில் அன்பரும், உந்திய ஒழுக்கரும், சந்தத மியற்றும் அந்தமில் பூசையும், நிந்தையில் அடியவர் சுந்தரத்தொண்டும் பந்தம தகற்றும் பான்மையிற் செய்யும் பத்த சிரேட்டரும், வித்தகநூல் விநோதரும் சத்துறு கண்டனம் பத்தோ மேலும் பற்பல படைத்தீந்து பாரிற் சைவம் பரப்பினரும் பரப்புகின்றவரும் பரப்புவாருமாகிய ஸ்ரீமத் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் எமது பார்வைக்கு அனுப் பிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" வரப்பெற்றுப் பார்வையிட்டு அவ்வுத்தம சிரோமணி சைவர்கட்குச் செய்த

பேருபகாரத்தைக் கருதிக் கருதிக் கருங்கல்லினும் வலிதாய எமதுள்ளம் நெக்குநெக் குருகிற்று. ஆராய்ச்சி நூலின்கண் உள்ள பூர்வபட்சிகள் கொள்கைகளையும் சித்தாந்தியார் மறுப்புக்களையும் உற்று நோக்கும்போதெல்லாம் முறையே துக்கானந்தவெள்ளம் பொழியும் துணை விழிகள்.

இந்நூலில் வடமொழிக்கண்ணே வேதசிவாகமங்கள் ஈசனால் செய்தருளப்பட்டு அன்றும் இன்றும் என்றும் நின்று நிலவுதலும் இன்னோரன்ன பிறவும் காண்டல் கருதல் உரை என்னும் மூன்றினாலும் நிறுவப்பட்டிருத்தல் கரதலாமலகம் போலக் காணப்படுகின்றது. அது, ஆராய்ச்சி நூலைப் படிப்பவர் தாமே அறிந்துகொள்வர். யாம் கூறியது மிகைபோலும்.

வடமொழி தென்மொழிகளை ஒருங்கே தந்த ஈசன் கல்லாலின்கண் நால்வர்க்குபதேசித்த தமிழ்மறைகள் கடல்கோட்பட வடமொழி வேத சிவாகமங்களையே இத்தமிழுலகு கொள்ளத் திருவுளம்பற்றினராயின் அதனை மாற்றவல்ல சிருட்டிகர்த்தர் யாவரோ! ஆயினும் ஸ்ரீ. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் அவனருள் வயத்தராய்ச் சாகரத் தாழ்ந்து தமிழ் மறைகளைக் கொணர்ந்து தமிழுலகுக்கீவரேல் அதனை விலக்கவல்லார் யாவரோ!!

"அந்தமின் மறையெல்லா மடிதலை தடுமாறிச்—சிந்திட முனிவோருந் தேவரு மருளுற்ற" காலத்தில் ஈசன் விண்டுவை நோக்கி விண்டுவே! நீ ஒருகலையுடன் புவியிற் போந்து அம் மறைகளை முறை நிறுவி வருகவென்றாஞ்ஞை செய்ய அவர் வியாசராய்ப் போந்த சரிதம் இப்பொழுது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது.

ஐயிரு புராணநூலமலற் கோதியுஞ்—செய்யபன் மறைகளும் தெரிந்து மாயையால்—மெய்யறு சூ[illegible] வியாதர் புகல்வராயின், நான்மறையுள் ஒருமறையில் ஒரு பகுதியைத்தானும் நல்லாசிரியரிடத்துக் கற்று அதன் உண்மைப் பொருளறிந்து அதன் வழியைத் தூற்றாது போற்றி உய்தற்குத் தவஞ்சிறிதுங் கழிபிறப்பிற் செய்து வையாதவர்கள் மயங்கி மாறு கொளக் கூறிமறை நிந்தகராதல் ஆச்சரியமன்று.

எங்ஙனமாயினும் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் கூறும் தமிழ்மறைகள் உலகறிய வெளிவரும் வரையும் சிவஞானச் செல்வர் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" நின்று நிலவுதல் ஒருதலை என்பது கடைப்பிடிக்க உலகு.

"ஆராய்ச்சி" நூல் ஆக்கியோர் "உப்பு முலகு முள்ளளவும் வாழ்ந்து திப்பிய நூல் பல இன்னும் இதுபோற்செய்து

இப்புவிக்கிந்து செப்பஞ்செய்து உவந்தினிதிருக்க வரந்தருக வென மன்றவன் மதலை தன்றிருவடியிணை புந்திகொண்டிறைஞ் சுதும் புவியி லென்றுமே.

யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலிச் சிவன் கோயில் அர்ச்சகரும், மானேசரும், பற்பல சிவாலய குகாலய முதலிய சைவாலயங்களில் துசாரோகணஞ் செய்து உற்சவநடாத்தும் வித்தகரும், "முப்போதுந்திருமேனிதீண்டு"ம் உத்தமோத்தம வருணத் தண்ணளிமிக்காரும், வித்துவான்கள் எனப்படுவார் யாவரே யாயினும் அவர்பாற் பத்திமை பழுத்தொழுகும் மெய்த்தகு பண்பினரும், கல்வி விநோதரும், ஈகையாளரும், சைவப்பிரசாரகரும், ஞானப்பிரகாச சபையின் நிரந்தர அக்கிராசனரும், பௌராணிகரும், கர்ஷணுதிப் பிரதிஷ்ட்டாந்தம் பிரதிட்டாதி உற்சவாந்தம் உற்சவாதிப் பிராயச்சித்தாந்தம் என்னும் பரார்த்தக் கிரியைகளில் மிகப்பயின்றவரும், பொது நலப்பிரியரும் ஆகிய,

பிரமஸ்ரீ சி. சபாபதிக்குருக்களவர்கள் இவ்வுரை கண்டாராவர்.

மகா-ா-ா-ஸ்ரீ கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் "செந்தமிழ்ச்செல்வி" என்னும் பத்திரிகையில் "திருநான்மறை விளக்கம்" எனத் தலைக்கட் பெயர் பொறித்து எழுதிய விடயமெல்லாம் சைவ சாத்திர முரண்களெனக் கண்டு கண்டனங் கண்டு அச்சிட்டு அதில் ஒரு பிரதி எமதபிப்பிராயம் அறிதற் பொருட்டு எமக்கனுப்பி வைத்தார் ஒரு பெரியார்.

அவர் தாம் யாரெனின் சைவ சாத்திரமுரணினர் எனப்படும் யானைகட்கொப்பற்ற சிங்கேறும், நாத்திகர்களாகிய வனத்திற்கோ ராத்திகக் கோடரியும், கற்றவர்காமுறும் பொற்பார் புலவரும், நெற்றிநேத்திரத்தனைப் பற்றொடு பூசை நித்தலும் புரியும் பளகறு தவத்தரும், மூவொருபாஷை மேவாப் பயின்று தாவிலதாகத் தமதுளங் கொண்டவரும், சைவசித்தாந்த மெய்வரக்கற்றுப் பன்னிருதிருமுறை நன்னருற்றேர்ந்து வாதிக ளேங்கி மனமயலகலப் போதனை செய்யும் புண்ணிய கண்ணியரும், நீதி நூல்கள் பேதியா துணர்ந்து இலக்கியம் பயின்று இலக்கணந் தேர்ந்து தருக்கம் படித்துத் தாம்பெரி தோங்குநரும், திருப்புகழ்ப் பெருமான் "சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ள"த்தரும் ஆகிய ஸ்ரீமத் திரு. மா. சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்களே!

இப் பெரியார் அனுப்பிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் பெரு நூலை யாம் அரைப்பாகம் வரை

தக்ஷிணாமூர்த்தி

நன்றாக நால்வர்க்கு நான்மறையினுட் பொருளை
அன்றாலின் கீழிருந்தங்கற முரைத்தான் காணேடீ
அன்றாலின் கீழிருந்தங்கற முரைத்தானாயிடினுங்
கொன்றான்காண் புரமூன்றுங் கூட்டோடே சாழலோ

பார்வை யிட்டேம். எமது சிவாலய பூசை முதலாய கைங்கரியங்கள் முழுப்பாகமும் இப்பொழுது பார்க்க இடந்தந்தில. ஆயினும் எமது கருத்துப் பழு தூருவண்ணம் பின்னர் எஞ்சிய பாகத்தையும் பார்வையிட்டுப் பூர்த்தி செய்தின்புறலாமென் றெண்ணி ஒருவாறு மனந்தேறினேம். அது நிற்க.

ஒரு பானை சோற்றிற் கோரவிழ் பதம் பார்த்தல் என்னும் பொருளையுடைய "தாலீபுலாகநியாயத்" தானே பார்த்த பாகத்தைக் கொண்டு பாராத பாகமும் இத்தன்மைத்தென்பது இனிது விளங்கிற்று

அவ்"வாராய்ச்சி"தான், சைவ நூற் பிரமாணங்களையும் யுத்தி அநுபவங்களையும் தன்னக முழுதுங் கொண்டு, "திருநான்மறைவிளக்க" முடையார் புதுக்கொள்கைகள் முற்றும் சுருதி முதலிய மூன்றற்கும் சிறிதும் ஒவ்வாமையை வெள்ளிடை மலை போற் றெள்ளிதிற் காட்டித் திகழ்கின்ற சிறப்பு, "விளக்க" முடையார் உளக்கமலமு நெகிழ்த்தின்புறுத்தி உண்மை கடைப்பிடிக்கச் செய்யுமென்ப தொருதலை.

அவ்"வாராய்ச்சி"யாம் அரும்பெரு நூற்கு இலக்காக்கப் பட்ட ம-ள-ள-ஸ்ரீ வேதாசலம் பிள்ளையவர்களும் ம-ள-ள-ஸ்ரீ கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களும் தாங்கள் மேற்கொண்ட புதுக்கொள்கைகளைச் சைவநூற் கொள்கைகள் என்று ஆராய்ச்சியில்லார் கருதும்படி வெளியிட்டு வருகிறார்கள். அவற்றைப் பார்க்க விரும்புவோர் முறையே "திருவாசகவிரிவுரை"யிலும், "திருநான்மறைவிளக்கம்" அச்சிடப்பட்ட "செந்தமிழ்ச்செல்வி" என்னும் மாசிக பத்திரிகையிலும், அன்ன பிறவற்றிலும் பரக்கக் காணலாம்

இவ்விருவருக்கும் ஒருவருக்குமில்லாத ஒரு சூக்கும அறிவு தலைப்பட்டிருத்தலை எப்பாலர் அறியினும் தப்பாமல் ஆற்றவும் ஆச்சரியமடைவர். அதுதான் மற்றெவ்விலக்கணத்த தெனிற் கூறுதும்:—

க. தாங்கள் பிரமாணமாகக் கொண்டதொன்றைப் பிறர் பிரமாணமாகக் காட்டினுல், பதில் சொல்லமுட்டுற்று, அது இடைச்செருகல் என்று கூறி விடுதல்.

உ. பலபொருளொரு சொல் ஓரிடத்திற் பிரயோகித்திருந்தால் அதற்கு அவ்விடத்திற்கு ஏற்பதொரு பொருளை விடுத்துத் தாம் மேற்கொண்ட கொள்கைக்கேற்ப வலிந்திழுத்துப் பொருந்தாப் பொருள் கோடல்.

ஈ. ஒரு நூலில் ஒரு விடயத்தைப் பற்றி முன்பின்னுள்ள தொடர்புபடச் சொல்லி வரும் பொருத்தப் பொருட் சம்பந்த

நோக்காது தாங்கொண்ட நவீனக் கொள்கைக்கேற்பப் புதுப் பொருள் கோடல்.

ச. தாம் காட்டும் பிரமாணம் எதிரி கொள்கையைத் தாபித்துத் தமக்குப் பிரதிகூலமாய்த் தம்மைத் தோல்வித் தானத்துட்படுத்திவிடுதலை எள்ளத்தனையுங் கருதாதொழிதல்.

ரு. தங்கள் புதுக்கொள்கைக்குப் பிரமாணமின்மை செவ்விதிற் றெரிந்துவைத்தும் தெரியாதார் போல, தேவார முதலியதற்றைத் தங்கள் கொள்கைக்கு ஏற்பத் திரித்துப் பாடங்கோடல்.

சு. "சித்திரம் பேசேல்" என்ற ஔவையார் திரு வாக்கைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாது அறவே மறந்து அதுவே பேசுதல்.

எ. தாங்கள் தங்கள் கொள்கையைத் தாபித்தற்கு நூல் வரம்பிகந்து புதிதொன்று கூறின், ஏனையரும் வரம்பிகந்து அதற்குமேற் புதிதொன்று கூறின் அப்போது தாம் செய்யக் கிடந்த தொன்றுமின்றெென வுணராது களித்தல்.

அ. தங்கள் புதுக்கொள்கை, அதனையறியு மறிவாற்ற லில்லாத சைவசமயிகளுக்குத் தெய்வபத்தியைக் கெடுத்து மனம் போனவாறு ஒழுகச்செய்து நரகத்திற்காளாக்கிவிடும் என்பது கருதி யிரங்காதுவிடுதல்.

கூ. இந்நவீனக் கொள்கையுடைய இவ்விருவரில் முன் வைத் தெண்ணப்பட்ட ஒருவர் நான்மறை சிவஞான சித்தி, தேவாரம், திருக்குறள், இறையனாரகப்பொருள், தொல்காப்பி யம் என்று கூறப் பின்வைத் தெண்ணப்பட்ட மற்றொருவர் இவை யன்று; அது வேறு; அது கடலாற் கொள்ளப் பட்டதென்றல்.

இங்ஙனம் இவ்விரு பெருமர் சூக்குமவறிவும் நவமாகப் பிரிந்து, அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொன்று பலவேறுவகைப்படப் பிரிந்து செல்லுஞ் செலவினையுடைய விலக்கணத்தன.

இவ்வறிவு இருந்தழி யிருந்து தீட்டாத் தீட்டும் பயனில் பல முரண் விடயங்கட்குட் புதைந்து கிடக்குமன்றி அறிஞர் அவைக்களத் தணுகி அரை மாத்திரைதானும் நின்று பயன் றருவதொன் றன்று என்பதஃதறியவல்ல அவர்பாற் றோன்று மைக்குக் காரணம் என்னைகொல்லோ! வினையென்பேமா! வினையன்று; கலிவலி என்பேமா! அஃதன்று; கண்ணுதற் பாமன் பிரேரகமென்பேமா! அதுவுமன்று; சார்ந்த இனத் தியல் பென்பேமா; என்னென்பேம்! என்னென்பேம், சிவதா! சிவதா! அது கிடக்க

திரிபுரத்தசுரர்கள் தேவர்க்குச் செய்த சகித்தற்கரிய இடுக்கண்ணை அவர் முறையீட்டால் அறிந்து கருணைமீக்கூர்ந்து அதனை ஒழிக்கத் திருவுளங்கொண்ட செகதீசனாகிய சிவபெருமான், அவ்வசுரர்கள் சிவபூசா துரந்தரர்களாயிருத்தலின், அப்பெரும்பேறுடையாரைப் பரமபதியாகிய தம்மாலும் கோறல் முடியாதென்றுணர்த்து முகத்தால் சிவபூசைவிசிட்டஞ் செகத்தினர்க்குத் தெரிக்க திருவுளங்கொண்டு தமது "நால்வகைப்பட நண்ணிய சத்தியுள்—மாலு மாதலின்," அம்மாலாகிய விண்டு தேவரைக் கூவி இதனைச் செவியறிவுறுப்பாராயினார். அது வருமாறு:—

விண்டுவே! நீ பௌத்தகுரவனாயும் நாரதன் உனது சீடனாகவும் கோலங்கொண்டு திரிபுரஞ்சென்று அப்புரவாசிகட்குப் பௌத்த சமய போதனைசெய்து சிவபத்தியையும் சிவபூசையையும் விடுவித்து, பௌத்த பத்தியையும் பௌத்த பூசையையுந் தொடுவித்துவரக்கடவீர் என்று அறிவுறுத்தினார். சமணசமயத்தையும் போதிக்கும்படி தெரித்தார் எனக் கூறும் புராணமும் உண்டு.

சிவபிரான் தெரித்தருளியவாறு விண்டுதேவரும் நாரதரும் கோலங்கொண்டு திரிபுரஞ் சென்று பௌத்த சமண போதனைசெய்து அவ்வசுரர் சிவபத்தி சிவபூசைகளைக் கெடுத்துப் பௌத்தபத்தி பௌத்தபூசைகளைக் கொடுத்து மீண்டனர்.

அதன்பின் சிவபிரான் திரிபுரதகனஞ் செய்து தேவர்களை இரக்ஷித்தார். அக்காலத்து விண்டுதேவர் போதனையைக் கேட்டும் அதில் மனம்பற்றாத மூவர் சிவபத்தி சிவபூசைகளை விடாதிருந்தனர். அவர் அவ்விசேடத்தால் தகிக்கப்படாது உய்ந்தார். இதனால் சிவபத்தி சிவபூசைகளின் விசிட்டம் எத்துணை சிறந்ததென்பது யாவரும எளிதிலறிந்து யாவரும் கடைப்பிடியாக மேற்கொண்டு உய்யக்கடவர்கள்.

"வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீயும்" பெருங்கருணைப் பெருவள்ளல் எங்கள் சிவபெருமானேயாதலால், தேவர் வேண்டுகோளை முடித்தற்கு அதற்குரியவாயிலை யுண்டாக்கி முடித்தருளினார். அதுபோல, கலியுக தருமம் இவையென விதித்த சிவபிரான், சைவசமயிகளிடத்து அவை காணப்படாமையால், அவற்றைச் சைவரைக்கொண்டு செய்வித்தற்குரிய வாயில் இஃதெனத் திருவுளங்கொண்டு வேதாசலம் சுப்பிரமணியம் என்னும் தமது தலப்பெயர் சுயப்பெயரோடு மானுட வடிவங்கள் எடுத்துக்கொண்டுவந்து சைவசமயிகளுடைய உறுதியான சிவபத்தி, வேதாகமபத்தி, வடமொழிப் பத்தி, பிராமணபத்தி, சைவசமய குரவர்பத்தி, சைவசமய

சந்தான குரவர்பத்தி, சித்தாந்த சாத்திரப்பத்தி, பன்னிரு திருமுறைப்பத்தி, முதலியவற்றைக் கெடுத்து நவீன சைவமதத்தில் விடுத்து இருபத்தெட்டுக்கோடி நரகங்களிலும் மடுத்து வருத்தத் திருவுளங்கொண்டிருந்தாலு மிருக்கலாம்; அப்படி யாயாயின் அவ்விருவர்மீதும் குற்றமேற்ற இடமில்லை யென்றுங் கருதுகின்றாம்.

"திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் பெருநூலில் மிகக் கவனிக்கற்பால சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகின்றாம்.

வடமொழி வேதம் ஆரியர் கட்டியது; சிவபிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்டதன்று என்றும், சனகாதி முனிவர்கள் பிரமபுத்திரர்களன்று தமிழ் மக்கள் நால்வர் என்றும், அவர்கள் சிவபிரானிடத்து ஞானம் பெற்றுத் தமிழ் நான்மறை செய்தார்கள் என்றும், அவற்றைக் கடல் கொண்டுபோயிற்று என்றும், மறை, வேதம் என்று தேவார முதலியவற்றிலே கூறியிருத்தல் தமிழ் நான்மறையைச் சுட்டியது என்றும் கூறியிருத்தலும் இன்ன பிறவுமாம். இவையெல்லாம் "அறையுமாடரங் கும்மடப் பிள்ளைகள்—தறையிற் கீறிடிற் றச்சருங் காய்வரோ" என்னுங் கல்வியிற் பெரிய கம்பர் அருமைப் பாட்டிற் கிலக்காவனவன்றிப் பிறிதன்றெனத் தெளிவோர் தெளிவர், தெளியார் என்றுந் தெளியார். அவர் கன்மத்திற்கு நல்லோர் இரங்கா நிற்பர்.

வித்துவரத்தினமாகிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" நூல் ஆக்கியோர் சுருதி யுத்தி அநுபவம் என்னு மூன்றினாலும் ஷெ விளக்கத்தை மறுத்துத் தமது பட்சத்தைச் செவ்வனே சித்தாந்தஞ் செய்திருத்தலின், நாம் அதனை மறுவலும் மறுக்கப் புகின் "பிட்டவேடணமியாய" மாய் முடியுமாகலான் அதிற் றலையிட்டிலம்.

"ஆராய்ச்சி" நூலுடையார் உண்மைச் சிவபத்தியும், உண்மைச் சைவாபிமானமும், சைவ சாத்திரத்தின் உண்மைப் பொருளைப் புடைபடவொற்றி ஆராய்ந்தறியும் அறிவின் மதுகையும், மற்றைப் பன்னூற் பயிற்சியும், நூல்வரம்பினின்று நுண்ணிதாக வாதஞ்செய்தலும், பிற பிற பற்பல நன்னலங்களும் ஒருங்குடையரென்பது அவர் "ஆராய்ச்சி" நூலால் நன்கு விளங்கும்.

இத்தகைய பெரியார் இதுபோலும் நன்மை பயக்கும் பெருநூல்கள் இன்னும் இன்னும் பல பல செய்துகொண்டு பலர்க்குப்பயன்படச்செய்து பூரணாயுசுடன் நித்தியசுகமுடைய

ராய் எம்போல்வாரை மகிழ்வித்துக்கொண்டிருக்கும் வண்ணம் பேரருள் பாலித்தருளும்படி எமது முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரான் றிருவடிமலரை எமதொருமுடி மலராகச் சூடித் தினந்தினம் சிந்திக்கின்றும்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா தச்சநல்லூர், இருமொழிகளிலும்
சிறப்புற்றவர்களும்
தமிழ் வளர்ச்சியில் முழுதும் ஈடுபட்டவர்களுமாகிய
ஸ்ரீலஸ்ரீ ஐயா இலக்குமணப்போற்றி ஐயா
அவர்களது அபிப்பிராயம்

இத்திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி யெனும் நூலைப் படித்தேன். இதிற் காணப்பெற்ற பொருளைப்பற்றி யென் கருத்தை வெளியிடல் வேண்டுமென இந்நூலாசிரியர் விரும்பிக் கொண்டார்கள். ஆதலால், என் சொற்ப அறிவிற்குப் புலப்பட்டதை இதில் எழுதுகின்றேன்.

திருநான்மறை விளக்க ஆசிரியரும், திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி ஆசிரியரும் கல்வியிற் சிறந்த உண்மைச் சைவ ஒழுக்கமுடையோராவர். இவர்கள் சைவ நூல்களையே தாங்கள் பாராட்டுதற்குரியனவாகக் கொண்டவர்கள். ஆனல், அவற்றில் திருநான்மறை யெனும் பதப் பொருள்பற்றி வேறுபட்ட கருத்துடையராயிருக்கின்றனர். திருநான்மறை யென்பது வடமொழி வேதமா, தென்மொழி வேதமா என்பது அவர்கள் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு. கருத்தின் வேறுபாடு ஆன்மாக்களின் பக்குவத்தைப் பொறுத்ததே. வியாசசூத்திரம் ஒன்றினுக்கு நால்வர் பெரியார் ஒன்றிற்கொன்று முற்றும் மாறுபட்ட கருத்துள்ள நான்கு பாஷியங்களை வகுத்துள்ளார். ஒவ்வொருவரும் துர் அபிமானங்கொள்ளாமல் தங்கள் தங்கள் புத்தியிற் புலப்பட்டதை உள்ளவாறே வெளியிடுவது பெருமையேயாம். நிற்க

இத்திருநான்மறை பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு விஷயமாயுள்ள நூல்கள் முக்கியமாகத் தமிழ்த் தேவாரத் திருவாசகங்களேயாம். இவற்றை யருளிச் செய்த மகான்கள் கருத்தில் வடமொழி வேதங்களின்றி வேறு தமிழ் வேதங்கள் உண்டெனுங் கொள்கை ஒரு சிறிதுங் காணப்படவில்லை. வடமொழிப் புராண இதிகாசங்களின் கதாசாரங்களின் தொடர் பின்றி அப்பா சுரங்களை ஆராயப்புகின் சிவபிரானுக்கு இட்டுள்ள திருநாமங்களில் ஒன்றுகூடக் காணக்கிடையாது. இங்ஙனம்

இருப்ப, அப்பாசுரங்களில் பிரயோகமாகிய பதங்களுக்கு வட மொழி வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் கூறுதல் இயை புறுமெனத் தோற்றவில்லை. அன்றியும் தமிழிலுள்ள தேவார திருவாசகங்கள் திருவள்ளுவர் திருக்குறள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ நூலாகிய நாலாயிரப் பிரபந்தம் இவை அனைத்தும் தமிழ் வேதங்களாகப் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றன.

"மறையளித்த திருவாக்கால்" தமிழில் அடியெடுத்தளிக்கப் பெற்ற திருத்தொண்டத் தொகை, பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவாய்மலர்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி அந்தாதி, 'உலகெலாம்' என அடியெடுத் தருளப்பெற்ற பெரியபுராணம், இவை சுயம்பாகத்தமிழில் உண்டாயவை; மொழி பெயர்க்கப்பட்டன வல்ல. இவைகளாவது வடமொழி வேதங்களை யெடுத்தாளா திருக்கவில்லை. சிவாகமங்கள் தமிழிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டவை யெனக்கொள்வாமெனின், சமய தீக்ஷையில் பிரயோகமாகும் மந்திரங்கள் கூடத் தமிழில் இல்லை. வடமொழியிலே உள்ளன. இதனால் தமிழ் மொழி உயர் தனிச் செம்மொழி யென்பதை மறுக்கவில்லை. இந்நூலின் ஆராய்ச்சி அளவில், இந்நூல் திருநான்மறை யென்பதை வடமொழி வேதமென நிலையுறுத்துகின்றது. இந்நூலாசிரியர் சைவத் திருவாளர் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் தக்கமேற்கோள்களை ஆராய்ந்து திருநான்மறை விளக்கத்திற்கண்ட ஒவ்வொரு விஷயத்துக்கும் தக்க விடை பகர்ந்துள்ளார். இவர்களது பெருமுயற்சி மிகவும் நன்கு மதிக்கற்பாலதாம்.

யாழ்ப்பாணத்து விக்டோரியாக் காலேஜ் பிரின்சிப்பலும், சைவப்பிரசாரகரும், ஞானதான வள்ளலும், பரம்பரையாக வருகின்ற வித்துவ சந்ததித் தோன்றலும், விழுமிய குணனெலாந்துறமிய மேன்மையாளரும், வடமொழி தென்மொழி சாத்திரங்களும் இவற்றின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும் ஒப்ப நோக்கி மொழிபெயர்ப்பின் மாறுபாடுகளை மிக நுணுகியறிந்து பிறர்க்குப் போதிக்கும் வன்மையுமுடைய மகா வித்துவ சூளாமணியாகிய ஸ்ரீமத் S. சிவபாத சுந்தரம் பிள்ளை B.A., யவர்கள் எழுதியது.

ஒவ்வொரு சமயத்தவருந் தத்தம் முதனூல்களிவை யென்பதைப் பற்றிய ஐயம் எக்காலத்தும் நிகழாமல் அவற்றை யறிந்து நிலையான வாய்மையெனக் கொண்டு வருவது சமயத்துக்கும் சமய நூலுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை இனிது விளக்கும். இன்று வரையும் வைணவர் தமது முதனூல், வேத பாஞ்சராத்திரங்களென்றும், பௌத்தர் பிடக நூலென்றும், கிறிஸ்தவர் பைபிளென்றும், முகமதியர் கொறுனென்றும், கனவிலும் ஐயுறாது கருதுகின்றனர். அநாதியானதும் அநாதியான முதனூல்களை யுடையதும் எனக் கொள்ளப்படும் சைவ

சமயத்தின் பிரமாண நூல்களே சில ஆண்டுகளாகச் சில நவீன விவேகிகளுக்குச் சந்தேகத்துக்கும் திரிபுணர்ச்சிக்கும் இடமாயின. கோடானு கோடி யாண்டுகளாகச் சைவக் கல்விமான்களாலும் சிவபத்த சிரோமணிகளாலும் சிவ ஞானிகளாலும் முதனூலெனக் கொள்ளப்பட்ட வேதங்களையும் ஆகமங்களையும், மேனாட்டு நாகரிகத்தையும் வேண்டிய அளவு பருகாத இப்புத்தறிவினர் பசு நூல்களெனத் தள்ளுகின்றனர். மேலைத் தேசங்களிலே சுயாதீனமென்றொன்று தோன்றி வரம்பு கடந்து யாண்டும் பரவி ஆண் பெண்ணென்னுமிரு பாலாரது சிந்தையைத்திருக்கி எண்ணுதற் கரிய இழிவான செயல்களையும் மாபாதகங்களையும் செய்வித்து வருகின்றது. ஒரு குழந்தையானது பிறந்த பதினைந்தா நாள் அழுது தாய்க்குரிய சுயாதீனமாகிய மனவமைதியைக் கெடுத்ததனாலே இச் சுயாதீனமானது அதனுடைய கழுத்தை அவளைக் கொண்டறுப்பித்தது. இக்கொடிய பூதம் வேறெக்கொடுமையைத்தான் செய்யமாட்டாது! பிற வூர் நாகரிகம் வரமுன்னர் பார்ப்பாரும் மற்றையோரும் ஓர் உடலின் வெவ்வேறு பகுதிகள் போலவும, ஆரியமுந் தமிழும் உடன் பிறந்தார் போலவும், வாழ்ந்து வந்ததை யறியாதவர் யாவர்! நான்கு வருணத்தவரும் ஒருவருக்கொருவர் துணை செய்து தத்தந் தொழில்களை யாற்றி வருவதே தக்கதாதலால் அவர்கள் மக்கட் சாதியாகிய புருடனின் தலை கை உடல் காலாகிய பகுதிகளென வேதம் கூறிற்று. புது நாகரிகத்தின் பயனாக இவர்கள் ஒருவரை யொருவர் கெடுக்குந் தன்மையராய், அந்தணர் ஏனையோர்க் கிடர் செய்ய, அவர்கள் அந்தணரிற் கொண்ட அழலானது அவர்களோடு சிறிதுந் தொடர்பில்லாத தாகிய ஆரியத்தை அவர்களது மொழியென மயங்க வைத்து அதிற்றாவி அதிலுள்ள எமது பிரமாண நூல்களாகிய வேதாகமங்களிலும் பற்றியது. அன்றியும் தக்க குருவின்றித் தன்னைக் கற்போரை எக்காலமும் மயங்க வைத்துப் பலபுறச் சமயங்கள் தோன்றுதற்கிடனாய் நின்ற வேதங்களைப் பிற நாட்டுப் பிற சாதிப் பிற சமயத்தவரது மொழி பெயர்புகளிலும் ஆகம விரோதமான பாடியங்களின் துணை கொண்டுங் கற்றதன் பயனாய், அவை இந்திரன் முதலிய சிறு தேவர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன வென்றும், அவர் பாற் செய்யப்படுங் கொலை குடி முதலிய பயிலும் வேள்விகள் பல பல வென்றும் திரிபுணர்ச்சியுற்று, இவற்றாற் சைவ சமயத்திற்கு இழுக்குண்டாகுமெனக் கருதியும் வேதத்தை யிகழ்பவருண்டு. இவ்விகழ்ச்சிக் கொரு காரணமாகிய சைவாபிமானப் பெருங் குணத்தை நாமென்றும் பாராட்ட வேண்டுமாயினும் இது அதி பாதகமாகிய சிவ நூனிந்தையாகவும் சிவனடியார் நிந்தையாகவும் முடிதலால்

எம்மனம் புழுங்கி வருந்திப் புற்றில் வாழரவம் முதலியவற்றி னுங் கொடிதென இதற்கஞ்சி யொதுங்குவதே கடனுகின்றது.

2. "வேதமொடாகமம் மெய்யாமிறைவனூ"லாதலானும் "ஆகமமாகி நின்றண்ணிப்பான்றாள் வாழ்க" என்ற திருவாதவூரடிகளது திருவாக்கிருத்தலானும் வேதத்தைக் கற்கத் தொடங்குமுன் ஆகமப் பொருளோடு வேதப்பொருள் முரணு தென்பதையும் ஆகமத்தைக்கொண்டே வேதப்பொருளைக் காணவேண்டுமென்பதையும் நாமுணர்தல் வேண்டும். ஆகமத் திலே பரமபதி சிவபெருமானெனப்படலானும் கொலை புலால் கள் முதலிய விலக்கப்பட்டிருத்தலானும், இவற்றுக்கு மாறுன கொள்கைகள் வேதத்திலே தோன்றாவென்ற திடநம்பிக்கை யெமக்கிருத்தல் வேண்டும். இவை யுளவாயின் சாயனர் மாக்ஸ் முல்லர் முதலியோரது கருத்தே வேதப்பொருளென்ற துணிபு வரமாட்டாது.

3. வேதத்திலே காணப்படும் இந்திரன் வருணன் முதலிய பெயர்கள் பரமபதியைக் குறிப்பவை யன்றி அவரது பெயரைத் தாங்குந் தேவப் பிறப்பினரைக் கருதாவென்பதைக் காட்டுதற்கே "இந்திரன் மித்திரன் வருணன் அக்கினி திவ்வியன் சுபர்ணன் கருத்மான் முதலிய பல பெயர்களால் அறிவாளிகள் கடவுளைச் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினுங் "கடவுள் ஒருவரே" என்னும் மந்திரமும் (இருக்குவேதம், க-கசுசு-சுச), "ஒருவர்தாம் பலபேருளர் காண்மினே" என்னும் தேவாரமும் எழுந்தன. வேதத்திலே கடவுளைக் குறிக்கும் பெயர்களுள் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவைகளை ஸ்ரீமத் தயாநந்த சரசுவதி எடுத்து அவைகள் யௌகிகமாகப் பரமபதியையே குறித்தலைத் தமது சத்தியார்த்தப் பிரகாசமென்னும் நூலிற் காட்டியருளினர். இந்திரன் என்னுஞ் சொல் பரமபதியையே குறிக்கலை "பரமபதியின் பெயர் இதந்த்ர (இதம் பச்யதி=இதைக் காண்கிறது.) ஆயினும் ஞானிகள் மெய்க்கருத்தைக் காட்டாத இந்திரனென்னும் பதத்தையே உபயோகிக்கிறார்கள்" என்னும் (இருக்குவேத) ஐதரேய பிராமணத்திற் காண்க. (க-ங-கச.)

4. வேதத்தி லோரிடத்துங் கொலை விதிக்கப்பட்டில தென்பதே யதன் மெய்க்கருத்தை யறிந்தோரது கருத்தாம். வேதமொழிகளுக்குப் பெரும்பானும் யௌகிகார்த்தமன்றி (இயற்கைப் பொருள்), ரூடார்த்தம் (ஆட்சிப் பொருள்) பொருந்தாது. வேத பாடியகாரர் பிற்காலத்ததாகிய காவிய சம்ஸ்கிருத முறைப்படி பொருள் கொண்டமையானும் சிலர் அசுத்த வாமச்சார்புடைமையானும் வேதங்களுக்குத் தகாத பொருளைக் கண்டனர். வேதங்கள் கொலையை விலக்குவனவன்றி

விதிப்பனவல்ல * அன்றியும் வேதத்திலே கொலையை விதிப்ப தெனத் தோன்று மெம் மந்திரத்தைக்காட்டினும் அது கொலையை விதிப்பதன்றெனப் பிராமணத்தோடு காட்டத்தக்க வேத வித்துவான்களிருக்கிறார்கள். † சர் கர்னல் கோல்புறூக் (Sir Col Colebrooke) என்னும் ஐரோப்பிய பண்டிதர்தாமும் அசுவமேதத்திலே ஒருயிருங் கொல்லப் படுவதில்லை யென் றெழுதி யிருக்கிறார். ‡வேதத்தின் வழிநூல்களாகிய பிரா மணங்களுட் சிலவற்றிற் கொலை விதிக்கப்பட்டதெனின் அவை கள் வேதமல்லாமையால் அக்குற்றம் வேதத்தை யடையாதாத லும் அவைகள் சிற்றறிவினராகிய மனிதராற் செய்யப்பட் டமையால் பிராமண நூல்களாகாமையாலும் அது சைவ சமயத்தைத் தாக்காதென வறிக.

5. வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட குடியெனப்படுவது சோ மரச மென்பர். இவ்விபரீதமும் சாயனர் முதலியோரது ஞா னக் குறைவினாலுண்டாயது. சோமஎன்பது மதியென்றும், சோமரசமாவது மதியினால்வரும் சிற்றறிவென்றும், அதை இந் திரனுக்கு நிவேதித்தலாவது இச்சிற்றறிவைக் கடவுள் பாற் செலுத்தலென்றும், இந்திரன் அதற்குப் பிரதியாகத்தரும் பசு வெனப்படுவது பேரறிவென்றும், சாயனர் சோமரசமானது ஒரு பூண்டின் சாரமெனப்பொருள் கொண்டது நிருத்தம் நி கண்டு வியாகரணம் முதலியவற்றிற்கு மாறானதென்றும், ஸ்ரீ அரவிந்தகோசர் "ஆரிய" என்னும் இங்லிஷ் பத்திரிகையி ல நேக வருஷங்களுக்கு முன்னெழுதினர். இதுவே யுண்மையான பொருளென்பதற்கு அருணகிரிநாதருடைய இக்கருத்தமைந்த பாடல்கள் சான்றாகும்:—

---

* (இருக்கு வேதம் க-கசுஉ-கஉ; அ-க-க.)—"மாமிசத்தை விலக்கி மற்றைய பதார்த்தங்களைச் சுத்திசெய்து சமைத்துச் சாப்பிடுகிறவர்க ளுக்கு நல்ல சித்திகள் உண்டாகும்."

"உயிர்கள் ஒன்றையுங் கொல்லாத இல்வாழ்வானுக்கு மேம் பாட்டைக் கொடு"

(யசுர்வேதம் ௩௬-கஅ)— "கடவுளே எல்லாப் பிராணிகளிலும் நான் அன்பாயிருக்கவும், அவைகள் என்னில் அன்பாயிருக்கவும் அருள் செய்"

† இவ்வுண்மைகளை நன்குணர விரும்புவோர் பின் வரும் புத்தகங் களை வாசிப்பாராக:—Pandit Guru Datta's works Part I, Behari Lal Shastri's "Vedas and their Angas and Upangas" Vol. I, available at the Vedic Book Depot, Lahore Road, Lahore.

‡ Colebrooke's essays on the Vedas; also quoted on page 55 of the "Twelve Principal Upanishads" published by Rajaram Tukaram, Tatya.

"புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம் புயத்திற் புகட்டி யன்பாய்
முத்தியை வாங்க வறிகின்றிலேன் முதுசூர் நடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தரமோ குவடு தவிடு படக்
குத்திய காங்கேயனே வினையேற் கென் குறித்தனையே"

"யா மோதிய கல்வியு மெம் மறிவுந்
தாமே பெற வேலவர் தந்ததனாற்
பூமேன் மயல் போயற மெய்ப்புணர்வீர்
நாமே னடவீர் நடவீரினியே."

6. பார்ப்பாரிற் கொண்ட வெறுப்பினாலும் வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை உணராமையாலுண்டான அவமதிப்பினாலும், வேதங்கள் தமிழிலுள்ளன என்றகருத்துச் சிலருக்குண்டாயது. ஆயினும் அவ்வேதங்க ளிவை யென்பதைப்பற்றி யவர்களுக்குள் ஒற்றுமை யிருந்திலது. ஒருசாரார் முயற்கோடன்ன இல்பொருள்களை மறையெனக் கொள்ளின் அவற்றின் உட்பொருளைப்பற்றிய ஆட்சேபங்களினின்றும் விலகலாமெனக் கருதியோ பிறகாரணம் பற்றியோ தோற்ற நிலையிறுதியாகிய இவற்றுளொன்றுக்குஞ் சாட்சி யில்லாத நூல்களைத் திருநான் மறைகளென அறைந்தனர். இக்குழுவினர் ஒருவர் இயற்றிய திருநான்மறை விளக்கமென்னும் நூலில் தமிழ் முனிவர் நால்வர் தமிழில் நான்மறைகள் இயற்றினாரெனவும் அவற்றை யழித்தது கடலெனவும் ஒரு கதையைக்கட்டினர். இக்கதையின் விசாரணையே சிவநேசச் செல்வராகிய ஸ்ரீமத் சாம்பசிவ பிள்ளையினது இவ்வரிய நூலின் நோக்கமாம்.

7. இவர், விளக்க நூலாசிரியரது கொள்கைகளை முன் பின் அறுபது கூறாக வகுத்து அவற்றை யட்டவணைசெய்து ஒவ்வொன்றாக வெடுத்துத் தக்க பிரமாணங்களைக் கொண்டு தர்க்கரீதியாகப் புடைத்துப் பரம்பரையான சைவக்கொள்கையே உண்மையான தென்பதைத் "தடக்கையினெல்லிக்கனி" யெனக்காட்டினர். விளக்க ஆசிரியரது போலி நியாயங்கள் நான்காக வகுக்கப்பட்டன. அவையாவன :—

"(க) நூல்களிலிருந்து பிரயாணமென வசனங்களை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றினின்று பெறப்படாதவற்றை அனுமானமாகக் கூறுதல். (உ) இயைபின்றியும் முற்றொடர் பின்றியும் பொருள் கொள்ளல். (ந) ஆன்றோர் வாக்கை மாற்றுதல். (ச) தமது கருத்தையையே பிரமாணமாக் குதல்" என்பனவாம். இவரது கொள்கைக்கு யிராகியது தமிழ்முனிவர் நால்வர் தமிழில் நான்மறைகளைச் செய்தவ ரென்பது. இதற்குத் துணையாகக் காட்டப்பட்ட "காது

பொத்தரை" என்று தொடங்குந் தேவாரத்துக்கு இவர் கொண்ட பொருளின் ஏழு பொருத்தக்கேடுகள் உளவாகவும் அவற்றுளொன்றையேனும் நோக்கினரல்லர். இத்தேவாரத்தின் மூன்றாமடியின் முதலில் வகர உடம்படுமெய்பெற்ற "ஏதம்" என்பது "வேதம்" எனநிற்க, இதுவேதத்தைக்குறிப்பதெனத்தீர்த்தனர். ஏதமென்பதிலுள்ள ஏகாரத்துக்குமோனையாக அவ்வடியில் வரும் "எய்திய" "இன்பம்" "இணையடி" என்பவற்றிலுள்ள எகர இகரங்களை மதித்தாரல்லர். மூன்று சீர்கள் பின்னே மோனையாக வரும்போது முதலில் வருஞ்சீரை மோனையாகாமற் பதச்சேதஞ் செய்யச் செய்யுள்வழக் கிடந்தராது. இரண்டாவது, கின்னரர் முதலியன மாதவர்க்குவமானமெனப்பட்டது. அவற்றுக்கும் உவமேயத்துக்கும் ஒருவகையொற்றுமையுமின்மையால் அது ஏற்கப்படமாட்டாது. மூன்றாவது, அவைகள் உவமையாயின் "சீயக்கோதில்" என வருமன்றிச் "சீயம் கோதில்" என வரமாட்டாது. நான்காவது, அங்ஙனமாகாமையின், அவை "கேட்ப" என்பதற்கெழுவாயாக, மாதவர் ஆறும் வேற்றுமைப் பெயராகும். இதனாற் "செய்து" என்பதற்கு மாதவர் எழுவாயாதல் பொருந்தாது. ஆதலால் "ஏதம்" எனப்பிரியாமல் "வேதம்" எனக் கொண்டாலும் "மாதவர் வேதஞ் செய்து" எனச் சேராது. ஐந்தாவது, வேதஞ் செய்தலால் வரத்தக்க சிறந்த வின்பமொன்றின்று. ஆறாவது, அதனாலின்ப மிருப்பினும் அதைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கேட்பதற்கிடமில்லை. ஏழாவது, வேதஞ் செய்தலால் இன்பமுற்றமையைக் கேட்கினும் அது காரணமாக அவர் சிவபிரானது இணையடியையடைய வேண்டியதில்லை. விளக்க ஆசிரியரது போக்கிங்ஙனமாகவும், இந்நூலாசிரியர் தேவாரத்தின் பொருளை நன்கு விசாரிப்பதே நடுநிலைக்கும் உண்மையறிவுக்குஞ் சாதனமென நினைந்து தமது கொள்கையிற்றிருத்தியடையாமல் விளக்க நூலாசிரியரையும் புலவர் பதின்மரையும் உசாவினர். பழிக்கஞ்சும் இப்பெருந்தன்மை வியக்கப்படத்தக்கது.

மேற்காட்டிய 'காதுபொத்தரைக்கின்னரர்' என்றதேவாரத்தில் தமிழ் மக்கள் நால்வர் தமிழில் நான்மறை செய்தனர் என்னும் கோளுக்கு எட்டுணை ஆதாரமுமில்லையென்பது வெளிப்படை. தேவார திருவாசகங்களில் பெயர் குறிப்பிடாமல் நால்வர், நால்வரெனப் பலகாலும் அருளியிருந்தும், அந்நால்வர்களின் குறி, குலம் அடையாளமாதிய அருளியிருப்பதைக்கொண்டும், நக்கீர தேவர் திருவாக்கில் விளக்கமாயருளியிருப்பதைக் கொண்டும், தாயுமானப் பெருந்தகையார் அந்நால்வர்களின் பெயரை விரித்திருப்பதைக் கொண்டும், அந்

68

நால்வர்கள், கந்தபுராணச் சரித்திரப்படி சனகாதியரே யென்றும், அவர்கட்கு அருளியவர் தட்சிணாமூர்த்திக் கடவுளே யென்றும், ஆராய்ச்சி ஆசிரியர் சித்தாந்தப்படுத்தியிருப்பது சைவ சமயிகளெல்லோரும் நோக்கத்தக்கது. அப்பமூர்த்திகளது "ஆய்ந்தது வேதமாறங்கமன்று சுட்டது காமனைக் கண்ணாலே" என்னும் தேவாரப்பகுதியும் இப்பொருளைப் பசுமரத்தாணிபோல் வற்புறுத்துகின்றது.

இந்நூலியற்றற்கு வேண்டிய சிரத்தையும் ஊக்கமும் முயற்சியும் அகன்ற அறிவும் இத்துணையவெனச் சொல்லற்பாலனவல்ல. சிவநேசத்துக்கோர் வைப்பென விளங்கும் ஒருவரே யிதனை யிவ்வாறு செய்து முடிக்கத்தக்கவர். உலகம் இயற்கை முறையாக நடைபெறுங் காலத்தில் இவ்வகை நூல்கள் நோயில்லாக் காலத்துச் செய்யப்படும் மருந்துகள்போல மிகையாய் முடியும். திருநான்மறை விளக்க ஆசிரியரும் வேறு பலரும் சைவ சமயத்தவரதுள்ளத்தைக் கலக்கி மாபாதகங்களுளொன்றாகிய வேதாகம நிந்தையில் வீழ்த்த முயலும்போது இஃது ஓர் பரம ஔஷதமாக வெமக்குக் கிடைத்தது, இதிலுள்ள "சைவத் தமிழ் மக்கட்கொரு விண்ணப்பம்" என்னும் ரு௮-ம் விஷயம் நாமெல்லோரு மூன்றி நினைத்துத் தவறாதனுசரிக்கவேண்டிய போதனைகளையுடையது, மேனாட்டு நாகரிகம் சைவத்தின் மூல வேரைத் தறித்து நிற்கும் முறையைக் காட்டி யெமது கண்களைத் திறப்பது. இவ்வரிய நூலைச் சைவப்பற்றுள்ளோர் யாவரும் பெற்றுத் தமது பெரும் பாக்கியமாகப் பாராட்டித் தம்மில்லங்கடோறும் வைத்துக்கொள்ளுவரென்பதற்கையமில்லை, இது நான்மறை விளக்க நோயைத் தீர்ப்பதோடு இனிமேற் சைவ புருடனை அணுகத்தக்க வேறு நோய்களு மணுகாமற் காக்கத்தக்கதாதலாற் சைவ நாடானது பிள்ளையவர்களுக்கென்றும் நன்றி பாராட்டி அவர்களை வாழ்த்தி நிற்கும். சிவபெருமான் அவர்களுக்குத் திருவருள் சுரந்து மெய்ஞ்ஞானத்தை யூட்டிப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளுவர்.

புலோலி, யாழ்ப்பாணம், பங்குனிமீ௨ கஉவ

தஞ்சாவூர் டிஸ்டிரிகட்டு கோர்ட்டு வக்கீலும், தஞ்சைமாநகரம் முனிசிபாலிட்டி சேர்மனை விளங்கியவர்களும், தமிழ் ஆங்கில பாஷைகளின் ஆராய்ச்சியிற் றேர்ந்தவர்களும், 'தமிழ் வரலாறு' என்னுமோர் அரிய தமிழ்நூல் இயற்றியவர்களும், சித்தாந்த சைவத்தில் ஈடுபட்டவர்களுமாகிய

Row Bahadur K. S. சீனிவாசப்பிள்ளையவர்கள்

எழுதியது.

ஸ்ரீமான் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருக்கிற நான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி என்னும் நூலையும் அதைப்பற்றி யாழ்ப்பாணம் விக்டோரியா கல்லூரித் தலைவர் ஸ்ரீமான் சிவபாதசுந்தரம் பிள்ளையவர்களும், தச்சநல்லூர் பண்டித சிரோமணி ஸ்ரீமான் இலக்குமணப்போற்றி யவர்களும் எழுதியிருக்கிற அபிப்பிராயங்களையும் ஒருவாறு வாசித்துப் பார்த்தேன். அவ்விருவர்கள் அபிப்பிராயத்தோடு நான் பெரும்பாலும் ஒவ்வுகிறேன். ஸ்ரீமான் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவராயிருந்தும் இந்த நான்மறை விளக்கம் எழுதியிருப்பது கலியுகக் கூத்துக்களில் ஒன்றென்று தோன்றுகிறது. அசஞ்சல சிவபக்தியில் சிறந்த குடும்பத்தில் தோன்றிய ஸ்ரீமான் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் மேலே கண்ட ஆராய்ச்சி என்னும் நூலை எழுதியிருப்பது சைவர்கள் அனைவருக்கும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. முதிர்ந்த இந்த வயதில் பெரும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் இந்த ஆராய்ச்சியை எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பது இதை வாசிப்பதனாலேயே தெளிவாக விளங்கும். ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் ஆன்றோர்கள் வாக்கைத் திரித்துப் பொருள் கொண்டும் கொள்கைகளை மாற்றியும் எழுதியிருப்பவற்றையெல்லாம் பிசகென்று ஆராய்ச்சியால் பிள்ளையவர்கள் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமான் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களோடு இன்னும் சிலரும் சேர்ந்து சைவத்தின் உண்மைகளைத் திரிக்க எத்தனித்திருப்பது உலகத்தில் சிலருக்கு ஐயத்தைக் கொடுக்கக்கூடும். ஸ்ரீமான் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் ஆராய்ச்சி நூலை வாசிப்பதனாலே அவ்வையங்கள் நீங்குமென்பது திண்ணம். இவ்வாராய்ச்சி நூல் சைவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இருக்கவேண்டியது அவசியம். இத்தகைய ஆராய்ச்சி செய்வார் கிடைப்பது இக்காலத்தில் மிகவும் அருமை. பிள்ளையவர்களுக்கு இத்தமிழுலகம் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பரீக்ஷகரும், யாழ்ப்பாணச் செந்தமிழ்ச்சங்க அக்கிராசனாதிபதியும், சைவகலாவிருத்திச் சங்க அங்கத்தவரும், சைவசித்தாந்த சமாச நிரந்தர அக்கிராசனாதிபதியும், சைவ பரிபாலன சபைத் தாபகரும், இந்துசாதனப் பத்திரிகையைப் பத்திராதிபராயிருந்து சில வருடங்கள் சைவ சமய வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாக மிகச்சிறப்புற நடாத்தினவரும், கிறிஸ்துமதகண்டன சபைத் தலைவரும், யாவராயினும் சைவ சமய தூடணஞ் செய்யில் அவரை, நூல்வரம்பிகவாது சலிப்பின்றி என்றும் கண்டனஞ் செய்பவரும், நல்லூர்க் கைலாச பிள்ளையார் கோயிற் றருமகர்த்தரும், சைவப் பிரசாரகரும் இந்துக் காலேஜ் உற்பத்திக்கு வித்தர்யுள்ளவரும், தமிழ் சமஸ்கிருதம் இங்கிலீஷ் என்னும் முப்பாஷை விற்பனரும், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் தமையனார் புதல்வரும், அவர்கள் மாணாக்கரும், அவர்களுடைய பல சைவப் பிரகாச வித்தியா சாலைத் தரும பரிபாலகரும் ஆகிய,

ஸ்ரீமத் கைலாச பிள்ளையவர்கள்

இவ்வுரை கண்டார்.

தம் வாழ்நாள் முழுதும் சைவதூஷண பரிகாரஞ் செய்தவிற்றானே போக்கிச் சிவபுண்ணியத்திற் றலைப்பட்டுப் பரோபகாரத்திற் சிறந்தவரும், உண்மைச் சைவவித்துவான்களாலும் சாதுக்கள் பிறராலும் மிகமதிப்புற்று விளங்குகின்றவரும் பன்னூற் பயிற்சியின் நுண்ணறிவுடையரும் ஆகிய ஸ்ரீமான் திரு. மா. சாம்பசிவபிள்ளையவர்கள் இற்றைநாளிற் றாமியற்றிய "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் அரியதொரு நூலை வெளியிடுவதன்முன் மற்றைய சைவவித்துவான்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிய விரும்பி அதிற்சில பிரதிகள் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். எனக்குக் கிடைத்த பிரதியைமுழுதும் கிரமமாக வாசிக்க எனக்குச் சமயங்கிடைக்கவில்லை. வாசித்தபாகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அவர்களால் எழுதப்பட்டவைகள், ஸ்ரீ. வேதாசலம்பிள்ளை கொள்கையை மறுத்து யான்எழுதிய "தற்காலச்சமயநிலை இரண்டாம்பாகம்" "தென்றமிழ்த்தனிமாட்சி" முதலிய பத்திரிகைகளை நினைவுகூரச் செய்தன. யான் ஒருவிடயத்திற்கு ஒருபிரமாணங் காட்டினால் "ஆராய்ச்சி" காரர் ஒன்பது பிரமாணங்காட்டியிருத்தல் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கிற்று. அதுநிற்க.

ஸ்ரீ. வேதாசலம்பிள்ளை ஸ்ரீ. கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை முதலிய சிலர் பிராமணர் மேற்கொண்ட பொறாமையினாலே ஏறக்குறையப் பதினைந்து வருஷகாலமாகப் புதுக்கொள்கைகளும்

புதுஅருத்தங்களும் புதுத்திருத்தங்களும் கற்பிக்கின்றார்கள். அவற்றுட்சில மாதிரிக்காக இங்கே யெடுத்துக்காட்டுகின்றேன்.

தொல்காப்பியருக்கு எங்களிலும்பார்க்க மிகச்சமீபகாலத்திருந்த இளம்பூரணர்முதலிய உரையாசிரியர்கள் சகலராலும் பிறவித்துவர்ன்களாலும் விலக்கப்படாத தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் பல தங்கள் புதுக்கொள்கைகளுக்குவிரோதமாயிருத்தல் கண்டு, அவைகளெல்லாம் பிற்காலத்தாரால் அந்நூலில் இடையிடையே செருகப்பட்டனவென்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவர்களுடைய கண்களுக்குத் தங்கள் கொள்கைக்கு மாறானவைகளெல்லாம் இடைச்செருகலாகவே தோன்றுவது வழக்கம்.

இனி, திருக்குறளில் ருசுO-ம் பாட்டை "ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்" என்று உள்ளபடியே கொண்டு, பரிமேலழகர் மணக்குடவர் முதலிய உரையாசிரியர்களெல்லாம், ஆ என்பது பசு, அறுதொழிலோர் என்பது அந்தணர் என்றும் உரை எழுதியிருப்ப, இவர்கள், ஆம்பயன் ஆபயனென்றாயிற்று என்றும், அறுதொழிலோர் என்பது அறிதொழிலோர் என இருக்கவேண்டும் என்றும், இப்படியே இன்னும் பலவாகத் தங்கள் மனம்போனபடி திருத்தங்கள் செய்கிறார்கள். அதுநிற்க.

தமது பாண்டிநாடே ஆதிமனிதருக்கு உற்பத்தித்தானம் தமது நாட்டாரே ஆதி திராவிடர் என்று புகழுகிற சுப்பிரமணியபிள்ளை அந்தவகையினாலே ஆரியர்களும் தங்கள் வமிசத்தவராயிருக்க, ஆரியரென்ற பெயரைச் சொன்னாலும் வெருளுதற்கும் வெகுளுதற்கும் காரணம் என்னோ? யெகோவா சிருட்டித்த ஆதாம் ஏவாளுடைய வமிசத்தாரே ஆரியரென்று அந்தயேகோவாவினுடைய சிருட்டியை இவர் ஸ்திரப்படுத்துகிறார்கள் போலும்.

தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருமந்திரம், திருவிசைப்பா, பதினொராந் திருமுறை, பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், சிவஞானசித்தியார், சிவதருமோத்தரம், ஔவையாருடைய நூல்கள் முதலிய அளவிறந்த சைவ நூல்களும், தொல்காப்பியர், கொடுஞ்செங்கண்ணனார், வண்ணக்கஞ்சாத்தனார் முதலிய சங்கப்புலவர்களும் சொல்லிய மறைவேதம் என்னுஞ் சொற்கள் ஆரியத்திலுள்ள வேதத்தையே குறிக்கின்றனவென்பது நிச்சயம்.

தென்னாட்டிலிருந்த சைவர், வைஷ்ணவர், சமணர், பௌத்தர், ஆகிய சகலரும் தமிழர்களாகவும், தமிழில் வேதம் இருந்தது, அது கடலாற் கொள்ளப்பட்டுப் போயிற்று, தமிழ் ஆரி

யத்தினும் சிறந்தது, தமிழ் ஆரியத்தினும் முந்தியது என்னுங் கொள்கை அவர்களுக்கெல்லாம் இல்லாமற்போக, இந்நாட் சைவத்தமிழருள்ளே சிலருக்கு மாத்திரம் உண்டாயது பேராச்சரியமே.

வைணவர்கள் ஸ்மார்த்தர்கள் மாத்துவர்கள் தங்கள் சமயங்களைத் தாபிக்க எடுத்தாளும் பிரமாணங்கள் ஆரியத்தி லுள்ள வேதம் உபநிடதம் புராணம் இதிகாச முதலியனவே. இன்றைக்கும் அவர்கள் பாராயணம் பண்ணுவது ஆரியத்தி லுள்ள இராமாயணத்துச் சுந்தரகாண்டமே. கம்பர் தமது தமிழிராமாயணத்திற் பல விடங்களிலும் இராமருடைய பெயராக எடுத்துச் சொல்லும் "ஆரியன்" என்னுஞ் சொல்லை அவர்கள் அறிவுடையோன் என்னும் பொருளிலன்றி மிலேச்சன் என்னும் பொருளில் எடுக்கவில்லை.

"மறையோர் செஞ்சொல் வேள்விப் புகையும்" என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

"இன்னிய முழங்கி யார்ப்ப வீண்டெரி திகழ வேதந்—துன்னினர் பலாசிற் செய்த துடுப்பினெய் சொரிந்து வேட்ப—மின்னியல் கலச நன்னீர் சொரிந்தனன் வீர னேற்றான்" என்றார் சமண நூலாகிய சீவகசிந்தாமணி நூலுடையார். சைனருக்கு முக்கிய மந்திரமாகிய அஸ்தி நாஸ்தி என்பவைகளும் ஆரியச்சொற்களே யாகும்.

"கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்கண்—டெற்றெ னிருத்தஞ் செவிசிக் கைமூக்குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்—சார்பிற் றோன்ற வாரண வேதக்—காதியந்தமில்லை யதுவே நெறியெனும்—வேதிய னுரையின் விதியுங் கேட்டு"

என்றார் பௌத்தநூலாகிய மணிமேகலை யென்னும் காவியமுடையார்.

இப்படியே அவர்கள் நூல்களிலே பலப்பல வாக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டலாம். இங்கே சொல்லிய மறை வேதம் என்னுஞ் சொற்கள் தமிழ் வேதத்தை உணர்த்துமென்று இவர்கள் சொல்ல முடியுமா!

ஸ்ரீ வேதாசலம் பிள்ளை கொண்ட வேதமாகிய சிவஞான போதத்தில் "வேள்விப்புகை" "எரி" "பலாசிற் செய்த துடுப்பு" "நெய்" "கற்பம்" முதலியவைகளைக் கை முதலிய அங்கமாகக் கொண்ட "ஆரண வேதம்" என்பன எங்கேயாவது சொல்லப்படவில்லையே.

ஸ்ரீ. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை வேதாசலம் பிள்ளைக்கு மாறுபட்டுச் சிவஞானபோத முதலியவற்றைத் தமிழ் வேதம்

என்று கொள்ளாது, அது இவற்றிற்கு வேறுயுள்ளது; ஆழி வாயின் அகப்பட்டுவிட்டது என்கின்றூர்.

எனவே, இவ்விருவரும் கூறும் வேதங்கட்கும் வேறுய்க் கற்ப முதலிய அங்கங்களைக் கை முதலிய அவயவங்களாகக் கொண்டு ஆழிவாய்ப் பட்டழியாமல் இன்று நின்று நிலவும் ஆரிய வேதமே மேலே எடுத்துக் காட்டிய திருவாய் மொழி சீவகசிந்தாமணி மணிமேகலை என்னும் நூல்களிற் கூறப்பட்ட தென்பது பார்ப்பார்க்கும் கேட்பார்க்கும் சொல்வார்க்கும் பட்டப்பகல்போல வெட்டவெளியாகும்.

வேள்விகள் ஆரியர்க்கே உரியன; ஏனையோர்களுக்கு அல்ல என்று சொல்லும் இவர்கள், பல ஆயிரம் வருஷங் களுக்கு முன்னே, வைஷ்ணவர் சமணர் பௌத்தர் என்னும் சமயத்தோர் ஏனையோர்க்கும் உரியன என்று கூறியிருக்குங் கூற்றுக்களுக்கு யாது சொல்வர்?

இனி, வைஷ்ணவர் முதலியோர் காரியம் இவ்வாறிருக்க சைவத் தமிழருள்ளே யாழ்ப்பாணத்தார் ஒருவர், "நீரிறையே யுண்க" "நெருப்பிறையே யுண்க" என்பன முதலிய தமிழ் மந்திரங்கள் இப்பொழுது உண்டாக்குகின்றூரென அறிகிறேன். இம் மந்திரங்களைத்தான் முன்னிருந்த ஆரியர்க்ள் "வருணய சுவாகா" "அக்நயேசுவாகா" என்பனவாக மொழிபெயர்த்துக் கொண்டார்கள் என்றும், இதுபோலவே ஆதிதொடங்கித் தமிழிலிருந்த மறையை ஆரியத்தில் மொழிபெயர்த்துக்கொண் டார்கள் என்றும் மற்றை வருஷம் இப்புதுக் கட்சியார் சொல் லப் போகிறூர்கள். எச்சரிக்கை. இவர்களுடைய கொள்கை களைப் பேறிவாளர் பொருட் படுத்தார்கள் என்பது நிச்சயம்.

மகா வித்துவானும் சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தியும் சைவ தூஷண நிராகரண திலகருமாகிய ஸ்ரீமத் திரு. மா. சாம்ப சிவ பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீ வேதாசலம் பிள்ளை ஸ்ரீ கா. சுப்பிர மணிய பிள்ளை முதலானவர்களுடைய கொள்கைகளைப் பழைய உண்மை நூல்களையே வழியாகக் கொண்டு கண்டித்தியற்றிய "திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் இந்தச் சிறந்த நூலானது சைவத் தமிழ் மக்களெல்லாரும் பழைய நூற் கொள்கையிலே மிக்க விசுவாசத்தைத் தரவல்லதாகலால் அவர் கடந் தலைமேற்கொள்ளத் தக்கதொரு ஞானபரண நூலாகும்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்ததொரு அரிய நூலை இயற் றித் தமிழ் மக்கள் உண்மை அறிந்து உய்யச் செய்த ஞான தான வள்ளலாகிய ஆக்கியோருக்குச் சைவர் செய்யுங் கை மாறு கண்டிலன். எனது குல தெய்வமாகிய கைலாச பிள்ளை

யார், அவர்கட்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுத்து இதுபோலும் பல நன்னூல்களை இயற்றுவித்துச் சைவசமயிகட்கு நன்மை செய்யும்படி அநுதினம் அவர் மலரடியை எனது சிரமலராகச் சூடித் தியானிக்கின்றேன்.

சிதம்பரந்தாலூகா பூவிழுந்தநல்லூர் மிராசுதாரவர்களும் பரம்பரைச் சைவகார்காத்தவேளாள குலதிலகரவர்களும் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா டிஸ்திரிகட்டு ரிஜிஸ்டாரவர்களுமாகிய ஸ்ரீமான். ஆ சுப்பிரமணியபிள்ளை யவர்கள் B. A. எழுதியது.

திருவாளர் திரு. மா. சாம்பசிவம்பிள்ளை யவர்கள் அனுப்பிய திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சிப் புத்தகத்தைப் படித்தேன். அவர்கள் அரசாங்கவேலையிலிருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெற்று 28 வருடங்கட்கு மேலாகியும், தேக சௌக்கியத்தைப் பொருட்படுத்தாது தமிழ்த்தாயின் உண்மைத்தொண்டில் ஈடுபட்டு இப்பெரிய ஆராய்ச்சியை எழுதி முடித்திருப்பது மிகவும் வியக்கத்தக்கதே. தமிழ்வேதமாகிய தேவார திருவாசகங்களிலும் சிவஞான போதம் முதலிய தமிழ்ஞான சாத்திரங்களிலும் அவர்களுக்குள்ள ஒப்பற்ற தேர்ச்சியானது, இவ்வாராய்ச்சியால் நனகு வெளிவந்திருக்கின்றது. இவ்வாராய்ச்சியிற் கண்ட ஒவ்வொரு விஷயமும் தக்க நூற்பிரமாணங்களாலே தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றதென்பது மறுக்கத்தக்கதல்ல. தமிழில் அதிகப் பயிற்சியில்லாதவர்களும் எளிதிற் படித்து உணருமாறு, இப் புததகம் மிகவும் தெளிவான நடையிலெழுதப்பட்டிருக்கின்றதும் பாராட்டத்தக்கதே. இவ்வாராய்ச்சியால் தமிழ்மக்களும், முக்கியமாய் சைவர்களும், பிள்ளை யவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்களென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அவர்களுக்கு தீர்க்காயுளையும் இதுபோன்ற ஆராய்ச்சிகளைச் செய்துதவும பொருட்டு இன்றியமையாத தேகபலத்தையும் கொடுக்குமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா, சேரன்மாதேவி தாலூகா போர்டு பிரஸிடெண்டு அவர்களும், திருநெல்வேலி ஜில்லா டிஸ்திரிகட்டுபோர்டு மெம்பரவாகளும், ஜில்லா Educational Board மெம்பர் அவர்களும், சிவதேவஸ்தான கமிட்டிமெம்பர் அவர்களும், டிஸ்டிரிகட் கோர்டுவக்கில் அவர்களும் "சிவஞானபோத உபந்யாச" மாதிய நூல்களின் ஆசிரியரவர்களும், பல சைவ

சபைகளில் தலைமைபூண்டும், சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியும் வருபவர்களுமான அம்பா சமுத்திரம்
ஸ்ரீமத் V. P. காந்திமதிநாத பிள்ளையவர்கள் B.A.,
எழுதியது.

இவ்வாராய்ச்சிக்கு இலக்காய் நிற்கும் "திருநான்மறை விளக்கம்," செந்தமிழ்ச் செல்வி 1-வது சிலம்பின் பல இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளது. இவ்வியாசத்திற் சில புதிய கொள்கைகள் காணப்படுகின்றன. வடமொழி மறைகள் சைவ மறைகள் அல்லவென்றும், வடமொழி ஆகமங்கள் சைவ முதல் நூல்கள் அல்லவென்றும், இம்மறைகட்கும் ஆகமங்கட்கும் வேறாய்த் தமிழ் மறைகளும், தமிழ் ஆகமங்களும் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தனவென்றும், இத்தமிழ்மறைகளும் தமிழ் ஆகமங்களும் இருந்தன வென்பதைத் தேவார திருவாசக முதலிய சைவத்திருமுறைகளும், புறநானூறு, தொல்காப்பியம் முதலிய பண்டைத் தமிழ்நூல்களும் விளக்குகின்றன வென்றும், இவைபோல்வன பிறவும், இத்திருநான்மறை விளக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வடமொழி மறைகட்கும் வடமொழி ஆகமங்கட்கும் வேறாய்த் தமிழ்மறைகளும் தமிழ் ஆகமங்களும் இருந்தன வென்பதில், எவர்க்கும் எவ்வித வருத்தமுமில்லை. இதனால் இவ்வடமொழி மறைகட்கேனும் வடமொழி ஆகமங்கட்கேனும் எவ்வித இழுக்கும் ஏற்படக் காரணமில்லை. அப்படியே சைவர் அனைவராலும் போற்றப்பட்டு வரும் சைவத் திருமுறைகட்கு வேறாய்த் தமிழ் மறைகள் இருந்தன வென்பதிலும் எவர்க்கும் எவ்வித வருத்தமு மில்லை. பண்டைக்காலத்திலும் தமிழ் மறைகள் இருந்தன வென்பது தமிழ் மக்கட்குப் பெருஞ்சிறப்பே. ஆனால் "மறை," "வேதம்" என்னும் சொற்கள் இப்போதுள்ள வடமொழி மறையையாவது தமிழ் மறையையாவது குறிக்காது, பண்டைக் காலத்தில் இருந்து மறைந்து போனதாகச் சொல்லப்படும் தமிழ் மறையையே குறிக்கு மென்றும், பண்டைத் தமிழ்நூல்களிலும் நம் சைவத்திருமுறைகளிலும் வழங்கப்படும் இச்சொற்களும் இப் பண்டைத் தமிழ் மறையையே குறிக்கு மென்றும், இந் நான்மறைவிளக்க வியாசத்திற் கண்டிருப்பதே, சைவமக்கட்கும் தமிழ் மக்கட்கும் மிக வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. இவ் வியாசத்தில் சைவத்திருமுறைகள் மறைகள் அல்ல வென்று கழிக்கப்படவில்லையாயினும், இத்திருமுறைகளிற் காணப்படும் "மறை," "வேதம்" என்னும் சொற்கள் பண்டைத் தமிழ்மறையையே குறிக்குமென்பதால், இப்போதுள்ள வடமொழிமறைகள் மாத்திரமன்றி நம் சைவத் தமிழ்த் திருமுறை

களுமே, மறைகளாகா என்பது, இவ்வியாசத்தின் கருத்தாய் முடிகிறது. இக்கருத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி சைவ மக்கட்கும் தமிழ் மக்கட்கும் அவசியம் வேண்டற் பாலது. இவ்வாராய்ச்சியையே இந்நூல் முக்கியமாய் மேற் கொண்டுள்ளது.

2. இத்தகைய ஆராய்ச்சி நூல் வெளிவருவதை விரும்பி நின்றவர்களில் நானும் ஒருவன். இவ்வாராய்ச்சியை நானே செய்ய நினைத்ததுமுண்டு. ஆனால் இவ்வாராய்ச்சிக்கு வேண்டிய பண்டை நூற் பயிற்சியும் காலவசதியும் எனக்கில்லையே யென்று மலைந்தேன். என்றாலும் இயன்றவரை இவ்வாராய்ச்சியிற் றலையிடலானேன். இவ்வாராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட வியாசத்தில் பல திருமறைப் பாசுரங்களும், பண்டைநூற் பாடல்களும் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டிருந்தாலும், இப்பாசுரங்களேனும் பாடல்களேனும் முழுமையும் ஆராய்ச்சி செய்யப் படவில்லை. இவ்விவற்றிற்கு முன் பின்னுள்ள பாசுரங்கள் பாடல்களும் ஆராய்ச்சி செய்யப்படவில்லை. இவ்விவற்றின் ஓரோர்பகுதி மாத்திரம் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஆராய்ச்சி சரியான முடிவுகளைத் தருமா? என்று சந்தேகிக்கலானேன். இதுவுமன்றி இப்பாசுரப் பகுதிகளும் பாடற் பகுதிகளுமே இவ்வியாசத்திற் கட்டிய முடிபுகளை ஆதரியாமலிருப்பதோடு, அம்முடிபுகட்கு மாறாகவு மிருப்பன போல் எனக்குத் தோன்றியது. என்றாலும், வியாச ஆசிரியர் சிறந்த கல்வியாளரென்பதைப் பாராட்டி, அவ்வியாச முடிபுகளைப்பற்றிய என் கருத்துகளைப் பல ஐயப்பாடுகளாகத் திரட்டினேன். அவற்றின் பெரும் பகுதி, எனது நண்பர் ஒருவர்மூலம், செந்தமிழ்ச் செல்வியில் வெளியாகும்படி வியாச ஆசிரியருக்கு அனுப்பப்பட்டது. இதுவரை இவ்வையப்பாடுகளும் வெளிவரவில்லை. அவற்றிற்கு விடைகளும் வெளிவரவில்லை. இவ்வையப்பாடுகளே இவ்வாராய்ச்சி நூலில் 209-வது பக்கத்தில் குறிக்கப்பட்டிருப்பன. இதனிடையில், இவ்வாராய்ச்சியின் 29-வது பக்கத்தில் சொல்லியபடி "காது பொத்தரை" என்று தொடங்கிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரப் பாசுரத்திற்கு வியாச ஆசிரியர் கொண்ட பொருளைப்பற்றிய என் அபிப்பிராயத்தை இவ்வாராய்ச்சி ஆசிரியர் திருவாளர் மா. சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்கள். இது காரணமாயும், பின்னர் இவ்வாசிரியரை நேரிற்கண்டு உரையாடியதன் மூலமாயும், இவர்கள் இந்நான்மறை விளக்க வியாசத்தை ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார்களென்று தெரிந்தேன். தெரிந்ததும் என்பாலுண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. இவர்பாலுள்ள சைவப்பற்றையும் தமிழ்ப்பற்றையும் நான் எவர் பாலும் கண்டதில்லை, இவர்பாலுள்ள ஊக்கத்தை நான் எத்துணை இளையோ

ரிடத்தும் கண்டதில்லை. இவர்பாலுள்ள சைவக்கல்வியும் தமிழ்க் கல்வியும் எவரையும் கவரத்தக்கது. இவரே, இவ் வாராய்ச்சிக்கு தகுதியுடையாரென்றும், இவராலேயே வியாச முடிவுகளைப் பற்றிய எவ்வித ஐயப்பாடுகளும் தீரலாகு மென்றும், துணிந்தேன். இவரது ஆராய்ச்சி நூல்விரைவில் வெளி வருமென்றும் துணியலானேன்.

3. நான் துணிந்தபடி "திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் இந்நூல் விரைவில் வெளிவரலாயிற்று. நான் திரட்டி யெழுதிய ஐயப்பாடுகள் யாவுமே என்னை விட்டு நீங்கின. வியாசத்தில் எடுத்தெழுதப்பட்ட திருமுறைப் பாசுரங் களிற் பல, தப்புப் பாடங்களென்று இவ்வாராய்ச்சியில் நிறுவப் பட்டிருக்கின்றன. சில பாசுரங்கட்கு வியாசத்திற் கூறப்பட் டுள்ள பொருள்கள் தப்பென்றும் முன்னொடு பின் முரண் என் றும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. சில பாசுரங்கட்கு வியாசத் திற் கூறிய பொருள்கள் அப் பாசுர ஆசிரியர்கள் கருத்துக்கு மாறென்று, அவ்வாசிரியர்கள் அருளிய வேறு பாசுரங்கள் மூலம் விளக்கப்பட்டு மிருக்கின்றன. இவையன்றி இவ்வியா சத்திற் கண்ட பண்டை நூற் பாடல்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி யிலும், இத்தகைய பிழைகள் மலிந்துள்ளன வென்றும் காட் டப் பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் மறைகளும் தமிழ் ஆகமங்களும் பண்டைக் காலத்திலிருந்து மறைந்தனவென்பதை, நம் சைவத் திருமுறைகளும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களும் சிறிதும் ஆதரிக்க வில்லை யென்று, பசுமரத்தாணிபோல் இவ் வாராய்ச்சியில் தாபிக்கப்பட்டு மிருக்கின்றது. இச்சைவத் திருமுறைகளும் பண்டை நூற் பாடல்களும் "வேதம்," "மறை" என்று கூறு வதெல்லாம் வடமொழி வேதங்களையே என்று நன்கு உணர்த் தப்பட்டு மிருக்கின்றது. இதுவுமன்றி நமது சைவத்திற்குத் தமிழ்மொழி வடமொழி என்னும் இருமொழிகளும், மக்கட்கு இரு கண்கள் போல் நிலவி நமக்கு வேண்டிய ஞானங்கள் அனைத்தையும் உதவுகின்றன என்றும், இவவாராய்ச்சியில் வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கப்பட்டு மிருக்கின்றன.

4. இவ்வாராய்ச்சிநூல் நல்ல சமயத்தில் வெளிவந்த தென்று சொல்லலாம். இக்காலத்தில் அரசியல் முறையில், சமுதாயச் சச்சரவுகள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இச்சச் சரவுக்கும் நமது சைவசமயத்திற்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை. இச்சச்சரவை நம் சமயத்திற்குள் நுழைத்தற்கு எவ்வித கா ரணமுமில்லை. வடமொழி எந்தச் சமுதாயத்தார்க்கும் சொந்த மொழியன்று எந்தச் சமுதாயத்தாருடைய பேச்சுப் பழக்கத் திலும் எந்தக் காலத்திலும் இருந்திருப்பதில்லை. நமது இந்திய

நாட்டிலுள்ள எல்லாச் சமுதாயங்கட்கும் இது பொதுமொழி யென்பதை இவ்விரு மொழிகளிலுமுள்ள இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் வலியுறுத்தி உணர்த்துகின்றன. பண்டைக் காலந் தொட்டு இந்நாள்வரை இவ்வடமொழி எல்லாச் சமுதாயத் தார்களின் ஆட்சியிலு மிருந்து வருகின்றது. நமது சைவ நிலையங்களாகிய ஆலயங்களிலும் ஆதீனங்களிலும் இற்றை நாள்வரை ஆட்சி செலுத்திவருகின்றது. நமது தமிழ்மக்களின் அனுட்டானம், பூஜை, சமயச் சடங்குகள் முதலிய அனைத் திலும் கையாடப்பட்டு வருகின்றது. இதனை ஒதுக்குவதெப் படி? நமது ஆலய ஆதீன பூஜை உபதேசம் முதலியவை களைத் தமிழ்ப் பூஜை முதலியனவாக மாற்றலாமா? அன்றி அந்நிலையங்களை அறவே விட்டு வேறுநிலையங்களை உண்டாக்க லாமா? நமது அனுட்டானம் பூஜை முதலியவைகளை ஒழித் துவிடலாமா? அன்றி, புதியதமிழ் அனுட்டான முதலியவை களை உண்டாக்கலாமா? இத்தனை சங்கடங்கட்கும் காரணம் வடமொழி நம் மொழியன்று, வேறு சமுதாயத்தார்மொழி, என்பதன்றோ? இக்கொள்கைக்கு ஆதாரவு என்னை என் பதை வியாச ஆசிரியரும் விளக்கினாரில்லை. சரித்திர ஆராய்ச் சியாற் போதரும் என்றல் மாத்திரம் போதுமா? ஹர்ஷகவி என்னும் வடமொழியாசிரியரும், சேனாவரையர் முதலியதமிழ் இலக்கண ஆசிரியரும், வடமொழியைப் பொதுமொழி யென் றல் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் இடந்தராதா? ஆகவே வட மொழி வேறு சமுதாயத்தார் மொழிஎன்ற பொருந்தாக் கொள்கையைச் சைவநன் மக்களும் தமிழ் நன்மக்களும் அறவே ஒழித்துவிட வேண்டுமென்றோ? இக்கருத்து என்று நம் நாட்டில் நிலைபெறுமோ, அன்றே நம்மொழியும் சமயமும் நாடும் முன்னேற்ற மடையும். நாமும் முன்னேற்றமடைவோம். இக்கருத்தே இவ்வாராய்ச்சி நூலின் முக்கிய நோக்கமாய்க் காணப்படுகின்றது.

5. இது நிற்க, நம் சைவத் திருமுறைகளையும் தமிழ் மறைகளல்லவென்று சைவ மக்களாவது தமிழ் மக்களாவது கழிப்பாரென்று நான் கனவிலும் நினைத்ததில்லை. இத்திரு முறைகளே, நம் திருக்கோவில் களில் நிகழும் எவ்வித வழிபாடு களிலும் ஓதப்பட்டு வருகின்றன. இவைகளே நம் சைவ சாத்திரங்கட்கு முதல் நூல்களாய் அவற்றின் உயர்தாக் கருத் துக்கள் அனைத்தையும் நிரம்பப் பெற்றுள்ளன. இவைகள் மறைகளல்லவென்றால் நம்திருக்கோவில் களில் ஓதுவதற்குறிய மறைகள் யாவை? இன்றேல் நம்திருக் கோவில்கள் யாவும் வடமொழியாளர் கோவில் களாகமாறி விடுமன்றோ? இது வன்றி நம்சைவ சாத்திரங்கட்கு முதல்நூல்களாய்க் கொள்ளக்

கிடக்கும் தமிழ்மறைகள் தாம்யாவை? இன்றேல் நம்சைவ சாத்திரங்கள் முதனூலாதாரவற்ற னவாய் முடியுமன்றோ? எனவே, நம்தமிழ் மொழிக்குப் பண்டைமறை வேண்டுமென்று தேடுதல், இப்போதுள்ள தமிழ் மறையையும் இழந்து விடுவதாக வன்றோ முடிகின்றது. இது வன்றி இச்சைவத் திருமுறையாசிரியர்களாகிய நம் சமய குரவர்களும், தத்தம் கால வர்த்தமானங்களை அனுசரித்து, ஓரோர் இடங்களில் வடமொழி மறைகளையும் உண்மை மறைகளாய்க் கூறுகிறார் என்றல், இச்சைவகுரவர்கட்கு மாத்திரமன்றி நம் சைவ சமயத்திற்குமே இழுக்காய் முடியுமன்றோ? இத்தகைய இழுக்குகள் நம் சமயத்திற்கும் சமய நிலையங்கட்கும் நேராவண்ணம் பாதுகாப்பது சைவமக்கள் தமிழ் மக்களின் கடமையன்றோ? இக்கடமையைத் தீர்த்தற் பொருட்டே இவ்வாராய்ச்சி ஆசிரியர், தமது முதுமை முதலிய பல இடையூறுகளையும் பாராட்டாது, மிகுந்த முயற்சிகள்செய்து இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

6. இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த இந்நூல் வடமொழியாளர் தமிழ்மொழியாளர் ஆகிய இருமொழியாளரும் படிக்கத்தக்கது. சைவத் திருமுறைகளாகிய தமிழ்மறைகளில், பல இடங்களிலும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவன வடமொழி மறைகளையெனத் தமிழ்மொழியாளர் தெரிந்துகொள்வர். வடமொழிமறைகளில் மறைந்துகிடக்கும் உயர்தரக் கருத்துக்களனைத்தையும் வெளியிட்டுவிளக்குவன தமிழ்மறைகளே யென வடமொழியாளரும் தெரிந்துகொள்வர். இரு மொழிகட்கும் கண்ணுதலார் முதற்குரவர் என்று திராவிடபாடியகர்த்தர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய உண்மையை இந்நூல் நன்குவிளக்குகின்றது. இனி நம்நாட்டில் வடமொழி உயரியது தமிழ்மொழி உயரியதுஎன்னும் மொழிச்சச்சரவுக்கு இடமில்லையென்பதை இந்நூல் தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றது. இந்நூலைச் சைவமக்களும் தமிழ்மக்களும் படித்து இதனாற்றரப்படும் பலன்களைப பெற்று, உய்யும்படி அவர்களை வேண்டுகிறேன். இந்நூல் இயற்றிய ஆசிரியரும், மேலும் சிலகாலம் இவ்வுலகிலிருந்து இதுபோமலாத்த பேருபகாரங்களைச் செய்யும்படித் திருவருளையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா இந்து காலேஜ் தமிழ்ப் போதகாசாரியரவர்களும், தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபையின் கௌரவ உபந்யாசகரவர்களும், சுருதிசூக்திமாலையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, சிவதத்துவவிவேகம், குமரகுருபர சுவாமிகள்

பிரபந்த மிவற்றிற்கு அரும்பொருள்விளக்க உரை ஆசிரியர வர்களும் வடமொழிச் சுருதி சூக்திமாலையை உரையுடன் பரிசோதித்தவர்களுமான

ஸ்ரீமத். வி. சிதம்பரராமலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது.

இவ்வாராய்ச்சிநூல் வெளிவருதற்குக் காரணமாயிருந்தது திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் ஆதரவில் பிரசுரமாகும் செந்தமிழ்ச் செல்வி யென்னும் பத்திரிகையின் முதற் சிலம்பில் எழுதப்பட்டிருக்கும் திருநான்மறை விளக்கமென்னும் வியாசமாகும். அவ்வியாசம், பரம்பரையாசரணை ஆசாரியர்களது அருளுப்பாடு என்னுமிரண்டனுள் ஒன்றனையேனும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவுமில்லை: உண்மையுணர்தலென்னும் நோக்கத்துடன் கௌரவமாக எழுதப்பட்டதாகவுமில்லை: தற்காலங் காணப்படும் சமுதாய சச்சரவை முன்னிட்டு, அதற்கோர் அரணாகுமெனக் கொண்டு சமயசாத்திரப் பிறழ்ச்சிசெய்துவிடல் வேண்டுமென்ற கருத்துப்பற்றி எழுந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

இஃதிங்ஙனமாகவும் 'புதியன கண்ட போழ்துவிடுவரோ புதுமை பார்ப்பார்' என்பதற்கிணங்கப் புதுமை பார்க்கும் சிலர் அவ்வியாசத்திற் காணப்படும் விஷயங்கள் பலவும் வாய்மையெனக் கொள்வாராயினர்.

அவ்வியாசத்திலே பிரமாணங்களெல்லாம் உள்ளவாறு எழுதப்படாமல் திரித்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன: வேதவாராய்ச்சி சைவ பரம்பரை முறையிற் செய்யப்படாமல் புறச்சமயிகளையும் ஹூணபண்டிதர்களையும் பின்பற்றிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வேதபாஷையாகிய ஆரியபாஷாஞானமின்றி வேதத்தைக்குறித்துப் பலபல அவ்வியாசத்திற் கூறப்பட்டிருப்பது 'கல்லாத மேற்கொண்டொழுகல்' என்னும் பொய்யாமொழியை மெய்ப்படுத்துகின்றது.

இதுகாறும் சைவசாத்திர வரிசையிலே நுழைதற்கு இடம்பெறாது பஞ்சம நிலையிலே நிற்கும் சித்தர் நூல் அவ்வியாசத்தில் அக்கிரஸ்தானம் பெற்றுவிட்டது.

சாதாரண சைவப் பொதுசமூகம் இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து மெய்ம்மை தெரிவதென்பது தமிழ்ப் புலமையும் வடமொழிப் புலமையும் பெரிதும குன்றிச் சமயஞானம் அருகிவரும் இக்கால நிலைக்கு இயலாததாகின்றது. இவ்வாறு பரிதாபப்படவேண்டிய நிலையிலிருக்கும் சைவப் பொதுசமுதாயத்தார்மீது எழுந்த தமது அவ்வியாஜமான பெருங் கருணையி

னுலே திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீமாந்: மா. சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் அவ்வியாசத்திற் காணப்படும் பொருந்தாக் கருத்துக்களையும் முடிபுகளையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டி உண்மையை உணர்த்தியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தங்கள் உடம்புநிலையையும் விருத்தாப்பிய தசையையும் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது செய்த இப்பேருதவி வேறு யாராலும் செய்தல் இயலாது. 'இதனை இதனால் இவன் முடிக்குமென்றாய்ந், ததனை யவன்கண் விடல்' என்றவாறு திருவருளே அந்நிய சாத்தியமாகாத இவ்வருஞ் செயலை இவர்களிடம் செலுத்தி உடனின்று உபகரித்ததென்பது எனது துணிபு.

இவ்வாராய்ச்சிநூல் மனத்திருளை நீக்குதலின் ஞானபாநு; மெய்ம்மை விளக்கி மகிழ்வித்தலின் ஞானவாரமுதம்; அறிவனைத்தும் ஈதலின் இருபெரு நிதியம்.

இந்நூலிலே மந்திர ராஜமாகிய பிரணவம் வடமொழியேயென்பது வடமொழி இலக்கண விதிப்படிச் சிவார்க்கமணி தீபிகையிற் கூறப்பட்டவாறு நன்கு விளக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்க விஷயமாகும். மகேந்திரமலை கைலாயமேயென்று அவர்கள் துணிந்திருப்பது, அருச்சுனனுக்கு வேட்டுருவத்திற் சிவபெருமான் அருள்புரிந்த செய்தி கூறுவதாகிய 'வண்டார் குழலுமை நங்கை முன்னே மகேந்திரச் சாரல் வராகத்தின்பின், கண்டார் கவல வில்லாடி வேடர் கடிநாயுடன் கைவளைந்தா யென்னும்' என்னும் திருவிசைப்பா அருள் வாக்கினால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. சிவாரூட சித்தரைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்த விஷயம் முற்றிலும் உண்மையே; அச்சித்தரை நானும் நேரிலறிவேன்; அச்சித்தர் விளக்க வியாசத்தாரோடொப்பச் சமுதாய சச்சரவிலீடுபட்டவரென்பதனை அவரியற்றிய மக்கட் சட்டமே புலப்படுத்தும்.

வேதத்திற்குப் பொருள் நிருக்த முதலிய ஆறங்கங்கள் புராண இதிகாசங்கள் பரம்பரை வழக்கு என்னும் இவற்றைப் பற்றிக் காணுதல் வேண்டும். அவ்வாறன்றித் தற்காலம் உரையெனக் காணப்படும் சாயனருரை, மஹீதருரை, ராவணருரை, ஹரிஸ்வாமியுரை முதலியனவெல்லாம் வேதப்பொருளை உள்ளவாறு விளக்குவன வன்மையின் மேனாட்டுப் பண்டிதர்கள் கூறும் வரலாற்று முறைகளும் பொருள்களும் போலியாக ஓதுக்கப்படும். ஸ்ரீமாந்: பிள்ளையவர்கள் தமது ஆராய்ச்சிநூலின் 56-வது பக்கத்திற் செய்திருக்கும் ஆராய்ச்சியே அதற்குச் சான்றாகும்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமான் 'வேதம்' சிருட்டிகாலந் தொடங்கிப் பிரளயகாலம்வரை நிலை நிற்பதென 'மறை முத

னுன்கு மூன்றுகாலமுந் தோன்ற நின்றனே' யென்றருளியும், ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகை வடமொழி வேதசாகையின் பெயரை யெடுத்தோதிச் 'சந்தோக சாமமோதும் வாயானே' என்றருளி யும், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் 'நாளும், ஞாலந்தான் பரவப் படுகின்ற நான்மறையங்கமோதிய நாவன்' என்று தன்னைக் கூறி யருளியும், ஸ்ரீஅருணந்திசிவம் வேதம் வடமொழியே யென்றும் அஃது அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கனையும் அருளுவதென்றும் 'ஆரியமாயறம் பொருளோடின்ப வீடெல் லாமறைந்து' என வெளிப்படக்கூறி யருளியுமிருப்ப இச்சுருதி கணங்கட்கு மாறாகவும் இப்பொழுதுள்ள தமிழ் வேதங்க ளாகிய திருமுறைகளைத் தமிழ் வேதங்களல்லவென நாத்திகம் பேசியும் அத் திருநான்மறை விளக்க வியாசம் செல்லுமானால் அதனை அறிவுடையார் கொள்ளாரென்பது யாம் கூறாமலே அமையும். அவ்வியாசத்தினர் கதி ஸ்ரீ வாகீசப் பெருந்தகை காலத்தரசனாகிய குணபரபல்லவ னியற்றிய மத்தவிலாசப் பிரக சனத்தில் வரும் பௌத்தபிக்ஷுவின் கதியேயாகும்.

அவ்வியாசத்தினர் தமது அபார முயற்சியாலும் தமிழபி மானத்தினாலும் தமிழுக்குச் செய்த ஒரு பேருபகாரத்தை நாம் மறத்தல் முடியாது. அவ்வுபகாரந்தான் யாதெனின்:— பொய்ப் பொருளுக்கு உதாரணமாக முயற்கோடு ஆகாயத் தாமரை யாமை மயிர்க்கம்பலம் என்று கூறப்படுவதோடு தமிழ் நான்மறை என்பதும் உதாரணமாகக் காட்டுமாறு செய்ததே யாகும்.

ஸ்ரீமாந்: பிள்ளையவர்கள் சித்தாந்த சைவர்களின் பரம் பரையாசாரணையை மேற்கொண்டு நடுவுநிலை திறம்பாது சைவ சமய பிரமாண நூல்கள் வடமொழி வேதங்களே யென்னும் உண்மையை மிகுந்த கௌரவத்துடன் எவ்வித மயக்கமும் வாசிப்போருக்கு உண்டாகா வண்ணம் உபகரித்த பேருதவி சைவ வுலகத்தால் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

சைவத்திற் பதிந்த மெய்யன்புடையா ரனைவரும் அந் நூலைச் சாவதான சித்தத்துடன் படித்து மெய்யுணர்ந்து சிவ பெருமான் திருவருட்கிலக்காமாறு வேண்டுகின்றேம்.

ஸ்ரீ மாணிக்க வாசகர் அல்லது "நீத்தார்பெருமை", "திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசிக் கருணாம்பிகையம்மை பிள்ளைத் தமிழ்" ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியரும், சைவ அவைக்களகங் களினும் மற்றும் பொதுவிடங்களினும், உண்மைச்சைவ நெறி

யினையும், சிவத்தொண்டர் பெருமையினையும் சொற்பொழிவு செய்யும் சைவப்பெரியாரும் சென்னை சர்வகலாசங்கத்தின் அங்கத்தினரும் ஆகிய கோயமுத்தூர்

ஸ்ரீமத் -C. K. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் B.A. F.M.U., எழுதியது:—

சைவத் திருவாளர். திரு. மா. சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய "திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி என்னும் கட்டுரையைப்பார்த்தேன். சைவத் திருமுறைகளிலும் மற்றும் ஆன்றோர் வாக்குகளிலும் "நான்மறை" என்றதொடர் பலகாலும் பயின்றுவருதல் காணப்பெறுகின்றது. அச்சொற்றொடர்க்குப் பொருளாவது வடமொழியில் இப்போது வேதம் என வழங்கப்படுவனதாம் என்பது தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வருவதாகும். அதனை அன்றெனக் காட்டப் புகுந்து தமிழில் நான்மறைகள் இருந்தன; அவை பின்னர் அழிவுற்றன என்றதொருகொள்கையை நிறுவச் சைவத்திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் "செந்தமிழ்ச் செல்வி"யில் "திருநான்மறை விளக்க"மெனப் பெயரிட்டு ஒருகட்டுரையெழுதினார்கள். இக்கட்டுரையி னெழுந்தவாதங்களைப் பல ஆதாரங்கள்காட்டி மறுத்துப் பழயகொள்கையை வலியுறுத்த எழுந்தது திருவாளர் சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்களது இவ்வாராய்ச்சியாகும்.

திருவாளர் சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் கட்டிய முடிபுகள் பலர்க்கும் உடன்பாடாவன அல்லனவாய் நின்றன. திருமூலர் முதற்சிவஞான முனிவர்வரைப் பல பெரியாரும் தமிழ் நான்மறை யென யாண்டும் சுட்டக்காண் கின்றிலம். அதுவேயன்றி, "இன்றமிழ்மறைதந்தார்"; "வேதந் தமிழால் விரித்தார்" என்றற்றொடக்கத்த திருமுறைத் திருவாக்குகள் தமிழ்நான்மறைக்கு மாறுபடுவனவாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆதலின் அது இன்னும் ஆராய்ச்சிக்கு இடனாய் நிற்கின்றது.

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களுக்குத் தமிழின்கணுள்ள ஆர்வம் மிகவியக்கத்தக்கது. பண்டைக்கொள்கைகளினும் திருமுறையாதி திருவாக்குகளினும் திரு. மா. சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்கள் கொண்டுள்ளபற்றும் ஆர்வமும் அதுகாரணமாக வேறொருபற்றுமின்றி மிகத்தளர்ந்த மூப்பிலேயும் மேற்கொள்ளும் முயற்சியும் அதனினும்மிக்க அதிசயம் விளைத்துநின்றன.

தொன்றுதொட்டு அடிப்பட்ட சான்றோரான் வழங்கப் பட்டுவந்த கொள்கையினை உறுதிப்படுத்தத் திரு. மா. சாம்ப

சிவம்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய இவ்வாராய்ச்சிபெரிதும் பயன் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சேக்கிழார் நிலயம், கோவை,
அட்சய, சித்திரைத் திங்கள் 24-வது நாள்.

யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக் கோட்டைக் கண்ணலிங்கேசுர சுவாமி கோயிலாதீந கர்த்தரும், பௌராணிகரும், சைவப் பிர சாரகரும், கந்தசட்டி புராணம் சிவராத்திரி புராணம் முதலிய வற்றின் ஆக்கியோரும், ஆகிய

பிரமஸ்ரீ சிவசுப்பிரமணிய சிவாசாரியரவர்கள்
அபிப்பிராயம் இது :—

சைவ நூலாராய்ச்சியிற் பெரிதும் வல்லுநரும், இங்கிலிஷ் கற்றுச் சப் மாஜிஸ்திரேட் உத்தியோகத் தமர்ந்தும் ஆன்மப் பெரும் பேறாகிய சிவ பூசையைச் சிறிதும் விதிதவறாது இன்றும் நடத்துகின்றவரும், சைவ சமயாபிமானிகளுள் தற்காலம் முதல் வைத் தெண்ணப்படுபவரும் ஆகிய ஸ்ரீமாந்: திரு. மா. சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீ கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை "அட்வக்கேட்" பெருங்கேட்டிற் கேதுவாக வெளிப்படுத்திய "திருநான்மறை விளக்கத்" தைப் பன்முறை ஆராய்ந்து அவ்வளவும் புரட்டும் கற்பனைகளுமா யிருத்தலை யன்றிச் சைவ சாத்திரமுரணுயிருத்தலையும் செவ்விதிற் றேர்ந்து, தேர்ந்தமை யினமையாது "நாம் பெற்ற வின்பம் பெறுக வியவ்வையகம்" என்ற வண்ணம் அவற்றையெல்லாம் பிறரும் அறிந்து மயக்க மொழிதற் பொருட்டு மூவகைப் பிரமாணங்களான் மறுத்து அதற்குத் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" எனப் பெயர் தந்து அச்சிட்டு அதில் ஒரு பிரதி அனுப்பி எமது அபிப்பி ராயத்தை தெரிவிக்கும்படி கேட்டிருக்கின்றார்கள்.

எமது அபிப்பிராயத்தை மிக விரித்துச் சொல்லுதற்கு மனங் கருதுகின்றது. அதற்கு மிக முதிர்ந்த வயோதிகம் இடந் தராமையால் "சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்" என் னும் யுத்திப்படி கூறுவான் றொடங்குகின்றாம்.

நாம் இத் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" என்னும் அரிய பெரிய நூலைப்பார்க்கத் தொடங்கிப் பார்வையிட்டு வரும் போது வயோதிகம்பற்றி மனம் சீக்கிரம் இளைத்துவிடும். உடனே பார்த்தலை நிறுத்திவிடுவேன். இவ்வாறு பார்வையிட்டு முடிக்க இரண்டு வாரங்கள் சென்றுவிட்டன. "விளக்கத்" திலுள்ள புரட்டுகளையும், சைவ சாத்திர முரண்களையும், கற்

பனைக் கொள்கைகளையும் "ஆராய்ச்சி" ஆசிரியர் மிக நுணுகிக் கண்டுபிடித்து அவற்றை மறுத்திருக்குந்தேற்றம் அறிஞரால் மிக வியந்து கொண்டாடத்தக்கது. இனி விரிக்கச் சத்தியிடந்தரவில்லை. ஆதலால் சுருக்கமாய் விளக்கி முடிக்கப் போகின்றோம்.

நாம் இத் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" என்னும் விசிட்ட நூலை ஆராய்ந்து அதிற் சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் சத்தியம் சத்தியம் முக்காலும் சத்தியம் என்று தெளிந்து அந்நூல் உயிர்க்குறுதி பயக்கும் நன்னூலெனக் கைக்கொண்டேம். அதில் வரைந்து உதாகரித்து மறுத்துச் சொல்வன யாவும் கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் இன்றியமையாத அறிவுப்பெருஞ் செல்வமாகிய அரும் பொருள்களென நன்றாக வற்புறுத்துகின்றாம்.

இந்த அரிய பெரிய நூலை இயற்றி உலகோபகாரமாக்கிய திரிசிரபுரம், ஸ்ரீமத் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் தற்காலத்துச் செய்யும் அருஞ் செய்கைகளையும், இனிமேல் உலகம் திருந்துதற் கேற்ற வழி வகைகளையும், மேலும் மேலும் அபிவிருத்தி செய்தருளும் வண்ணம் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய பரமசிவனைத் திரிவித கரணங்களாலுஞ் சேவித்து, அப் பிள்ளையவர்கள் அரோக திடகாத்திராய்ப் பூரணாயுசுடன் வாழுக வென ஆசீர்வதிக்கின்றாம்.

"கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்—நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்" என்றவண்ணம் வாலறிவன் நற்றாளன்றி மாலறிவர் சிற்றாடொழாதவரும், சிவனடியவரைச் சிவனெனக் கண்டு வழிபாடு செய்பவரும், பொதுநன்மை கருதியும் சிறப்பு நன்மை கருதியும் இலங்கை இந்தியா என்னுந் தேயங்களில் நடைபெறும் பல பத்திரிகைகளுக்கு விஷயதானஞ் செய்யும் ஞானவள்ளலும், வண்ணைவைத்தீசுரர் ஒருதுறைக் கோவையாசிரியரும், சைவதூஷண கண்டனத்தாளாளரும், சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தியும், அருங்கலை விநோதரும், "கற்றவங் நற்றணை" வரும், "உடுக்கையிழந்தவன் கைபோலவாங்கே—யிடுக்கண் களைவதாநட்பு" என்றவண்ணம் நட்பினரிடுக்கண் விரைந்து களைபவரும், திருமுறைப்பாராயணரும், பொதுநலப் பிரியரும், கவிராசருமாகிய மகாவித்துவரத்தினம் யாழ்ப்பாணத்து வண்ணை நகர்

ஸ்ரீமத். வைத்தியலிங்க பிள்ளையவர்கள்

அபிப்பிராயம் இது :—

"நிலையிற் பிரியேல்" என்னுந் தலைமைச் சூத்திரப்படி தமக்குரிய எவ்வகை நிலையிலும் எந்நாளும் மாறுபாடில்லா மகா மகிமை பொருந்திய கொள்கையினரும், "ஓதுவதொழியேல்" என்னும் போதமார் சூத்திரப்படி சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கையும் திருமுறை பன்னிரண்டையும் மிகவிசேடமாக ஓதுதலையே பொழுதுபோக்கும் விளையாட்டாகவுடையவரும், "ஞயம்படவுரை" என்னுஞ்சூத்திரப்படி தாம்பேசுஞ் சொற்களில் தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையுண்டாகப் பேசுபவரும், "அறஞ்செயவிரும்பு" என்னுஞ் சிறந்தசூத்திரப்படி பசு புண்ணிய சிவ புண்ணியங்களைப் பகுத்துணர்ந்து அவற்றுள் விசேட புண்ணியங்களையே விசேடமாகச் செய்பவரும், "ஊக்கமது கைவிடேல்" என்னும் போக்கறு சூத்திரப்படி தம்முயிர்க்கும் பிறவுயிர்க்கும் உறுதிபயப்பதிதுவேயெனக்கருதித்தாம் மேற்கொண்ட "ஆராய்ச்சித்" தொழிலில் மனஞ்சோராமையைக் கைவிடாதவரும், "எண்ணெழுத்திகழேல்" என்னுங் கண்மணியனைய சூத்திரப்படி தருக்க விலக்கண மிரண்டையும் தமதிரு கண்களாகப்போற்றி யொழுகுபவரும், "இயல் பலாதன செயேல்" என்னும் மயலிலாத சூத்திரப்படி தரும நூலுக்குப் பொருத்தமில்லாதவைகளைச் சந்ததமுஞ் செய்யாதவரும், "காப்பதுவிரதம்" என்னும் மாப்பெருஞ் சூத்திரப்படி உயிர்களுக்குத் தீங்குசெய்யாமல் அவைகளைக்காப்பாற்றுவதே விரதமாகவுடையவரும், *"கிழமைப்படவாழ்" என்னும் பழமைச் சூத்திரப்படி தம்மிடத்திலுள்ள பொருள் பிறருக்கும் உரிமைப்படும்படி வாழ்பவரும் "நூல்பலகல்" என்னும் மால்பல வகற்றும் மாண்பார் சூத்திரப்படி அறிவை வளர்க்கின்ற நூல்கள் பலவற்றையுங் கற்றுக்கொள்பவரும், "சிவத்தைப் பேணிற் றவத்திற் கழகு" என்னும் அவத்தைப்பாற்று மருஞ் சூத்திரப்படி சிவத்தைப் பேணிச் சிவபூசை செய்பவருமாகிய திருச்சிராப்பள்ளி வித்துவ சிகாமணியாகிய சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் தாமியற்றித் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" என மகுட நாமம் புனைந்து அச்சிடுவித்த பிரதி யொன்று எம்முடைய உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தித் தரும்படி எமது பார்வைக்கனுப்பியிருக்கின்றார்கள்.

நாம் அவ் "வாராய்ச்சி" நூலைப் படித்துப் பார்த்தபோது, ஸ்ரீ. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம். ஏ. எம். எல். அட்வக்கேட்டு, அவர்கள் "திருநான்மறை விளக்கம்" என ஒரு விஷயம்

* இப்புண்ணியர் தாம் இயற்றி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பலப்பல "ஆராய்ச்சி" நூல்களாலும் இவர்கள் தம் பொருள் பலர்க்கும் பயன்படும்படி வாழ்பவர் என்பது அறியலாம்,

வரைந்து, சென்னையிலிருந்து வெளிவருகின்ற "செந்தமிழ்ச் செல்வி" என்னும் மாதாந்த சங்கியைப் பத்திரிகையில் முதலாவது சிலம்பின் இருபதாம் பக்க முதல் இருநூற்றைம்பத்தேழாம் பக்கம் வரையினும் பிரசுரித்திருக்கின்றார் என்று அறியலானேம். அதன் கருத்தாவது, தமிழ்நாட்டில் தமிழ் முனிவராயுள்ளார் நால்வருக்குச் சிவபிரான் கல்லால விருக்ஷத்தினடியிலே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருடார்த்தம் நான்கனையு முணர்த்த அத்தமிழ்ப் பெரியார் திருக்குறள்போன்ற "நான்மறை" என்னும் பெயருடன் நூல்கள் தமிழிற் செய்திருந்தார்கள் என்பதும், அந்நூல்களுடன் "ஆறங்க"மும் தமிழிலேயே இயற்றியிருந்தன என்பதும், அந்நூல்களனைத்தும் முதற்சங்கத்திறுதியில் அச்சங்கத்தின் ஏனைத்தமிழ்நூல்களுடன் கடல்கோட்பட்டு இறந்துபோயின என்பதும், நமதுசமயாசாரியர் திருவுள்ளக் கருத்தும் அதுவே என்பதும், பிறவுமாம்.

அத் "திருநான்மறைவிளக்கத்"தைக் கண்ணுற்று ஸ்ரீமத். சாம்பசிவபிள்ளையவர்கள் அதனைமுற்றும் நிராகரித்து, வேத சிவாகமங்கள் சிவபிரான்வாக்கே என்றும், அவைகளே ஆதியில் உண்டான முதநூல்களென்றும், அந்நூல்களினின்றே உலகத்திற் காணப்படும் எல்லாவகை நூல்களும், பல ஆசாரக்கொள்கைளும், ஆன்மாக்களின் கன்மத்துக்கும் காலத்தைய வர்த்தமானங்களுக்கும் இணங்கத்தோன்றின என்றும், தோத்திர வடிவமாகிய தமிழ்மறைகள் வேத சிவாகமங்களின் சாரமாயுள்ளனவென்றும், ஆரியருக்கும் தமிழருக்குந் தந்தையார் சிவபெருமானே என்றும், அதுபோல அவரே இருமொழிக்குங் குரவர் என்றும், நான்கு வேதம் ஆறங்கம் இருபத்தெட்டாகமம் தமிழில் இருந்தனவென்பது கற்பனையே என்றும், தமிழில் நான்மறை யிருந்தனவென்று தேவார முதலியவற்றிற் கூறியிருப்பதாகச் சொல்லுதல் "முயலுக்குக் கொம்பு மூன்று முழம" என்பது போல வெற்றுரையே என்றும், தொல்காப்பியர் சங்கப்புலவர்கள் சைவ சமயாசாரியர்கள் ஆதியாகச் சந்தானசாரியர் ஈருகவும், ஆதி நமச்சிவாய தேசிகர் முதல் சிவஞானசுவாமிகள் ஈருகவுமுள்ள மகான்களும் இவர்க்குப் பிற்றோன்றல்களாகிய பெரியாரும் தமிழாராய்ச்சியிற் புகுந்திருந்த புறமதக் கல்விச் செல்வரும் இதுகாறும் தமிழில் நான்மறை யாதியாய மூவகை நூலகள் இருந்தனவென்று கூறவில்லை என்றும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனர் திருநாவுக்கரசு நாயனர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருமாளிகைத தேவர் கருவூர்த் தேவர் நக்கீரர் தாயுமான சுவாமி முதலிய மகான்களின் திருவாக்கு

களையும் பிற முக்கிய நூல்களையும் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டி அட்வக்கேட்டுக் கொள்கையைப் பூர்வபக்கமாக்கித் தமது கொள்கையைச் சித்தாந்தஞ் செய்து என்றுமழியா வியல்பினிற்இ அவ் "விளக்க வாராய்ச்சியை" அறுபது விஷயங்களாக வகுத்தும் காட்டியிருக்கும் சிறப்பு எமது உள்ளத்தை இடையீடின்றிக் குளிர்வித்து மகிழ்விக்கின்றது.

இருமொழிக்கும் முதற் குரவர் சிவபெருமானே என்று நமது சமய சாத்திரங்களெல்லாம் முழங்கா நிற்பவும், ஸ்ரீ. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, அட்வக்கேட்டு அவர்கள் உழக்குக் குள்ளே கிழக்கு மேற்குப் பார்ப்பவர்போல, ஆரியந் தாழ்ந்தது தமிழ் உயர்ந்தது என விகற்பம் கற்பித்து விஷயம் எழுதியது மரபன்று. அது நிற்க,

கல்லால விருக்ஷத்தின்கீழ், கடவுளருள்பெற்ற தமிழ் முனிவர்கள் இயற்றிய தமிழ்வேத வேதாங்கங்களும், மகேந்திரம் என்பது கைலாசமலை என்பதறியாது தமிழ் நாட்டு மகேந்திரமலை யெனப் புதிதொன்று வகுத்து அதிலிருந்து சிவபிரான் இருபத்தெட்டுத் தமிழ் ஆகமங்களையும் கூறியருளினர் என்று கற்பனை செய்த ஆகமங்களும், கடல் வாய்ப்பட்டும் படாதும் மறைந்து பல்லூழி காலமாகியும் இதுகாறும் அவற்றைப் பழமைபோலத் தமிழுலகத்திற்குத் தோற்றுவித்துக் கொடாமல் வாளாவிருத்தல் அக்கிருபா மூர்த்தி ஆன்மாக்கண்மீது முகிழ்த்த பெருங்கருணைக் கிழுக்காயென்று புறமதத்தரும் கூறும்படி இழுக்காக எழுதிவிட்டார். அந்தோ! இவர் ஒரு வகுப்பார்மீது கொண்ட கோபாவேசம் தமக்கு வரும் ஏதத்தை யுணராதவண்ணஞ் செய்துவிட்டது. அது நிற்க,

சங்கங்களிருந்த காலங்களில் அவற்றில் சைவர் மாத்திரந் தானிருந்தாரா? வேறு சமயிகளும் இருந்தார்களா? கடைச் சங்க நூலாலும் அச்சங்க மருவிய நூல்களாலும் கடைச் சங்கத்துப் பலவேறு சமயத்தவரும் இருந்தாரென்று தெரிகின்றது. அது அநுமானப் பிரமாணமாய் முதற் சங்கம் இடைச்சங்கங்களிலும் பலவேறு சமயிகள் இருந்தார் என்று நன்கறிவிக்கின்றது. அவர்கள் யாவரும் கைக்கொண்டொழுகியது தமிழ் வேத வேதாங்க ஆகமங்களையா? புறச்சமயத்தவர் தங்கள் சமயங்களை நிறுவ எடுத்தாண்ட பிரமாணங்கள், ஆரிய வேதப் பிரமாணங்களே! பாஞ்சராத்திரிகள் மாத்துவர் முதலியோர் இன்றும் ஆரிய வேதப் பிரமாணங்களையே எடுத்தாளுதல் கண்கூடன்றோ? தமிழ்மறைகள் இருந்தன வென்பதற்கு அகச்சாட்சியின்று. யாதாயினுமொரு புற மதச்சாட்சியாயி

னுங் காட்டுவாரா? எமது சமயகுரவர் முதலாக எண்ணிறந்த மகான்கள் யாவரும் சிவபெருமானே வேத வேதாங்கங்களையும் ஆகமங்களையும் சொல்லியருளினரென்று வெள்ளிடை விலங்கலை யொப்பப் பல பகுதிகளிலும் கூறியிருப்ப, அந்தப்பிரமாணங்களெல்லாவற்றையும் புறவேலைச் சமுத்திரத்தில் வீசிவிட்டுத், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கூறியருளிய தேவாரத்துணுக்கை ஒவ்வொன்றை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளின் பொருளுண்மை காணமாட்டாது, "கடலின்மீனுக்கு நுளையனிட்டது சட்டம்" என்றவாறு தம் மனஞ்சென்றபடி அர்த்தங்கொண்டு தமிழ்முனிவர்கள் தமிழ் மறை செய்தாரென்று அறிவிலாமாந்தரை மயக்குதல் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையைப் போன்ற நன்மக்கட்கழகாகுமா? அது நிற்க.

இனி, ஒருகாலத்தும் இல்லாத காரியமொன்றைத், "தாங் கற்ற—நூலளவே யாகுமா நுண்ணறிவு" என்றவண்ணம் தாம் சிறிதே கற்ற தமிழ் நூலுணர்ச்சியினால் தாபிக்கப் புகுவாரையும், மேதாவியர், பொய்யர் வருக்கத்திற் சேர்த்தொதுக்குவரன்றோ? அது நிற்க.

இதுகாறும் தமிழ் நிலத்துச் சைவர் எவ்வகைக் குழப்பத்திற்கும் உட்படாமல் தமிழ் மொழியும் வடமொழியும் பதிவாக்கெனக் கைக்கொண்டு தம்முட் சமமெனக்கொண்டு கூடிவாழ்ந்திருக்க, இக்காலத்து விபரீதக் கல்வியாளர் சிலர் வடமொழியினும் தென்மொழியே சிறந்ததெனக் கற்பனை செய்துவருகின்றார்கள். அங்ஙனம் தமது நவீன எண்ணத்தைச்சாதித்தெழுதிய "திருநான்மறை விளக்கம்" என்னும் வியாசத்தை ஸ்ரீமத். சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள் ஆராய்ச்சிசெய்து தக்க தக்க பற்பல நியாய ஏதுக்களால் மறுத்துவிட்டார்கள். அங்ஙனம் மறுத்த "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" என்னும் அரும் பெரு நூலைச் சைவ சமயிகள் வாங்கிப் படித்து உய்த்துணர்ந்து உண்மை கடைப்பிடிக்கக் கடவர். இவ்வரிய ஆராய்ச்சி நூலை ஆக்கிய பிள்ளையவர்கள் சரீர சௌக்கியமும் பூரணாயுசும் பெற்று இன்னும் பல நன்னூல்கள் செய்து உபகரிக்குமாறு பேரருள் பாலித்தருளும் வண்ணம் சிவபிரான் செம்பொற்றாள்களைச் சிந்தையினும் சென்னியினும்வைத்துத் தியானிக்கின்றாம்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலரவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து வண்ணை நகர்ச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை உபாத்தியாயரும், சைவப் பிரசாரகரும், பொதுநன்மைப்புதினப் பத்திரிகைகட்கும் சிறப்புநன்மைப் புதினப்பத்திரிகைகட்கும் விஷயதானஞ் செய்பவரும், வித்தியாவிநோதசபைக் காரியதரிசியும், கொக்குவில் மாத்தனுநகர்ப் பிள்ளையார் கோயிலாதீன தருமகர்த்தரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க அங்கத்தராயிருந்து தமிழைப் பல வழியாலும் பரிபாலித்து வந்த வித்துவசிரோமணியாகிய ஸ்ரீமத் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் நன்மாணாக்கரும் ஆகிய

கௌரவ பிரமஸ்ரீ, சீ. முருகேசையரவர்கள்
அபிப்பிராயம் இது:—

"கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக."

எனவுத்தர வேத முரைத்தாங்குக் கற்கவேண்டு நூல்களைக் கசடறக் கற்று அக்கற்றலுக் கேற்ப நிற்கவேண்டு நிலையில் நிற்கும் வித்துவ சூளாமணியாகிய சிவஞானச் செல்வர் ஸ்ரீமத் திரு. மா. சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள் "செந்தமிழ்ச் செல்வி" என்னும் மாசிக வாசிக பத்திரிகையிலே ஸ்ரீமத் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் வெளிப்படுத்திய "திருநான்மறை விளக்க" த்தில் உள்ளனவற்றை அநுவதித்துத் தக்க பிரமாணங்களால் மறுத்துத் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" எனப் பெயரிட்டு அச்சிடுவித்த பெருநூலில் ஒரு பிரதி எமக்கனுப்பி எமதபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டிருக்கின்றார்கள். யாம் அந்நூலை முற்றுநோக்கி யாவர்க்கும் பயன்றருவதொரு நன்னூலெனக் கண்டு கருத்துளடங்காக் கழிபெருங் களிப்புக்கொண்டேம். எம்மைப்போலவே எமது சைவசமயிகள் யாவரும் இந்நூலை வாங்கிப் படித்துணர்ந்து களிப்புறல் வேண்டும் என்பது எமது கருத்து.

அரசாங்க புருடர்கள் எழுதிவிட்டால் பகுத்தறியும் அறிவாற்றலில்லாரெல்லாரும் அதனைச் சரியெனக்கருதி மயங்குவர். எழுதினவரின் கல்வி, சமயபத்தி, சமயநூல் வழியொழுகும் ஒழுக்கம், உண்மை, நீதி முதலியவற்றை நோக்கி மதிப்பார் அரியராயினர். ஸ்ரீ கா. சு. முதலானவர்களைப் பின்பற்றி மற்றுமதிகார வர்க்கத்தினரும் பிறரும் மயக்கமுற்று ஆன்மலாபத்தை இழவாவண்ணம் அதிகார புருடராகிய ஸ்ரீ சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள் இக்காலத்துத் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" என்னுமிந்நூலியற்றியது மிகவும் உசிதமே

யாம். "விளக்க" முடையார் கொள்கைகளை "ஆராய்ச்சி" உடையார் மறுத்திருக்கும் திட்பமும் நுட்பமும் சிறப்பும் நல்லறிவாளர் எல்லோரும் வியக்கற் பாலனவேயாம்.

உலகத்திலேயுள்ள உண்மைச்சைவர் யாவரும் ஒற்றுமை யடைந்து நிற்கின்ற இடத்திலே ஸ்ரீ கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை யவர்களுக்கும், ஸ்ரீ. வேதாசலம் பிள்ளையவர்களுக்கும், அவ் விருவரும் சொல்லுவனவற்றையும் எழுதுவனவற்றையும் ஆராய்ச்சியின்றி நம்புவோர்களுக்கும் வேற்றுமை தோன்றின் விலக்குவார் யாரே!

உலகர் "கண்டது கலக்கும் பளிங்குபோலச்" சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மையராதலின், மேலே சுட்டப்பட்ட இருவ ரும் எழுதிய விடயங்களை நோக்கினபோது அவர் கொள்கைய ராயினர் சிலர், ஸ்ரீமத் சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள் எழுதிய "திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி"யை நோக்கும்போது "ஆராய்ச்சி" நூலுடையார் கொள்கையினராவார் என்ப தொருதலையென நாம் சொல்லவும் வேண்டுமா!

"ஆராய்ச்சி" நூலை அமைந்து நோக்கும்போது, அதனாசி யோராகிய சிவஞானச்செல்வராம் ஸ்ரீமத் சாம்பசிவ பிள்ளை யவர்களே, சைவசமயந்தழைத்தோங்குதற் பொருட்டுத் தமது உடல் பொருளாவி மூன்றையும் உதவிய பெரியார் என்பது பெரிதும் விளங்குகின்றது.

ஸ்ரீ கா. சு. முதலானவர்களுக்குப் பிரதிகளில் இல்லாத "பிரதிபேதம்," "இடைச்செருகல்," உண்மைக்கு மாறுபட்ட உரைகள், மெய்யறிவிற் பெரியார் வெஃகாத கொள்கைகள் என்றின்னன வேராளமாயுள்ளன. ஆற்றுதார் கூற்றுக்களவு மில்லை.

இவர்கள் கொள்கைக்கு மாறாக நாமும் சில எழுதுகின் றோம். தமிழர் வேறு; ஆரியர் வேறு; என்று பகுத்தல் முடி யாது; என்னை! கடவுள் வழிபாடு, பாஷை, தேசாசாரங்கள் கலந்திருத்தலாலென்க.

ஆரியரையும் ஆரியநூல்களையும் நீக்கிவிட்டால், தமிழர் ஒன்றுமிலராய்க் குன்றுவரே! அந்தோ! தமக்கும் உரிமை பூண்ட ஆரியநூலை ஆரியர்க்கேயுரியதென அவர்மீது கொண்ட கோபத்தாற் கைவிட்டுத் தாம் வறியராக முயலுதலை நோக்கும் போது எமது தம்பியர்கள் இக்கதியடையலாமா என்னும் இரக்கம் எமக்குத் தவநனியுண்டு. அந்நிய தேயத்தார் ஆரிய நூல்களைக் கூட்டுண்டன்றோ அறிவுப் பெருஞ் செல்வராயினர். அவர்கள் ஆரியமே எல்லாவற்றிற்கும் மூலம் என்று பலப்பல

புத்தகங்களில் வெளிப்படுத்திப் புகழ்ந்து கொண்டாடி மேன்மையடையக் கண்டிருந்தும், நமது சகோதரர் தமது பொருளை அவர்க்குக் கொடுத்துத் தாம் அவற்றை அடைய விரும்பாது வெறுத்தல் விதியார் செய்த சதியே! "விதிவழி புந்தியு மேவுமேகொலாம்"

> "யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்
> சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும்—ஏனை
> வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட
> மனையாளை மாற்றார் கொள."

ஆகலான் நாமிரங்கியும் ஆவதொன்றில்லை. ஆயினுஞ் சகோதரவாஞ்சை புத்திசொல்லுகவென்று பிடர்பிடித் துந்து கின்றது. அதுபற்றி இத்துணை எழுதினும். இனி அப்பாற் செல்வாம்.

இருபெரு மக்களே !

கடவுள் வழிபாட்டுநூல், சோதிடம், சிற்பம், வைத்தியம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் ஆதியிலே யுண்டு; அப்போதே யழிந்து விட்டனவென்றால், அன்று முதல் இன்று வரை ஆரியத்தி லுள்ள அந்நூல்களும், ஆரியருமன்றித் தமிழ்ச் சகோதரர் களுக்கு அவற்றைத் தெரித்தார் பிறரில்லையே! ஆகலான், "எந் நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை—செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்ற திருக்குறளைச் சிந்தித்து உங்கள் சகோதரர்களாகிய ஆரியரோடும், உங்கட்கும் பிதிரார்ச்சிதமா யுள்ள ஆரியபாடை நூலோடும் நண்பாயிருந்து உண்மை கடைப்பிடியுங்கள்.

சற்காரியவாதங் கூறுஞ் சைவசித்தாந்தத்தின்படி "உள் ளதுபோகாதில்லதுவாராது;" "முயற்கோடு" முதலியன போல. ஆகலான், வேதாகமங்கள் காரியப்படும்போது தூல மாயும், காரியப்படாதபோது காரணத்தில் சூக்குமமாயும் என்று முள்ளன. அவை சிருட்டிதோறும் காரியப்படுவன. சிலபோது ஆன்மாக்களது கன்மகாலங்கட் கேற்ப அவைகள் சிவாஞ்ஞையால் மறைக்கப்படும்போது உமாதேவியார், விண்டு, பிரமா முதலியோர் வேண்ட உடனே வெளிப்படுத்தப்படும். அஃதன்றி மூன்று முகந்தோறும் மறைகளை நன்கு விளக்க முறச் செய்ய வியாசர் சிவாஞ்ஞையால் வருவர்; சிவபிரானும் மறை ஞானத்தைப் போதிக்கத் தென்முகத் தெய்வமாய் வருவர். அவருடன் நான்கு மாணாக்கரும் வருவர். அது:—

"முறையின்வந் தெய்து மூன்று முகந்தொறு முடிவி லாத
மறுவறு தவத்து வேத வியாதன்வந் துதிப்ப னன்னோன்
அறிவரு மறைக ளியாரு மறிந்திட வேண்டி யன்பால்
நெறியினிற் பகுத்து மன்னு முலகினி னிகழ்த்து வானே."

"உலகமுய்ந் திடுவான் ஞான மொழிவற வுணர்த்த வேண்டி
மலைவறு ‡ தவத்தோ னாகி வருகுவன் யானு மென்பால்
அலைவறு மன்பி னோடு மடைகுவர் நால்வரன்னோர்
தலைமைசேர் ஞான மெய்திக் கைலையங் கிரியிற் சார்வார்."

என்னும் இலிங்க புராணத்தாலும்,

"கொடுத்தவா கமந்தா னுள்பல கழிய விறத்தலுங் கொங்கலர் கூந்தல்
மடத்தகை யுமையா ளிறைவனை நோக்கி மாய்ந்தவா கமமெலா மெடுத்து
நடத்திடல் வேண்டு மென்னலு மைத்த நள்ளிரு ணடுவெணின் றாடும்
விடைக்கொடி யுயர்த்தோ னாகம முழுது முன்புபோல் விளங்கிட
[விரித்தான்."

"விரியுமா கமத்தை யண்ணறன் னருளால் யானுமெய் தெரியகத் தியனும்
பொருவிலா ருருவுந் ததீசியு முலகி லுரைசெய்தேங் கலியுகம் பொருந்தி
மருவிடுந் தோறு மறுவறு *யோகா சாரியன் மாசறு வடிவாய்க்
கரியுரி போர்த்தோ னெய்திமற் றதனை யுய்ந்திடக் கழறுவ னன்றே"

"கழறிட வெய்து காலைக டோறுங் காசின்மா ணாக்கர்க ணால்வர்
பழுதற வடைவா ருய்ந்திட வுணர்ந்தோர் மற்றவர் பங்கய மலர்த்தாள்
தொழுதன ரேத்தி விரித்தவா கமத்தைத் துகளற வுணர்ந்துநஞ் சிவன்றாள்
உழுவலன் போடு முளத்தினி லிருத்தி யோக்கிய முத்திசேர் குவரால்"

"என்றலு நாலா முகம்வருந் தோறு மெய்திடு குரவர்தம் பெயரும்
ஒன்றிய வறிவா லுயர்ந்தமா ணாக்கர் பெயருநீ யுரைத்தியா லென்ன
மன்றலந் துளவ மலர்புனை கண்ணன் வணங்கிமுன் னின்றன னுரைப்பத்
துன்றுவார் சடிலத் திறையவன் மலர்த்தா டொழுதுப மன்னியுப்
[பகர்ந்தான்"

என்னும் வாயுசங்கிதைபாலு முணர்க.

நாலா முகந்தொறும் எய்திடும் குரவர் பெயரும் மாணாக்கர் நால்வர் பெயரும் விரிப்பின் மிகப்பெருகும்; ஆகலின், வாயுசங்கிதையிற் காண்க.

இப்பிரமாணங்களாலும் வேதாகமத்தோற்றம் சிவபிரானிடத்ததென்பது செவ்வனே உணர்க. வேறு கூறுவன விழல்,

"திருநான்மறை விளக்கம்" முழுதும் சைவசாத்திரங் களுக்கும், சைவப்பெரியோர் ஆட்சிக்கும் முற்றும் விரோதமே என்பதும், அதனைநம்பினோர் ஆன்மலாபத்தை இழந்து துன்

---

‡ தவத்தோன் - தக்கிணாமூர்த்தி

* யோகாசாரியன் — தக்கிணாமூர்த்தி.

புறுவர் என்பதும், ஆதலால் அதனைச் சைவசமயிகள் தீண்டு தற்கும் அருகரல்லர் என்பதும், கட்டளைச்சட்டமின்றி அரசன் செங்கோல் நடாத்தாதவாறுபோலக் கடவுள் வேதாகமமாகிய சட்டமின்றி உலகத்தைநடத்தார்; ஆகலான், வேதாகமங்கள் ஒருகாரணம்பற்றி மறைந்தாலும் பின்பு தோற்றுவித்துவிடுவார் என்பதும், அங்ஙனந் தோற்றுவியாதிருந்தால் அவர் கருணைக் கிழுக்கென்பதும், தக்கனுக்குத் ததீசிமுனிவர் சொன்னஉண்மைகளை அவன் நன்றாக அறிந்துவைத்தும் பின்னும் இறைவனைமதியாமைக் கேது இருந்தமைபோல, ஸ்ரீ, கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை யவர்களுக்கு வேதாகமங்கள் இறைவன் வாக்கென்பதும், நால்வர் சனகனாதியர் என்பதும், இவர்போல ஒவ்வொருகலியுகத்தும் நால்வர் மாணாக்கர் வெவ்வேறு பெயருடன் வந்தனர்; இன்னும் அப்படியே வருவார்என்பதும், நன்கு தெரிந்திருந்தும் அவற்றை மதியாது முரண்படப் பேசுதற்கு ஒரு பெரிய ஏது உண்டென்பதும், அவ்வேது நீங்கினால் மதித்துப் பொருத்தமுறப் பேசுவார் என்பதும், பிறவும் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" என்னும் நூலையும் வாயிலாகக்கொண்டு அறிந்துகொண்டேம்.

இத்துணை நன்மைக்கேதுவாகிய மேற்படி "விளக்க வாராய்ச்சி" நூல்செய்த ஆசிரியர் ஸ்ரீமாந். திரு. மா. சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள்நிறைந்த ஆயுளும், நிறைந்தசெல்வமும், நிறைந்த ஆரோக்கியமும், நிறைந்தவன்மையும், இன்னனபிற நன்மைகளும்பெற்று நில்வுலகத்தின்னும் சைவவிரோதமாய்ப் பயனின்மையோடமையாது கேடும்பயக்குநூல் எழுமாயின் அதனையும் நிராகரித்து யாவர்க்கும் பெருநன்மை செய்துகொண்டு பேரானந்தப் பெருவாழ்வுறுமாறு எமது குலதெய்வமாகிய விநாயகக்கடவுள் பெருங்கருணை புரியும்வண்ணம் அப்பெருமான் திருவடிகளைச் சென்னியிற்கொண்டு தியானிக்கின்றாம்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரைச்சார்ந்த சிவிகையார்தெருச் சித்திவிநாயக ராலயத் தரும கர்த்தரும், பற்பல வித்தியாசாலைகட்கு மானேஜரும், இங்கிலீஷ்படித்த வாலிபரும் பிறரும் சைவசமயத்தி னுண்மையுணர்ந்து சைவப்பிரசாரகராதற் பொருட்டுச் சரஸ்வதி பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமெனப் பெயரியசபை ஒன்று தாபித்துச் சிறிதுந்தளரவிடாது செவ்வனே நடத்திவருபவரும், பெரிய கோர்ட்டு நீதவானாயிருந்து கவரண்மெண்டார் குடிகள்என்னும் இருபாலார்க்கும் நடுநின்று தமது உத்தியோகத்தைச் "சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல் போலமைந்தொருபாற்-கோடாது" நடத்தினமையால் இரு

திறத்தார் மதிப்பையும் ஒருங்குபெற்றுத் தற்காலம் இளைப் பாறும் மகாப்பிரபுவாகிய ஸ்ரீமாந். காசிப்பிள்ளையவர்கள் அருந் தவப் புதல்வருமாகிய அட்வக்கேற் ஸ்ரீமத். அருளம்பலம் என்னும் பொருளம்பலப் பேர்தரித்த மகாவித்துவரத்தினத்தின் அபிப்பிராயம் இது:—

திரிசிரபுரவாசரும், "மறைகணிந்தனை சைவ நிந்தனை பொறுமன" முடையாரும், அறிஞர் வியக்கும் ஆராய்ச்சி மதுகைச்சீருறு சான்றோரும், சமயநூல் வரம்பிகவாதிமைய வரும் இறும்பூதெய்த அமைவுடன் ஆதரித்துப் பிரமாணசகிதம் பேசுபவருமாகிய, ஸ்ரீமத் சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீமத் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அட்வக்கேட் அவர்கள் "செந்தமிழ்ச் செல்வி" வாயிலாக வெளிப்படுத்திய "திருநான்மறை விளக்க"த்தைக் கண்ணுற்று அதன் கணுள்ளன அப் பிரமாணமெனக் கண்டு, அதனை யாவருமறிந்து இலகுவில் உண்மைகடைப் பிடிக்குமாறு "திருநான்மறை விளக்கவாராய்ச்சி" என்னுஞ் சிறந்த நூலொன்றியற்றி அச்சிடுவித்து அதிற் கட்டாத பிரதி ஒன்று எமக்கனுப்பி எமதபிப்பிராயத்தைத் தமக்குத் தெரி விக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர்.

எமது இலௌகிக உத்தியோகமும் வைதிக வுத்தியோக மும் பிறிது கருமத்திற் பிரவேசிக்கக் காலந்தாராவாயினும், "திருநான்மறை விளக்கவாராய்ச்சி" என்னுமிந்நூலைப் படித் துண்மையுணர வேண்டுமென்னும் பேராசையால் விழுங்கப் பட்ட யாம் அதன் வயத்தராயினமையின் உத்தியோகத்துக் குரிய காலத்திற் சிறிது காலத்தை இந்நூல் படித்தலிற் போக் கிப் படித்து முடித்து அறியாதனவெல்லாம் அறிந்தும், தெளி யாதனவெல்லாந் தெளிந்தும், பூர்வபக்கத்தார் கூறுவனவெல் லாஞ் சைவசாத்திர முரணுன புதுக்கொள்கைகள் என்ப தோர்ந்தும், இத்தகைய மிகக நியாயமான கண்டனநூல் மாந் தர்க்கு "விளக்கத்"தினுல் நேர்ந்த மயக்கொழித் துண்மை தெரித்துறுதி பயத்தற்பொருட்டு அத்தியாவசியகம்வேண்டற் பால தொன்றேயென எமது மனநேர்ந்தும் பேரானந்தப் பெருங கடலுட்டிளைத்தாம்.

யாமும், எம்மைப்போலவே இங்கிலீஷ்கற்று அட்வக்கேற் உத்தியோக முதலிய பெரிய உத்தியோகங்களில் அமர்ந்துள்ள வர்களும், உயிர்க்குறுதி பயக்குஞ் சைவசமயவிஷயத்திற் சுருதி யுத்தி அனுபவப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு மேதாவியர் தாபித் திருக்கின்ற உண்மைகளை உணராது, மனத்திற் ருேற்றிய திரி புணர்ச்சியால் அவைகளை மறுக்கப்புகுதல் "ஒப்பிலா மலடி பெற்றமகனொரு முயற்கொம் பேறித்—தப்பிலாகாயப் பூவைப்

பறித்த ''வாருமன்றிச் சிறிதும் பயன்படா தென்பது இங்கிலீஷ்படித்த எமக்கு நன்குதெரியும். அது கா. சு. "அட்வக்கேட்" அவர்கள் வெளிப்படுத்திய "திருநான்மறை விளக்கத்"தாலும், சாம்பசிவபிள்ளையவர்கள் இயற்றிய அதனாராய்ச்சியாலும் யாவரும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளலாம். ஆயினும், விளக்கத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று முக்கியவிடயங்களை ஈண்டெடுத்துக்காட்டு முகத்தானே பயன்படாமையை வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதிற் புலப்படுத்துகின்றாம்.

1. ஸ்ரீ, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் தமிழ் முனிவர் நால்வர் தமிழில் நான்மறை செய்தனர்; தேவாரங்களில் இறைவன் கல்லாலடியில் நால்வர்க்கு நான்மறைகளை நான்மறைப் பொருள்களைப் பகர்ந்தனர் என்ற பகுதிகளெல்லாம் தமது கொள்கையைக் குறிக்கின்றன என்கின்றார். இன்னும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த ''காதுபொத்தரைக்கின்னரர்'' என்பதை முதலாகவுடைய திருநின்றியூர்த் தேவாரம் தமது கோளை வலியுறுத்தற்கு முக்கிய ஆதாரம் என்றுஞ் சொல்லுகின்றார். இன்னும் "நால்வர்க் கொளிநெறிகாட்டினை'' என்னுந் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவெழு கூற்றிருக்கைத் துணுக்கையும் அதனை வலியுறுத்து மென்கின்றார்.

இவையெல்லாம் அவர் கொள்கையைச் சிறிதும் வலியுறுத்தாமையைச் சித்தாந்த பாநுவாகிய "திருநான்மறைவிளக்க'' வாராய்ச்சி நூலாசிரியரவர்கள் பல்லாற்றானும் நன்றாக விளக்கிக்காட்டி அவர் கொள்கையைப் பூர்வபக்கமாக்கி உண்மைக் கொள்கையைச் சித்தாந்தஞ் செய்திருக்கும் அழகு அறிஞர் வியக்கத்தக்கது; ஆகலான் ஆண்டுக்கண்டுண்மை கடைப்பிடிக்க.

"காதுபொத்தரைக்கின்னரர்'' என்பதில் கின்னரர்என்னுஞ்சொற்கு ஆந்தைஎன்று ஸ்ரீ அடவக்கேற் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் பொருள் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆந்தை என்று ஒரு தமிழ்முனிவருக்குப் பெயராயிருக்கலாம் என்கின்றார்கள். இவர்கள் தமிழ்முனிவர் சமஸ்கிருதமுனிவர் என்று நவீனக் கொள்கை ஒன்று மேற்கொண்டனர்கள். இன்னுஞ் சிலகாலத்துள் இங்கிலீஷ்முனிவர் இந்துஸ்தான்முனிவர் என்றற்றொடக்கத்த முனிவர்களைச் சிருட்டித்தும் விடுவார்கள், யாவரும் விழித்திருங்கள்; பார்க்கலாம்.

இதுபற்றித்தான் தமிழ்சமஸ்கிருத சித்தாந்தசாத்திரங்களை நல்லாசிரியரிடத்துப் பல்காற் பயின்று, பயின்றவண்ணம் ஒழுகலாற் சிறிது சிறிதாகத்திருவருட்கிலக்காய் வாராத இங்கிலீஷ் படித்த நம்மவர் பண்டைநல்லாசிரியர் நியாயவாயிலானிறுவிய கொள்கையை மறுத்துத் தாம்புதுக்கொள்கை நாட்டமுய

லல் "ஒப்பிலாமலடி பெற்றமகனொரு முயற்கொம்பேறித்—தப் பிலா காயப்பூவைப் பறித்த" வாறுமன்றிச் சிறிதும் பயன்படா தென்று மேலே கூறினும். இது "ஏதுவின்முடித்தல்" என்னு முத்தி.

கின்னரர் என்பதற்குப்பொருள் ஆந்தைஎன்றும், தமிழ் முனி ஒருவர்க்கு அதுபெயராயிருக்கலாம்என்றும் கூறியதை நோக்குந்தோறும் நகைச்சுவைக்குப் "பார்ப்பனத்தமிழ்" உதாரணமென்று நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய வுரையுட் கூறியது அக்காலத்துக்குரித்து இக்காலத்துக்குச் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் கொள்கைகளையே யுரித்தெனக்கூறல் வேண்டும் என்றும் இனிப் பொருளதிகாரம் அச்சிடுவிப்போர் "பார்ப்ப னத் தமிழ்" என்பதை நீக்கிச் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் கொள்கைகளை அச்சிடுவித்தல் வேண்டும் என்றும், அங்ஙனஞ் செய்தற்குப் பிரமாணம் என்னை? என்பார்க்கும் "பழைய னகழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவலகால வகையினானே" என்றும் கூறுநிற்பேம்.

கின்னரர் என்பதன் பொருள் ஆந்தை என்று எக்கோ சத்திற் கண்டார்! எவ்விலக்கியத்திற் கண்டார்! எவ்வான் றோர் ஆட்சியிற் கண்டார். இவர், ஒரு சொற்குப் பொருள் கோண் முறை இஃதென இலக்கணநூல் கூறுமாறும் அவ் வாறே இலக்கியங்களில் அப்பொருள் கோண்முறை அமைந் திருக்குமாறு கண்டு உரையாசிரியர்கள் உரை கண்டிருக்கு மாறும், ஆன்றோரவற்றை உச்சிமேற் கொண்டொழுகுமாறும் ஒரு சிறிதும்றியாது உத்தியோக ஆற்றல் கொண்டு சமய நிலை யையும் சாத்திர நிலையையும் ஆன்றோர் நிலையையும் இலக்கண நிலையையும் இலக்கிய நிலையையும் தருக்க நிலையையும், நியாய நிலையையும் மாற்றிப் புதிதாக ஒரு சைவசமயம் வகுத்துவிட லாம் என்று எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றார்.

"ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினு நிற்கும்
எனையாளு மீசன் செயல்"

என்றவாறு முடியுமன்றி இவர் எண்ணம் ஒன்றும் பயன் றாது. பயன்றருங்கால் முன்னிலை மாத்திரையே. அந்த முன்னிலையும் வினை யொழிந்தாற் றானே ஒழியுமென்பதை மறுப்பார் யார்.

இவர் கின்னரர் என்பதனை உயர்திணைச் சொல்லென்று அறியாராய் ஆந்தையென அஃறிணைப் பொருள் கொண்டதை

நினைக்கும்போது "குட்டுதற்கோ பிள்ளைப் பாண்டியனிங் கில்லைக் குறும்பியளவாக்காதைக் குடைந்து தோண்டி யெட் டினமட்டறுப்பதற்கோ வில்லி யில்லை" என்னுஞ் செய்யுள் நினைவுக்கு வருகின்றது.

இங்ஙனம் ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாத திரிபு பொருள் இவர் கொண்டால் "நாராயணனை நராயணனென்றே கம்பன்-ஓராமற் சொன்ன வுறுதியால் - நேராக - வாரென்றால் வர்ரென்பேன்" என்று காளமேகப்புலவர் அறைந்த வண்ணம் நாம் கின்னரர் என்பதற்கு வீணை என்றும், கின்னரப்பட்சி யென்றும் பொருள் கொள்கின்றும். பொருள்கோண் முறைகளை விடுத்து மனம்போனவாறு பொருள் கொள்ள மற்றையோரும் ஆரம் பித்துவிட்டால் இவர் கொள்கையை இவர் தாபித்தற் கென் செய்வர்!

இவர் அனந்தன், பதஞ்சலிமுனிவர் என்றும், மத்தியந் தன முனிவர், வியாக்கிரபாதர் என்றும் கூறப்படுவதால், ஆந்தை என்றும் ஒரு முனிவருக்குப் பெயரிருக்கலாம் என்று திரிபுணர்ச்சி கொண்டார். அவர்கள் அப்பெயரெய்திய கார ணங்களையும் அவர்கடெய்வத் தன்மைகளையும் அவர்கள் பூர்வ சரிதங்களையும் புடைபட ஒற்றியறியுமறிவின் மதுகையின்றிச் சைவசமயக்கொள்கையும், சைவசாத்திர நுண்மையும், அதனை யறிந்தனுட்டானத்திற் காட்டிவைத்த ஆன்றோரருள் வண் மையும் நல்வினையல்லதால் அறியாது நின்று ஏமாக்கும் இவர் மேல் யாவரும் இரக்கங்கொண்டு "இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்—கெடுப்பாரிலானுங் கெடும்" ஆகலான் இவர்க்கு இடித்துப் புத்தி சொல்லல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் சொல்லுபவர்களே "துணைவர் மேலையோர் ஒன்னலர் விழைந் தவாறுரைக்கின்றார்கள்" என்பேம். நல்வினையல்லீது என்ப தற்கு "இல்லறமல்லது" என்புழிப்போலப் பொருள்கொள்க.

இனி, கின்னரர் என்பது கின்னரம் என்னும் வாத்தி யத்தை வாசிப்பவர், கிஞ்சித் நரத்தன்மை யுடையவர்கள் என்று பொருடந்து பதினெண் கணத்துள் ஒரு வகுப்பாரை உணர்த்தி நிற்றல் கோசத்திற்கும் இலக்கண விலக்கியங்கட்கும் ஒப்ப முடிந்த முடிபென்பதைக் கற்றுரை வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக் கற்று உண்மை கடைப்பிடியாது இன்னும் இன் னும் விபரீதமே மேற் கொள்வாராயின், கின்னரம் என்பதன் பொருள் ஆந்தையன்று ஆட்டுக்குட்டி யென்று நாமும் வரம் பிகந்து சாதிப்பான் புகுதற்கு யாது தடையுளதென்றறிக.

இருந்தவாற்றால் அட்வக்கேற் அவர்கள் "கல்லாத மேற் கொண்டொழுகல் கசடற—வல்லதூஉமையந்தரும்" என்னுந் திருக்குறளையுங் கருதுவாராக.

இனி, காதுபொத்தரை, என்னுந்தேவாரத்தின் மூன்றும் அடிமுதலை வேதம்செய்தவர் என்றும் அட்வக்கேற் பிரித்து மனம்போனவாறு பொருள்கூறுகின்றார். அங்ஙனம் பிரித்தற்கு இலக்கணம் இடம்தராது. என்னை? மோனையில்லாமையால், மோனையில்லாச் செய்யுட்களும் இலக்கியங்களுட் பயின்றுவரக் காண்கின்றோமெனின், அதுபற்றி எமக்கு ஆட்சேபமின்று, மோனையிருக்குஞ் செய்யுளை இல்லாதசெய்யுளாக்க இலக்கணம் இடந்தாராதென ஆக்ஷேபிப்பேம். எதம் என்று பிரித்தால் எய்திய, இன்பம், யானும், இணையடி எனச் சீர்பலவற்றுள்ளும் பல மோனைசெறிந்து மூவகைமோனையுள் உத்தம மோனையாகநிற்கும் பெரியதோர் செய்யுட் சிறப்பை அழிக்க யாரான் முடியும்! ஆகலான் அப்படிப் பிரித்தல் பிழையென்பதை எழுத்தறி புலவருள் மறுப்பார் யார்?

இனி, இலக்கண வரம்புட்படாது வேண்டியவாறு பிரித்து வேண்டாத பொருள்கூற ஒருவர் தலைப்படின், யாம் எதுகைசீர் முதலியவற்றையும் எம்மனம் போனவாறு திரித்து 'எமக்கு வேண்டியபடி பொருள்கொள்ளுவேம். அப்போது செய்யுளுறுப்புகள் அழிந்து செய்யுளுமில்லையாகும்; அஃதில்லையாகவே, பொருள்கோளும் இல்லையாகும், சொல்லுதலுமில்லையாகும்; எழுதுதலும் இல்லையாகும்; நூலும் இல்லையாகும், படிப்பும் இல்லையாகும், வாதமும் இல்லையாகும், ஆகலின், மோனை இயல்பாக இல்லாமலே செய்யுள் செய்யும் புலவன் செய்யுள்செய்துவிட்டால் அது குற்றமாகாது செய்யுளிலக்கணத்திற்கு ஒப்பமுடிந்ததென்றும், மோனை இருக்கும்படி செய்யுள் செய்துவிட்டால் அதினும் உத்தமமோனை இருக்கச் செய்துவிட்டால் மோனை வருமாறு பிரிக்காவிடின் அது குற்றமாய்ச் செய்யுளிலக்கணத்திற்கு ஒப்பமுடியாதென்றும் நன்கனந்தேறுக.

இலக்கணத்திற்குமாறாக இலக்கியத்திற்குப் பொருள் கோடல் குற்றம்என்பதும் வீடு பேறும் இல்லையாகும்என்பதும் "எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்–மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு–மொழித்திறத்தின்–முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற்பொருளுணர்ந்து–கட்டறுத்து வீடு பெறும்" என்னும் வெண்பாவாலறிக.

இனி, வேதம் என்று பிரித்தமைக்கு மோனை வேண்டுமானல் "எய்தியவின்பம்" என்பதில் "வின்பம்" மோனையென்றார். "வின்பம்" என்று ஒரு சொல் எங்குள்ளது? எய்திய இன்பம் என்னும் பதங்கள் முறையே உயிரீறும் உயிர் முதலுமாய் நிற்றலின் உயிர்மேலுயிர் ஏறிப் புணராது;

புணர்க்க அவற்றினிடையே வகரவுடம்படுமெய் தோன்றும்; தோன்றிய மெய்யில் வருமொழி முதலுயிரேறி எய்திய வின்பம் என முடிந்தது. உடம்படுமெய் மோனையாதற்கு அட்வக்கேட்டே நவீன இலக்கண நூலும் உண்டாக்க வேண்டும். பழைய இலக்கணம் இடந்தராது. ஒரு செய்யு ளடியை இலக்கணத்திற்கு மாறின்றிப் பிரிக்கத்தானும் தெரி யாத இவர் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னுரை கொடுத்து விட்டார். இவர் முன்னுரை எப்போதும் அறிஞர்க்குப் பின்னுரையாகவே தோன்றும் என்பது இம்மோனை வகுப் பாலும் யாவரும் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இனி, நல்லாசிரியர்பால் இலக்கண விலக்கிய தருக்க நூல் களை வழிபடு முறையில் வழிபட்டுக் கற்று அதன்பின் இலக்கண தருக்க மிரண்டையும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டு சைவ சாத்திரங்களையுங் கற்றுத் தேறிக் கற்றவண்ணம் ஒழுகும் ஒழுகலாறுடைய நல்லோர் கருதல் காண்டல் உரை என்னு மூன்று பிரமாணங்கட்கும் மாறுபாடின்றிச் செய்த முன்னுரை யன்றி இங்ஙனங் கல்லாதார் மூவகை பிரமாணங்கட்கும் மாறாக நவீனக் கொள்கையை மேற்கொடு செய்த முன்னுரை, நூலுரை யாசிரியர்க்குங் குற்றங். கற்பித்துக் கற்போர் கருத்தைத் திரித்து விபரீத நெறியில் விடுத்து, நூலுரைகளில் அவர்கள் வைத்த நம்பிக்கையைத் தடுத்து, இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மைப் பயன்களையுங் கெடுத்து பிறவித் துன்பத்துட் படுத்துத் தீமையையே பயந்துவிடும்; ஆகலான், அத்தகைய முன்னுரையோடும் வெளிப்படும் நூல்களை விடுத்து நன்மைபயக்கும் நல்லோர் பதிப்பு நூல்களையே உண்மைச் சமயப் பற்றுடையவர்கள் வாங்கிப் படித்து நன்மையடைய வேண்டும்.

அட்வக்கேற் தொல்காப்பியத்திற்கு மாத்திரமோ சிவ ஞான பாஷியத்திற்கும். சித்தாந்த சாத்திர மூலம் பதினன்கிற் கும் முன்னுரை கொடுத்திருக்கின்றார். அவை அவ்வுரை நூல்கட்குப் பொருத்தமில்லாதனவாய், உரை நூலாசிரியர் கட்கு அறியாமைக் குற்றமேற்றி, அதன் வாயிலாக உரை நூல் களும் குற்றமுடையனவென்று யாவர்க்குங் கற்பிக்கின்றன. அவை அங்ஙனஞ் செய்கின்றனவோ! அன்றே! எனச் சந்தேக முறுவோர் அவற்றை பார்வையிட்டு உண்மை தெளிக. அவற் றிற்கும் மறுப்பு எழாநிற்கும்; ஆண்டு விரிக்கப்படுவனவற்றால் எல்லாம் வெளியாகும். "ஒன்றினமுடித்தறன்னின முடித்தல்" என்னு முத்தியினல் "முன்னுரை" யைப்பற்றி இயைபு நோக்கிச் சிறிது, பேசப்பட்டது. இனிமேற் கொண்ட விட யத்திற் போதுகின்றும்.

"மாதவர் குழுவுடன் கேட்ப" என்புழி "மாதவர்" யார்? "வேதஞ் செய்தவர்" என்புழி அவர் யார்? இருபாலரும் ஒருபாலரெனின், இலக்கண வரம்பிகவாது பொருளியையுமாறு கொண்டுகூட்டி முடிவுசெய்து காட்டுக.

அறம் பகர ஏது அம் செய் தவர் எனப் பிரித்து அற முதல் நான்கையும் பகர்தற்குக் காரணமாகச் செவ்வியதாய்ச் செய்த தவத்தையுடையவர்கள் என்பதே பொருத்தப் பொருள். பகா என்னும் எச்சம் காரியப்பொருட்டில் வந்தது. வழுவின்றிச் செய்த தவம் என்பார் அஞ்செய் தவம் என்றார்; வழுவுறு தவம் அறம் பகர்தற் கேதுவாகாதாகலான், அம்—அழகு. செய்தல் முற்பிறப்பிலுஞ் செய்தல். தவத்தர்—தவத்தினையுடையர். இன்னும் இதினுஞ் சிறந்த பொருள் நல்லாசிரியர் கூறுவர். ஆராய்ச்சி நூலிலும் கூறப்பட்டது.

2. "நால்வர்க்கொளி நெறிகாட்டினை" எனத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியது வேதஞ் செய்தவர் நால்வர் தமிழ் முனிவர் என்பதனைத் தாபிக்கும் என்று அட்வக்கேற் அறைகின்றார்.

நால்வர் தமிழ் முனிவர் வேதஞ் செய்தார் என்று இத்திருவெழு கூற்றிருக்கைத் துணுக்கையில் எங்கே காணப்படுகின்றது? நான்கு பேருக்கு ஞான மார்க்கத்தைத் தெரித்தீர் என்பது பதப்பொருள். இதற்குச் சரிதங்கொண்டாராயப்புகின் ஞான மார்க்கத்தை வெஃகிவந்தடைந்த சனகாதிமுனிவர் நால்வர்க்கும் கல்லாலநீழற் கீழ்ச் சின்முத்திரைக் காத்தால் ஞான நெறியைத் தெரித்தருளினீர் என்று விரித்துக் கூறல் வேண்டும். அத்துணையே யன்றிப் பிறிது கூறுவனவெல்லாம் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மற்றைத் தேவாரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முழுமாறு என்பதனை அவ்வத் தேவாரங்களை நோக்கி யாவரும் அறிந்து கொள்ளலாம். ஆராய்ச்சி நூலாசிரியர் நன்றாக விரித்து விளக்கியிருத்தலாலும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

3. ஆகமம் இருபத்தெட்டையும் தமிழ்நாட்டு மகேந்திர மலையில் சிவபெருமான் தமிழில் அருளிச்செய்தார் என்கின்றார்.

தமிழ்நாடு எது? அதில் மகேந்திரம் என்ற மலையுண்டா? இவர் தயைகூர்ந்து அதனைக் காட்டுவாரா? தமிழில் சிவபெருமான் செய்த ஆகமங்கள் எங்கே? அவற்றையும் கடல்கொண்டு போயிற்றென்று கூற மறந்துவிட்டனரே! இனி என் செய்வார்! மகேந்திரம் கையிலை என்று ஆராய்ச்சியாசிரியர் விளக்கிக்

காட்டியிருக்கின்றார். அதுவே சரி என்பது பல சைவநூல் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இங்கிலிஷ் அதனை யுணர்த்தாது. பிற சைவ விஷயத்தினையும் உணர்த்தாது.

ஒவ்வொரு அரசினர் தாமும் தத்தஞ் சமயவிடயங்களைத் தத்தஞ் சமய குரவரிடம் கேட்டு அவர் சொல்லியவண்ணஞ் செய்தலை நாம் காண்டல் அளவையால் நன்கறிந்திருக்கின்றாம். அதற்குக் காரணம் அவர் சமய சாத்திரத்தைப், பரம்பரையில் அறிந்து உண்மை கடைப்பிடித்தவர் என்று கைக்கொண்டமை யேயாம். நம்மவர் கற்றவரிடத்து அங்ஙனம் கேளார். இவை தம்முள் வேற்றுமை. எமது அரசினர் சமய விஷயத்திற் றாம் பிரவேசிப்பதில்லையென்றும், ஒவ்வொருவரும் தத்தஞ் சமயக் கொள்கையை மேற்கொண்டொழுகலாம் என்றும் வாக்குத்தத் தஞ் செய்து செய்தவண்ணமே நடந்துவருகின்றார். அது மட்டோ ஒவ்வொரு மதத்தார்க்கும் வேண்டிய காலங்களில் அதன்பொருட்டு உதவியுஞ் செய்கின்றனர். தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம், சாதியபிமானம், சமயாபிமானம் என்னும் நான் கனுள்ளும் சமயாபிமானஞ் சிறந்ததாகலான் அதிற்றலையிடின் தமதரசு, சமயவிஷயத்திற் பிறழ்ச்சி செய்விக்க முயன்ற அரசினர் சில்லாண்டிற் சிதைந்தழிந் தொழிந்தமைபோலாம் என்ப தநுபவத்திலறிந்துதான், அங்ஙனமாகாது தமதரசு செவ்விதின் நீடு நடந்து நிலைக்க வேண்டுமென்பது நினைந்துதான், அறிந்த வண்ணம் நடப்பதே தகுதி யென்று துணிந்துதான் சமய விஷயத்தில் இதுகாறும் தலைப்படாமல் அரசு நடாத்துகின்றனர். அங்ஙனம் நடாத்துதல்,

"தத்தஞ் சமயத் தகுதிநில் லாதாரை
அத்தன் சிவன்சொன்ன வாகம நூனெறி
எத்தண் டமுஞ்செயு மம்மையி லிம்மைக்கே
மெய்த்தண்டஞ் செய்வதவ் வேந்தன் கடனே"

என்னுந் திருமூல நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திவ்விய திருமந்திரத்தினோடு அத்துவிதமுற்று நிற்குஞ் சிறப்பு அறிஞர் உள்ளக்கமலத்தை அலர்த்தா நிற்கும். இத்தகைய பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த நமது காருண்ணிய அரசரின் கீழிருந்து உத்தியோக நடாத்தும் நம்மவரும் அவ்வரசரைப்போலத் தங்கள் தங்கள் சமய நூல் வரம்பு கடவாது ஒழுகி அரசர்க்கும் குடிகட்கும் இதத்தைச் செய்தல் வேண்டும். அப்படியே மற்றச் சமயத்தவர் செய்யக் காண்கின்றோம். நமது அட்வக்கேட் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் சைவசாத்திரங்கட்கு முற்றும் விரோதமாகப் புதிதொன்றோ பல வகுத்து அவற்றை மேற்கொண்டு தாபிப்பான் புகுந்து ஆரியமையும், சிவபிரானற்

செய்தருளப்பட்ட வேதாகமங்களையும், அவ்வேதாகமங்களே முதனூல்கள் என்று கூறுந் தமிழ்ச் சைவ சாத்திரங்களையுஞ், சைவர்களையும், சைவர்களுக்கு உண்மைவழிகாட்டி நன்மை புரிந்த சைவ நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களையும், தூஷியாமற் றூஷிக்கின்றார். அங்ஙனந் தூஷித்த றகுமோ என்பார்க்கு இறைவன் கல்லாளிழற்கிழ் நால்வர்க்கு உரையிறந்த பொருளைச் "சொல்லாமற் சொல்ல" வில்லையா என்று உத்தரங்கூறித் தப்பிவிடலாம் என்று எண்ணினர்போலும், அப்படியானாற் சரிதான், நாமும் சமயநேர்ந்தால் அவ்வாறு சொல்வேம்.

உத்தியோகத்தராகிய நம்முள் ஒருவர் செய்கின்றகுற்றம் மற்ற உத்தியோகத்தரைச் சாராதாயினும், "நத்துப் புரை முடியீர் நல்லுணர்வு சற்றுமிலீர்—எத்துக்கு மூத்தீரிழி குலத் தேன்றன்னை வெஃகிப்-பித்துக் கொண்டார்போற் பிதற்றுவீரிவ் வேடர்—கொத்துக்கெலாமோர் கொடும்பழியைச் செய்தீரே" என்றவண்ணம் உத்தியோக வொப்புமையால் யாவரையும் குற் றதுக்குள்ளாக்கிவிடும். அதுமட்டோ!

சிருட்டி யாரம்பகாலந்தொடுத்துக் கடவுளாலும் அவ னருள்வழிப்பட்ட மெஞ்ஞானிகளாலும் இன்றுவரை ஒரே முகமாக உண்மையென மேற்கொள்ளப்பட்ட நல்விஷயங்களை இவர் மனம்போனவாறு புரட்டுதலால் இவர்விஷயத்தில் சைவ மக்களது பொதுவானசமூக அபிப்பிராயம் எவ்வாறுமோ வென வருந்துகின்றேன்.

அட்வக்கேட் ஸ்ரீமத் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் "செந் தமிழ்ச் செல்வி" என்னும் பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்திய திருநான்மறை விளக்கத்திலுள்ள தமிழ் வேதமே ஆதியி லிருந்ததென்றன் முதலிய கற்பனை விஷயங்களெல்லாவற்றை யும் தனித்தனி அநுவதித்துக் காண்டல் கருதல் உரை என் னும் மூன்று பிரமாணங்களாலும் மறுத்து உண்மையை விளக்கி "முன்னோர் மொழி பொருளை" நிறுவி யாவர்க்கும் நன்மை பயக்கும் பேருபகாரராக விளங்கும் பெரியாராகிய ஸ்ரீமத் சாம்பசிவ பிள்ளையவர்களுக்குச் சைவ சமய மெய்யன்பர்கள் தாஞ் செய்யும் கைமாறுதான் யாது? வானமோ! பூமியோ! மற்றைத் தானங்கடாமோ! இவையெல்லாம் ஒருங்கு துறுமிய குழுவேயோ! என்றிங்ஙனம் யோசிக்குமிடத்து இவையெல் லாம் அப் பெரியார்செய் பெருநன்றிக்கீடாகா; ஆகலான், அப் பெருநன்றியை மறவாதிருக்குமத்துணையே மெய்யன்பர்கள் செயற்பாலதாம்.

மகைசுவரிய மகௌதாரிய உபகாரியாகிய இப்பெரியார் பூரணாயுசுடன் அரோகதிட காத்திரராயிருந்து கலியுகத்தை யாயிரத்தில் இன்னும் நவீனக்கொள்கை யுடையராய், சைவ

சமயவிரோதிகளாய், சிவதூஷகராய், வேதாகமநிந்தகராய், சமயாசாரிய நிந்தகராய், சந்தானசாரிய நிந்தகராய், சைவத்தை வளர்க்கும் தற்காலப்பெரியார் நிந்தகராய் வருவாருளரேல், அவர்கள் நவீனக்கொள்கைகளையும் கண்டித்துச் சைவசமயத் துண்மையை நிறுவி உலகத்துநன்மக்களைப் பலவிதத்தாலும் ஓம்பிப் பேரானந்தத்தோடு பிரகாசப் பெருவாழ்வுறுமாறு பேருள் புரிந்தருளும் வண்ணம் எமதுகுலதெய்வமாகிய பெருங் கருணைப் பிழம்பாயுள்ள சித்திவிநாயகர் திருவடியிணையை எம் புந்தியிலிருத்தி அந்தியும்பகலும் மனமாரச் சிந்திதஞ்செய்து, வாயாரவாழ்த்தி, தலையாரக் கும்பிடுகின்றும்.

யாழ்பாணத்துக் கந்தவனக் கோயிலர்ச்சகரும், சைவப் பிரசாரகரும், புராணிகரும், தமிழ் சமஸ்கிருத பாஷா வல்லுநரும், ஆன்மார்த்த பரார்த்தங்களை மந்திரங் கிரியா பாவனைகள் வழுவாது செய்தலில் அதிசமர்த்தரும் மகா வித்துவானுமாகிய

பிரமஸ்ரீ கனகசபாபதி குருக்களவர்கள்

அபிப்பிராயம் இது :—

கல்வி யறிவொழுக்கங்களா னுயர்ந்த நன்மக்களாயினோர் யாதானுமோர் விஷயத்தை யெடுத்துத் தாபிக்கப் புகுங்கால் அஃது பண்டைநூன் மரபிற்கும் வழக்கியன் மரபிற்கும் ஒத்ததா! அன்று! எனப் பூர்வ பராமரிசஞ் செய்து தாபிக்கக் கூடும் பரிசதேல் அதிற் றலையிடுதல் நியாயமேயாம். அஃதற்றாக, ஸ்ரீமாந் வேதாசலமவர்கள் திருவாசகத்தில் "மூவாநான்மறை முதல்வாபோற்றி" என்னும் அடியிலுள்ள "மூவாநான்மறை" ச்சொற்றொடர் தொல்காப்பியம், இறையனாகப் பொருள், திருக்குறள், தேவாரம், சிவஞானபோதம் என்னும் நூல்களைக் குறிக்கு மென்றும், வடமொழி நான்கு வேதங்களையும் குறியா தென்றும் தம் உளம் போனவாறு ஒரு நவீன கற்பனையை வெளியிட்டனர்.

அக்காலையில் அக்கற்பனைக்கோளை, ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியர் ஸ்ரீமத், சாம்பசிவபிள்ளையவர்கள் நியாய வாற்றலாற் கண்டித்துவிட்டனர், பிறருங் கண்டித்தனர்.

இக்காலையில் ஸ்ரீமாந். சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் "திருநான்மறைவிளக்கம்" என்னும் முகநாமத்துடன் "செந்தமிழ்ச் செல்வி" என்னும் பத்திரிகை வாயிலாகப் பகிரங்கப்படுத்திய விஷயத்தை நோக்கும்வழி முற்றும் அபூதகற்பனையாகவே யிருக்கின்றது. அவர் நான்மறையாவன மேவறு தமிழ்நூல்கள்

என்றும், அவை முதற்சங்கத் திறுதியிலுண்டான கடல்கோளில் ஆண்டுள்ள ஏனைய நூல்களோடு இறந்துபோயின என்றும், நமது சைவாசாரியர்களது திருவுளக் கருத்தும் அதுவே என்றும் கட்டுரைத்தனர். "ஒப்பிலியநாதிமுத்த ஞேதியவேத" நிலைமையினை இங்ஙனம் முறைபிறழ்த்தத்துணிந்த துணிவே துணிவு.

இன்னும் கல்லாலடியில் நால்வர்க்கு இறைவன் வேதமாதியவற்றையும், அவற்றின்பொருளையும் உபதேசித்தருளினான் என்னும்உண்மைநூற் றுணிபையும் மறுத்தனர்.

பின்னும் சாமவேதமென்று தமிழ்மறையில் வருமிடங்களிலெல்லாம் வடமொழிச் சாமவேதமென்று பொருள்கொள்ளாது இன்னிசைப்பாடலென்று பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்றும் சிவபிரானுக்குத் தமிழிலேயே மிக்க விருப்பமென்றும் உரைத்தனர்.

இன்னோ ரன்ன வினையிலாக் கற்பனை
பன்னினர்; பற்பல பண்டித ராஞேர்
பார்த்து நகைசெயும் பரிசவே; யவற்றை
ஈர்த்தொரோ வொன்று வினைந்தநூற் காட்டொடு
மளக்கும் கருவிகொண் டழகுற நுனித்து
விளக்கமா யாய்ந்து மெய்மை தெரித்துக்
கண்டன மியற்றிக் கற்றோர் மற்றோர்
அண்டா மகிழ்கொள வவனியில் விடுத்த
அருஞ்செய லாளரா மான்றநூற் கேள்வியோர்
பெருங்கரு ணுநிதி பேனுசாம் பசிவ
பிள்ளையென் றியாவரும் பேசுநா மத்தினர்
பிள்ளையம் மதியினன் பேதமி லருளால்
நன்றே வாழுக, நன்றியிங் கிதனை
என்று மறவா திதயத் திருத்தி
நனிபா ராட்டி நான்மறை விளக்கம்
நுனிமதி யாய்விலர் நுவன்ற கற்பனையா
உரையவ் வியாத்தியோ டோரதி வியாத்தி
புரையசம் பவமிவை பொதிந்ததா தலினப்
பொய்ப் பொருள் கொளாமே பொருவக றுண்மை
மெய்ப்பொருள் கொள்ளுதன் மேலவர் கடனே.

யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலிநகர்ச் சாரதாபீட வித்தியா சாலேத் தாபகரும், தலைமைப் போதகாசிரியரும், தமிழ் சமஸ்கிருதம் என்னும் துவிபாஷா வல்லுநரும், சைவப்பிரசாரகரும் பௌராணிகரும், பசுபதீச்சுரன் கோயில் அருச்சகரும், கர்ஷணுதிப் பிரதிஷ்டாந்தம் பிரதிஷ்டாதி உற்சவாந்தம் உற்சவாதிப் பிராயச் சிந்தாந்தமுள்ள சைவாகமக்கிரியைகளில் வல்லுநரும், "சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்–கோடாமை"யைத் தமக்கணிகலமாக உடையவரும், அப்பர் ஆயுட் பருவமுற்றும் அடையுமாணவர்கட்குச் செப்பமாய்க் கல்வி கற்பிக்குந் தேற்ற னியுடையரும், தம் நடையினுல் மாணுக்கரையும் நன்னடையினராகச் செய்பவரும் ஆகிய

பிரமஸ்ரீ ம. முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்களவர்கள் அபிப்பிராயம் இது :—

திரிசிரபுரத்து வித்துவ சிரேட்டரும், சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தப் பேரன்பரும், நந்திபெருமான் சிவபிரானிடத்து வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட பெரும்பேறு பதினறனுள் முதற்கண்வைத் தெண்ணப்பட்ட "மறைக ணிந்தனை சைவ நிந்தனை பொறுமன" முடையவரும், லௌகிக உத்தியோகத்திலே அமர்ந்தும் ஆங்கிலங் கற்ற வேனையோர் போல அதன் வயத்தினராகாது, சிவதூஷண சிவசாஸ்திர தூஷண சிவனடியார் தூஷண கண்டனமும் சிவபூசா நியமமுமாகிய வைதிகோத்தியோகத்திலே அமர்ந்திருக்கின்றவருமாகிய ஸ்ரீமத் சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள் ஸ்ரீமத் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்ட "திருநான்மறை விளக்க"த்தைப் பார்வையிட்டு அது காண்டல் கருதல் உரை என்னும் மூன்று பிரமாணங்கட்கும் பொருத்தமில்லாதிருத்தலைக்கண்டு அதனை உலோகோபகாரமா வெளிப்படுத்தி யாவர்க்குந் தெரிக்கக் கருதித் "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" எனப் பெயரிய சிறந்த நூலொன்றியற்றி அச்சிடுவித்து அதில் ஒரு புத்தகம் எமது அபிப்பிராயம் எவ்வியல்பிற்றென்றறிதாற்பொருட்டு எமக்கனுப்பினர்கள்.

நாம் அவ் "வாராய்ச்சி" நூலை மிக நன்ருக அமைந்து பார்வையிட்டேம். "ஆராய்ச்சி" உடையார், "விளக்கம்" உடையார்கொள்கைகள் நவீனக்கற்பனைகளென நன்கு விளக்கிச் சிறப்புடைப் பிரமாணங்கொண்டு மறுத்திருத்தல் மெய்யுணர்வுடையார் வியத்தற்குரிய மிக்க அழகு வாய்ந்திருத்தலை ஓர்ந்து கழிபெருங் காதலும் களிப்பும் விழிப்பும் உடையமாயினேம்.

கலியுக தருமத்திற்கேற்ப உண்மையுணரும் கல்வியறிவிலார் பரந்துவரும் இக்காலத்திலே உண்மையுணரவல்ல கல்வியறிவாளராம் ஸ்ரீமத், திரு. மா. சாம்பசிவபிள்ளையவர்கள் இருத்தலை "ஆராய்ச்சி" நூல்வாயிலாக அறிந்து அற்புதமிஃதற்புதமெனக் கருதிக் கூதூகலமடைகின்றேம்.

"வடமொழி வேதங்களையும் வடமொழி ஆகமங்களையும் பிரமாணமாகச் சைவர்கள் கருதுவாராயினர், அங்ஙனம் கருதினமையால் வந்த மயக்கிற்களவில்லை" என்றுர் 'விளக்க' மெழுதினோர்.

அவற்றைப் பிரமாணமாகக் கருதின சைவர் யாரெனில், சிவபிரான், உருத்திரர், நந்திபெருமான், சனற்குமாரர், சத்தியஞானதரிசனிகள், பரஞ்சோதி முனிவர், விஷ்ணுமூர்த்தி, பிரமதேவர், இந்திரன், மற்றைத்தேவர்கள், மெய்கண்டதேவர், அருணந்திசிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதிசிவாசாரியர், திருவாவடுதுறை யாதீன சந்நிதானங்களும் அவர்கள் சீடர்களும், தருமபுரவாதீன சந்நிதானங்களும் அவர்கள் சீடர்களும், திருவண்ணமலை யாதீன சந்நிதானங்களும் அவர்கள் சீடர்களும், சொர்க்கபுரவாதீன சந்நிதானங்களும் அவர்கள் சீடர்களும், அரதத்தாசாரியரும், அப்பைய தீக்ஷிதரும், நீலகண்டசிவாசாரியர் முதலினோருமேயாம். திருவருட்பேற்றிற்குச் சிறிது இலக்காது சாத்திரஞான மணந்தானும் வீசப்பெருதார் மயக்கற்றவராம். சிவபிரான் முதல் திருவருட்பேற்றிற் கிலக்காய் மெய்யுணர்ந்தாரெல்லாம் மயக்கமுடையராம். "கண்டனமின்றியாங் கலியின்வண்ணமே" மயக்கமற்றவர்க் கெல்லாம் மயக்கங் கற்பித்தார்க்கும் அவரைச் சார்ந்தார்க்கும் ஆராய்ச்சி நூலால் மயக்கநீக்கிய பேரறிஞராகிய சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கட்கு எல்லா நன்மைகளையும் ஈந்தருளும்வண்ணம் பசுபதீசுவரரைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த பருத்தித்துறை வாசரும், கந்தபுராண விருத்தி யுரையாசிரியரும், வாக்கிய பஞ்சாங்க கணிதரும் தமிழ் சமஸ்கிருத பாஷாபிமானரும், வித்தியா விருத்திச் சங்கத் தருமகர்த்தரும் ஆகிய

பிரமஸ்ரீ ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்

அபிப்பிராயம் இது :—

வடமொழி தென்மொழி யென்னும் இருமொழிகளும் எங்கட்கெல்லாம் இரண்டு கண்களெனத்தக்கனவாய் இன்றியமையாதிருப்பவும் அஃதறியாமையினுலோ! ஒரு மொழி

மேன்மட்டுங் கொண்ட அபிமானத்தாலோ! கலியின் முதிர்ச்சியினாலோ! சிலர் தென்மொழியாகிய தமிழைப் போற்றுதற்காக வடமொழியைஒதுக்கத் தலைப்பட்டுச் சிற்சில ஆண்டுகளாகப் பற்பல விபரீதங்களைச் செய்து வருகின்றார்கள்.

குறித்த இருமொழிகளினதும் தாரதம்மியங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயிப்பது அவ்விரண்டினும்நிரம்பிய புலமையுடையார்க்கே இயைவதொன்றாம். அத்தகைய புலமையுடையார் பலர் பற்பல நூல்களையும் உரைகளையும் இயற்றியுள்ளார், அவையெல்லாம் அனைவராலும் அன்றுமுதல் இன்றுவரை பொன்னே போற்போற்றப்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் தங்கள்நூல்களிலாவது உரைகளிலாவது இங்ஙனம் தூரபிமானச் செயல்களைச் செய்யாது உள்ளதைஉள்ளவாறே கூறிப்போந்தனர்.

இக்காலத்திலே ஒரு தமிழ்நூலைத்தானும் நல்லாசிரியரிடத்தே ஐயந் திரிபு அறியாமை என்னும் முக்குற்றமும் நீங்கக் கல்லாது தாமாகவே மனம்போனவாறு பார்த்துவிட்டு, தாமறியாத வடமொழியை இகழ்வாரும், அம்மொழியிலிருந்து தமிழிலெடுத்தாளப்படும் நூல்களைமறுத்துப் பிறிது கற்பனைசெய்வாரும், தமிழில்வந்து வழங்கிய வடசொற்களைத் தமிழிற்கே இயற்கையாகவுடைய சொல்லென்பாருமாய் வழூஉப்படுவோர்பலர்.

எங்கள் தமிழ்மொழி, வடதிசையினின்று வந்தவரும், வடமொழியை இனிது பயின்றவரும் ஆகிய அகத்தியமகாமுனிவரால் † ஆதியில் வளர்க்கப்பெற்றது. அம்முனிவர்க்குக் கண்ணுதற்பெருங்கடவுளால் உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆதியில் தமிழிலக்கணநூல் செய்தாரும் அம்முனிவரே! அவருக்குப் பிற்பட்ட தொல்காப்பியனாரும் தமிழ் மொழியோடு * ஆரியமொழியும் கற்றே இலக்கணநூல் செய்தனர். பண்டைக்காலத்தின் சங்கத்திருந்து தமிழாராய்ந்த புலவருள்ளும் பலர் இருமொழிகளினுந் தேர்ச்சியுடையரா யிருந்தனர். சங்கந் தவிர்ந்த பின்னிருந்த புலவருள்ளும் பலர் அவ்வாறேயிருந்தனர். அவர்களால் வடமொழியி லிருந்த நூல்கள் பற்பல தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. எவராவது ஒருவர் ஒரு மொழியை முற்றக்கற்பினும் அம்மொழிக் கியைபுடைத்தான பிறிதொரு மொழியையுங்கற்பின் புலமைத்திறம் மிக நிரம்பப் பெறுவர். ஆதலின் தமிழைக் கற்போர் தமதுபுலமை மிகநிரம்புதற்பொருட்டு உடன் கற்கற்பாலது அதனோ டியைபுடைய

† அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலாரணங்கு என்னும் பாரதநூலுடையார் கூற்றாலும் அது நன்கு விளங்கும்.

* ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியன் என்பதனாலுமஃதறிக

வடமொழியே. வடமொழிகற்போர் தமதுபுலமைமிக நிரம்புதற்பொருட்டு உடன்கற்கற் பாலது அதனோ டியைபுடைய தமிழ் மொழியே.

தமிழிற்குச் சிறப்பெனக் கூறத் தக்கனவாய சொற்களின் றொகையினும்பார்க்க ஒருமடங்கதிகமான சொற்கள் வடமொழியிலிருந்து தமிழில் வந்து வழங்குகின்றன இங்ஙனமிருத்தலால் அச்சொற்களைச் சேர்த்து நூல்களையும் உரைகளையும் இயற்றிய தமிழ்ப் பெரும் புலவரது பாததூளியின் றுணையளவேனும் இருபாடையும் பெறுதார் அச்சொற்களை நீக்கவும் தமிழை வடமொழியுடன் றொடர்பற்ற பாஷையாக்கவும் துணிவது நகைக்கிடனுமன்றி முற்றுப்பெறத்தக்க கருமமன்று.

பண்டைக்காலத்தில் பற்பல வருணத்தாரும் வடதிசையினின்று தமிழ்த்தேசத்தில் வந்து காலந்தோறும் குடியேறினர். தமிழ்த்தேயத்தில் நான்கு வருணத்தார் முதலாயினோராயிருப்போரனைவரும் வடதிசையினின்று வந்து குடியேறினவர்களது பரம்பரையினரே யென்று நினைத்தற்குப் பல காரணங்களுண்டு. இக்காலத்தில் இத்தேசத்தில் இருப்பவர்கள் பூர்வீகமான தமிழரின் பரம்பரையினரென்றாவது வடதிசையினின்று வந்து குடியேறினவர்களின் பரம்பரையினரென்றாவது தங்களை நிச்சயித்துக்கொள்ள வியலாது. ஆதலின், இருமொழிகளுள் ஒன்றைத் தம்முடையதென்றும், மற்றொன்றை அங்ஙனமன்றென்றும் நினைப்பதும், தாபிமானங் கொண்டு ஒரு பாஷையை வெறுப்பதும் பேதமைப்பாலதாம். இருமொழிகளையுங் கற்றாலென்! ஒன்றை மாத்திரங் கற்றாலுமென்! அனைவரும் அவ்விரு மொழிகளையும் தாய்மொழி யென்று போற்றுதல் கடமை. இஃதிங்ஙனமிருக்க, ஸ்ரீமான் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் அட்வக்கேட் "திருநான்மறை விளக்கம்" என்னுந் தலைப்பெயர் புனைந்து எழுதிய வியாசத்தில் "நான்மறை" என்பது வடமொழியிலுள்ள நான்கு வேதங்களல்லவென்றும், "நான்மறை" யென்னு நாமத்துடன் தமிழிற்றானே ஒரு நூலிருந்திறந்ததென்றும் அங்ஙனமிறந்த நூலையே நான்மறை யென்பதுணர்த்துமென்றும் வெளிப்படுத்தினர்.

அவ்விஷயத்தில், "பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றினறம்பிற—செய்யாமை செய்யாமை நன்று" என்னுந் திருக்குறட் கிலக்கியமாகிய வித்துவ சூளாமணியாம் ஸ்ரீமான் திரு. மா. சாம்பசிவ பிள்ளையவர்கள் "திருநான்மறைவிளக்க ஆராய்ச்சி" என்னும் பெயருடன் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தை ஒரு புத்தகமாக எழுதி அச்சிட்டிருக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் தம்பாலார் துவாரமாக அதில் ஒரு புத்தகம் எமக்குச் சேர்ப்பித்து எமது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும்படியாங் கேட்கப்பட்டேம்.

எமது அபிப்பிராயம் வருமாறு :—

தமிழில் நான்மறையென்னும் பெயருடன் ஒருநூல் இருந்ததாக எவ்வாற்றானுந் தெரியப்படவில்லை. இருந்ததென்று சொல்லுதற்கு யாதொரு ஆதாரமுமில்லை. மறை என்பது வேதத்தின் பரியாய நாமம். ஆதலால், நான்மறை என்றது வடமொழியிலுள்ள நான்கு வேதங்களையே யுணர்த்தும்.

"நாடா முதனான் மறைநான் முதனாவிற்—பாடா, விடைப்பா ரதம்பகர்ந்தேன்" என்னும் நாமகள் வாக்கும் வடமொழி வேதங்களையே வெளிப்படுத்துகின்றது; என்னை! "இடைப் பாரதம் பகர்ந்தேன்" என்றதனாற்பாரதம் வடமொழியாதலின் இனம்பற்றி மறையும் வடமொழி யென்பது தேற்றமாகலின்.

இனி, தமிழிற் செய்யப்பட்டதோர் நூலையே கலைமகள் வாக்கு வெளிப்படுத்திற் றென்னின், அதுவே முதனூலுமாய் அன்று தொட்டின்றுவரை யாவராலு மாளப்பட்டு வரல்வேண்டும். கடல்கோள், ஆட்சியை அசைக்கவுமாட்டாது; ஆகலானும் மறைதமிழன்று.

வேதங்கள் இப்பரதகண்டத்திலே பற்பல மதத்தார்க்கும் முதனூல்களாக விருக்கின்றன. அவர்கள் அவ்வேதத்திற் கூறப்பெற்ற மந்திரங்களாற் சந்தியாவந்தன முதலிய கருமங்களை நாடோறுஞ் செய்து வருகின்றனர். பலர் அவ்வேதத்திலமைந்த மந்திரங்களைக் கொண்டே மதசம்பந்தமான கிரியைகளைச்செய்து வருகின்றனர். அங்ஙனஞ் செய்வோர் ஒரு தேசத்தின்மாத்திர மிருப்பவர்களு மல்லர். பற்பல தேசங்களிற் பலகோடிக் கணக்கினராக விருக்கின்றார்கள். தமிழிற் செய்யப்பட்ட நான்மறை யென்னு நூலொன்றுளதாயின் அவரெல்லாம் அந்நூலிலுள்ள அம்மந்திரங்களையேகைக் கொண்டவர் என்று சொல்லல்வேண்டும். அதுமெய்யாயின் அந்நூலிறப்பதற்குக் காரணமின்று.

ஒரு நூலிறப்பதாயின் அதனைக் கற்பாரும் கேட்பாரும் ஆதரிப்பாரும் இன்மையே காரணமாகும். அல்லது உலக அழிவே காரணமாக வேண்டும். பரதகண்டத்திலே ஒரு சிறு பாகமழிந்தபோதே அந்நூலும் அழிந்ததெனின், அந்நூல் அக்கண்டத்திலே யிருந்தவர்களாற் கைக்கொள்ளப்படாத நூலாய் முடியும். "மறைவழி மதங்கட் கெல்லா மறைபிர மாணம்"

"நான்மறைக் குலத் தந்தணர்" "மறையவர்" என்று வரும் பற்பல ஆன்றோர் வாக்குக்களானே அந்நூல் பரந்து வழங்கிவரும் முதனூலென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த முதனூலை மாற்றுவிக்கக் கருதித் தமிழ் நூல் கடல்கோட்பட்டதென்றல் சுருதி யுத்தி அநுபவங்கட்குச் சிறிதும் பொருந்தாது.

தற்காலத்திலும் அத்தகைய வேதங்களை அநுசரிப்பவர்களாகக் கோடிக் கணக்கானோர் இப்பரதகண்டத்தில் வாழ்கின்றனர். அவரெல்லாம் தங்கள் முன்னோர் தமிழில் நான்மறை என்னும் ஒரு நூல் இருந்ததென்றும், அதன் வழியே நித்திய நைமித்திகங்களைச் செய்து வந்தார் என்றும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். குறித்த சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களும் அவர் பாலார் சிலரும் அதற்கு என்ன செய்யக்கடவர்.

வேதங்கள் முன்னர்க் குறித்தவாறே பற்பல மதத்தினரால் முதனூலாகக் கொள்ளப்பட்டபோதும் வைதிகர் எனப்படுவோர் வேதத்தை மாத்திரமே முதனூலாகக் கொள்பவர்கள். வைதிக சைவர் எனப்படுவோர் வேதாகமம் என்னும் இரு நூல்களையும் முதனூல்களாகக் கொள்பவர்கள். ஆதலால் நான்மறை சிறந்ததெனக் கூறும் இவர் கொள்கை இவ்விருபாலார்க்கும் மிக வெறுப்பைத் தரத்தக்கது. அதுவேயுமன்றி வேத நிந்தனையாகிய மிகு பெரும்பாவமுமாம். இவர் கொண்ட ஆகமக் கொள்கைக்குங் கதி யிதுவேயாம்.

இவ்விதமான விபரீதங்களில் அறிவிற் குறைந்தார் ஏமாந்து பழி பாவங்களை அடையாதவண்ணம் குறித்த ஸ்ரீமாந் சாம்பசிவ பிள்ளை என்னும் நடுநிலையாளராகிய வித்துவ சிரேட்டரவர்கள் செய்து வரும் விடாமுயற்சியாகிய பெருஞ் சிவபுண்ணியம் மிகவும் வியக்கத்தக்கது. பொதுநலங்கருதி இப் பெருமைவாய்ந்த ஆராய்ச்சிநூலை வெளிப்படுத்திய ஆசிரியரவர்களுக்கும் அதற்கு எவ்வகைத் துணைபுரிந்தார்க்கும் பல்வகை நன்மைகளெல்லாவற்றையும் பாலித் தருள்புரியுமாறு பரமசிவன் பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து பரசுதும்.

யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டைவாசரும், பாரத இராமாயண காவியங்களின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கு உரையாசிரியரும், சிறுத்தொண்டநாயனர் புராணத்தை எழுத்து வர்க்கத்தோடு அகவலாகச் செய்தவரும், சித்தாந்தத் தெளிவாகிய ஆறும் புத்தகம் இயற்றினவரும், விரதமான்மிய முதலிய நூல்களைச் செய்

தவரும், இலங்கைத்தேசாதிபதியவர்களால் இருநூற்றைம்பது (உரு௦) ரூபா உபகாரம் பெற்றவருமாகிய மகாவித்துவான்

ஸ்ரீமான் ஆறுமுகப் பிள்ளையவர்கள்

அபிப்பிராயம் இது:—

ஸ்ரீமாந். அட்வக்கேட் கா. சுபபிரமணியபிள்ளை யவர்கள் சென்னைச் செந்தமிழ்ச்செல்வி வாயிலாக வெளிப்படுத்திய திருநான்மறை விளக்கம் சைவப்பெரியார் கொள்கைக்கு மாறாயிருப்பக்கண்டு சைவத்திருவாளர் திரு. மா. சாம்பசிவபிள்ளையென்னும் மகா மேதாவியாரவர்களால் "திருநான்மறை விளக்கவாராய்ச்சி" எனச்சிரத்தானப் பெயர்புனைந்து ஒரு பெருநூல் எவராலும் எக்காலத்தும் மறுக்கப்படாத பலப்பல பிரமாணகுழூஉக்கள் துறுமி நின்றிலங்க இயற்றப்பட்டு அச்சுவாகனத்திவர்ந்து விளங்குதலையாம் கண்ணுற்றபோது அட்வக்கேட் அவர்கள் பயனற்ற வழியில் படும்பாட்டைப் பயனுற்ற வழியிற் பட்டால் அவர் தமக்கு மாத்திரமன்றி பிறர் தமக்கும் பெரிதும் பயன்படுமே யென்று இரக்கமிகவுற்றேம்.

சைவ சமயாசாரியர்களாலும், சந்தானாசாரியர்களாலும், திருவருட் பொலிவெய்திய பிற பெரியோர்களாலும் சிவபெருமானே வேத, சிவாகமங்களை "அருளுருக்கொண்டு" ஆன்மாக்கண்மீது முகிழ்த்த பெருங் கருணையால் அருளிச் செய்தார் என்னும் உண்மை அவர்கள் நூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தலை மறுக்க யாரால் முடியும்!

வடமொழியும் தென்மொழியும் சிவபிரானால் விரும்பப்பட்ட சிறந்த சமத்துவ முடைய பாடைகள் என்பதூஉம், இறைவர் இரண்டனையும் ஒப்பத் தழுவினர் என்பதூஉம் அப்பெரியாரால் அவர்கள் நூல்களிலே இடந்தொறும் இடந்தொறும் நன்கு விளக்கமுறக் காட்டி நிறுவப்பட்டன. அவர் நிறுப்பை மறுப்பவர் மறுப்பும் மறுப்பாமோ! மறுக்க நினைப்பினும் மீளா நரகிற்காளாகவேண்டும் என்று முழங்குஞ் சைவ சாத்திரங்களை ஒருகட் பார்வை செய்யாது இருகட் பார்வை செய்து சிந்திப்பின் எமது உறவினராகிய அட்வக்கேட் இனி அவ்வாறு மறுப்பெழுதப் புகாரென்பது எமது கருத்து.

தமிழில் வேதமில்லை என்பதும், அது தமிழிற்கு ஒரு குறை யென்பதும் அட்வக்கேட் கொள்கை போலும். அறிஞர் அங்ஙனம் கொள்ளுதல் அழகன்று. அங்ஙனம் கொள்ளும் அறிஞர்க்கு யாம் தமிழில் கடல்கோட்படாது இன்றும் முன்னும் பின்னும் நிலவியிருக்கும் தமிழ் வேதத்தைத் தெரிக்கின்றோம். அதுதான் தேவாரமுதலியன. அவைகள் வெள்ளிமலைக்

கண் சிவபிரானல் செய்தருளப்பட்டு விளங்குகின்றனவென்பது சிவரகசியத்தால் அறியலாம். அவற்றில் சில பாகந்தான் சைவ சமயகுரவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அவை தோத்திர ரூபமேயாம். சாத்திர ரூபமன்று.

இங்ஙனமிருத்தலால் இவ்விரு மொழிகளுள் ஒன்றற்கொன்று உயர்வு தாழ்வுள்ளன வென்று கொள்ளுதல் இறைவன் திருவுள்ளத்திற்கிசையாது.

ஆதலின், சைவசமயமாகிய ஆண்மகனுக்கு இரண்டு கண்களாக விளங்குகின்ற இவ்விருமொழிகளையும், ஆண்டுள்ள வேதங்களையும் ஒப்பநோக்கிப் பயன்பெறாது ஒன்றைச் சிறப்பித்து மற்றதை இகழ்தல் ஒருகண்மூடி ஒருகண் விழித்தல் போலாம்,

அறிஞர்களே! இவ்வுண்மையைச் சித்தசமாதானத்துடன் தேர்ந்து தெளிந்து இறைவன் திருவுளத்திற் கேற்ப இருபாடைகளிலுமுள்ள நூல்களைச் சிரத்தரனமாகச் சிரமேற் சூடிப் போற்றிப்புகழ்ந்து சகோதர பாவமுடையர்களாய் ஆனந்தவாழ் வடைவீர்களாக.

நம்முடைய சிற்றறிவும் இத்துணைப் பெரும்பேற்றை விளக்குதற்கேதுவாக ஸ்ரீமாந் சாம்பசிவபிள்ளையாகிய பேரறிஞரவர்கள் "திருநான்மறைவிளக்க வாராய்ச்சி" என்னும் அருமை வாய்ந்தநூலை வெளிப்படுத்தினமைக்கும் யாம் இப்பிறப்பின் மாத்திரமன்று எப்பிறப்பினும் செய்யுங் கைமாறு அவர்கள் செய்தநன்றியை மறவாதிருக்கு மத்துணையேயாம். எம்மைப் போலவே ": ஆராய்ச்சி" நூலால் பயனெய்தும் யாவரும் அப்பெரியார் கைமாறு கருதாது செய்த நன்றியைச் சிந்தித்து வாழ்க.

அப்பெரியாரைப் பூரணசிவந்தராய் வைத்து எம்மனோர்க்கு இதுபோலும் பெருநன்மைசெய்யுமாறு பேரருள் புரிந்தருளும்வண்ணம் எல்லாம் வல்ல இறை சிவன் திருவடிகளை இறைஞ்சிவாழ்வாம்

பெங்களூர்ச் சமஸ்தான கலாசாலை உயிர்நூலாசிரியர்
ஸ்ரீமத் வித்துவ சிரோமணி செல்வச் சிரஞ்சீவி
ப. மு. சோமசுந்தரப் பிள்ளையவர்கள், M.A., ஆனர்ஸ், L.T.
இயற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

உலகெ லாமலர் சிலம்படி யொருபவ னுவப்பத்
திலக வாணுதற் சிவைவயிற் றிரோதையஞ் செல்வி
யிலக மற்றவள் பொருளவாக் கலைகளைந் தியையு
மலகி லக்கலை தத்துவ முதலைந்தின் வயங்கும் க

பொன்னஞ் சாரசப் பொகுட்டுறை புங்கவன் போற்ற
வன்னந் தாவிய நிவிருத்தி கலையதன் மாட்டு
மன்னும் பூவிடை நாவலந் தீவிதின் வாய்ப்பச்
சொன்ன பாரத மாவரு டந்தனித் தோன்றும் உ

கற்றைச் செஞ்சடைக் கருணையங் கடலெனுங் கபாலி
யுற்றப் பேறிவ னுதவிடக் குமரியென் றோங்கு
மொற்றைக் கண்டத்தி னுயர்மறை யொழுக்கமு முய்வான்
பெற்ற சாதிகள் சீலமு முயர்வன பெரிதும். ௩

காசி காஞ்சியுங் கங்கையும் யமுனையுங் கவேரன்
மாசில் மங்கையு மனத்தக வாசற மாற்ற
வாசி வாவென வாகமாந் தப்பொருள் வழங்குந்
தேசு லாவிய பொழிலிது தெள்ளிதிற் சிறப்ப. ௪

ஓத லின்றியு முப்பொரு ளாய்தலை யொழித்துந்
தாத லர்ந்தசெம் மலர்கொடு தாணுவைச் சகத்தோர்
காத லன்பொடு பழிச்சுத லின்றியுங் காட்சி
மேத கத்தரூஉந் திருத்தொண்டர் பதியிதன் விழுப்பம். ரு

வேறு.

பரசிவ லிங்கந் தன்னைப் பரசுவார்க் கின்ப நல்க
விரவுறு குமரித் தேளத்து விளங்குவே தாக மங்கள்
வரவினை வழூத்த லாமே வாலறி வினன்மா சத்தி
நிரவுறு குடிலை நோக்க நிரைந்தன நாதம் விந்து. சு

விந்துவி னெழுத்துத் தோன்ற மேற்சதா சிவன்பால் வேத
தந்திர மனைத்து மாய தாமரைக் கண்ணு னந்தி
வந்திவண் வழிப்ப டுப்ப வாய்ப்பன கலைகள் யாவு
மெந்திறற் கயிலை யாதி யியன்மர பிரண்டே யிப்பால், எ

சுத்தமா மாயை வாயிற் சூக்குமை யாதி வாக்கு
மத்தமாம் பவஞ்ச வாழ்வு மணைதர வந்நால் வாக்கின்
முத்தமார் முதலி ரண்டு மொழிசிவ தத்து வத்து
முத்தம சத்தி யாகு முரிமைகொள் தத்து வத்தும். அ

அணிகிளர் மூன்றும் வாக்கிங் காகம மூல மாக
வினையிலாச் சதாசி வத்து மிணங்கமா கேசு ரத்துத்
தணிவருஞ் சூக்கு மஞ்சேர் தாழ்வில்லை கரிதான் மேவப்
பணியதன் பகுப்பா லிந்தப் பார்மொழி பிரிந்த வன்றே. கூ

நல்லற மாதி நாட்டும் நற்றமிழ் மொழியு மான்ற
வல்லியங் கமலப் புத்தே ளாரிய மொழியு மாகச்
சில்லரி யெழுத்தி னேங்குந் திராவிடங் கௌட மெல்லா
மெல்லெனப் புவனி மீது விரிந்தன பற்ப லாற்றான். கo

வேறு

உத்தம மறையின் வழக்கொடு புணர்ந்த
வுயர்தவ நான்குசா தியரே
மெய்த்தவர் கலப்பான் விரவினர் பலரே
மேதகு மாகம வழியிற்
றுய்த்திடும் பரார்த்த பூசைசெய் குநரே
சூழ்சிவற் பணிபவர் பலரே
கைத்தலில் நிகம வொழுக்கினை விடுத்துக்
கதித்தவவ் விராத்தியர் பலரே. கக

அரசர்தங் குலத்தி னவனியிற் பிறந்து
மங்கிவேட் பொழியவை வேள்வி
விரசுற வுளுற்றும் வேளிர்தம் மரபின்
மேம்படு குலத்தினர் பலரே
கரிசிலாச் சைவ வைதிக நெறியைக்
கடைப்பிடித் தொழுகுநாற் குலத்து
விரிவுறு மவரே விரவினர் பலரே
வியன்றிணை மாந்தர்கள் பலரே. கஉ

சாதிக ணெறியிற் றப்பிடா ராகித்
தனயரு மனைகளிற் றப்பா
தோதிய வெழுத்தா மைந்தினை யெண்ணி
யுறுபிணி வருவதற் கஞ்ச
நீதியின் மனுநூன் முறைமுறை யொழுகி
நிகழ்சிவ தருமமே நடத்திக்
காதிய வினைகள் கடந்தரு ணெறியிற்
கலந்திடப் பொருந்துநர் பலரே. கஙு

வேதநூல் வழியுஞ் சைவநூன் முறையும்
விரிதரு வைதிக சைவ
மோதுநூற் படியு மிருதிநூற் புராண
மிளிரிதி காசநூல் விதியுஞ்
சாதக முறைக்கும் பாஞ்சராத் திரமுஞ்
சாற்றருந் தந்திரம் பிறவும்
வாதமார் சமயப் புறவுரை நூலும்
வழுத்துநர் செறிகுநர் பலரே. கச

தீத்தொழி லொருவிச் சிவபாற் போற்றத்
திகழுமிப் பரதகண் டத்தே
யாத்திரண் மலிய வந்தணர் பல்க
வலமந்து மறத்துறை நலியக்
காத்திளங் கன்றைக் கறவையா னென்னக்
கருதலர்ச் சவட்டிய மன்னர்
பார்த்தனி னேம்ப விளங்குறூஉ நான்கு
பழந்தமிழ் மண்டல மாதோ. கரு

வேறு.

உலையாத வளஞ்செறியம் மண்ட லத்தே
யுயர்தில்லை யந்தணருங் கலயர் நந்தி
தலையாய வகத்தியரும் புரையும் பார்ப்பார்
தகுதியெவை வேதியர்யார் வேதம் யாவை
மலைவாய மயல்கடியும் இலேகை யாது
மன்னுதமிழ் மாமறையி னிலங்கக் கூறும்
நிலையாய விருக்காதி யார ணத்தை
நிரீ இயினன் * யாவனென நிச்சயித்து. கசு

மலர்தலைமா நிலஞ்சைவத் துறையி னிற்ப
வளர்புகலி யவதரித்த ஞான வள்ளல்
நிலவுதமிழ் முதலாய தமிழ்வே தத்தின்
நித்திலக்கோ வைகள்யாவும் நிறைத்துக் காட்டிக்
கலியிருளைத் துணித்திடுமுத் தமிழ்நான் மாடக்
கலையமர்முச் சங்கத்தார் கருத்துங் கூட்டி
யலர்கதிர்நேர் பெருநாலொன் றமைத்துத் தந்த
வாண்டகைத னற்சார்பை யறையக் கேண்மின். கஎ

---

* யாவன் = தக்கணாமூர்த்தி

சுறவுயர்த்த விடைக்கொடியான் பாண்டி நாட்டுத்
துரிசறுத்த வேளாளர் மரபிற் கோலஞ்
செறிகதிர்முத் தப்பொருநைக் கரையா ளப்பேர்
திகழ்குடியி னறம்வளர்த்த சிவயோ கத்தாள்
இறுமருங்குல் செய்தவத்தாற் பரனை மாறு
திறைஞ்சுமா சிலாமணியார்க் குதித்த பாலன்
நறுநுதல்வெண் மதிநிகருங் காந்தி யம்மை
ஞானகலை தெருட்டவுணர் ஞேய நூலன். கஅ

பண்பழுத்த சொல்லாளன் செழியர் தேத்துப்
பழம்பழுத்த வில்லாளன் பரையி னோர்பா
னண்பழுத்த கல்லாளன் நவின்ற சைவ
ஞானநெறி வில்லாளன் மெய்கண் டார்க்கோர்
பண்பழுத்த பரம்பரையி னூர்ந்த மானு
பாநல்லூர்ப் பரஞ்சோதி வள்ளல் பாங்க
ரெண்பழுத்த சிவதீக்கை யியையப் பெற்றிங்
கெழில்பழுத்த சிவபூசை யியற்று மேலன். கக

ஒருமாது பாலூட்ட மாத ராரு
மொருமாது பால்சொரிய வுவந்து ஞானந்
தருகாழி வேந்தர்முதற் றலைவர் ஞான்றுந்
தமிழ்முறையைக் கோத்தநம்பி யாண்டார் ஞான்றும்
பொருமாழி மன்னவர்தாம் போற்று வந்த
புணர்வேத மொழியாவை புரிந்த வேள்வி
தருமாழி சூழ்புடவித் தருமம் யாவை
தாமென்னச் சரிதத்தா ணுய்ந்த தூயன். உ௦

கன்னவிழ்பூங் கொன்றையணி யானே றேறி
கனியுறழ்சொற் கனிதழீஇ மாக்கிழ் மன்னி
யள்ளிலைவேற் குமரனொடு மமைந்த காஞ்சி
யணிநாட்டுச் சேக்கிழார் மாற்றத் தோடும்
புள்ளுணங்கு கொடியுயர்த்துப் புனற்கட்டுஞ்சும்
பொருபடைய மான்முதலோர் போற்றுஞ் சீர்த்தி
பொள்ளொளிய சிவஞான போத நூலிற்
குறைவகுத்த முனிக்கரசு கூற்றத் தோடும். உக

வேறு

ஒருசிறிது முரணுமே யுரைக்குமொழி கற்றுடையான்
தருதருமந் தவிராமே சங்கரன்பாற் பற்றுடையான்
திருமணிநற் பூதிதிகழ் செல்வமெலாம் பெற்றுடையான்
கருமணிவிற் கண்டத்தான் கழற்குழுவன் முற்றுடையான். உஉ

பூந்தளிரின் முப்பொழுதும் போற்றுவார்க் கருள்சுரப்ப
மாந்தளிரா மலர்ப்பஃதத்து மட்டுவார் குழலம்மை
தேந்திவலை யாத்தியலர் செஞ்சடிலப் பிரான்பக்கற்
சேந்தமருஞ் செம்பியர்தஞ் சிரபுரத்துச் சேர்வுடையான். உஉ

ஆங்கிலஞ்செந் தமிழ்பயின்ற வருங்கலையி னுதரவாற்
பாங்குபெறத் துறைத்தனத்துப் பற்றெழிலு முளுற்றிமுனந்
தீங்கொறுக்கு நலத்தண்டத் திறலதிகா ரமும்வகித்து
வாங்குகட லுடுத்தபுவி வயங்குபுக ழுடுத்துடையான். உஈ

ஆதிரு முறையாய்வி னதிநுட்ப நூல்கண்டான்
ஓதிரு மார்வமுளா னோரமொரு பால்விண்டான்
பேரதிரு மானேயம் பெரிதுடையான் சிவமுண்டான்
சீர.திரு. மா.சாம்ப சிவநாமங் கொண்டானே. உ௫

சென்னை இராஜாங்க சட்ட நிர்மாண சபையில் அங்கத்தினராயிருந்த ஸ்ரீகாழி ஸ்ரீமான் கி. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் இளவலாரும், பண்டார சாத்திர முதலிய அரிய பெரிய நூல்களை அச்சிடுவித்துத் தமிழ்ச் சைவ மக்களுக்கு உபகரித்துவரும் வித்துவ சிரேஷ்டருமாகிய

திருவாளர் ச. சதாசிவ முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சீர்சான்ற வேதசிவா கமங்களினுண் மைப்பொருள்சேர்
செவ்வி வாய்ப்ப
ஏர்சான்ற நான்மறைக ளிவையெனமேற் கோள்நிறுவி
யெவரு மெச்ச
நேர்சான்ற நான்மறையா ராய்ச்சியெனச் செப்புநூ
னெறியிற் றந்தான்
பேர்சான்ற திரிசிரமா புரத்தமருஞ் சாம்பசிவப்
பெரியோன் மாதோ.

இப்பெரிய நூலதனை வாசிப்போர் தமிழ்மொழியி
னேற்றத் தோடே
ஒப்பரிய வடமொழியின் மாண்பும்வே தாகமத்தி
னுயர்வு மெண்ணிச்
செப்பரிய திராவிடவே தக்கலைமெய் கண்டசாத்தி
ரத்திற் கூறும்
மெய்ப்பொருளி னுண்மையுணர்ந் துயர்ஞானச்
செல்வராய் விளங்கு வாரே

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அடுத்த உறந்தைமா நகரவாசியாரும் ஸ்ரீமீனாட்சிசுந்தர வித்தியாசாலைக்குத் தலைவரும், துறைசை ஸ்ரீநமசிவாயமூர்த்திகள் நான்மணி மாலை ஆதிய அரிய நூல்களியற்றியோரும் செந்தமிழ்ச் செல்வி யென்னும் சஞ்சிகைக்கு அரிய பெரிய விஷயதானம் செய்துவருபவரும் ஆகிய சித்தாந்த சைவப்பிரசாரகர்

ஸ்ரீமத் தே. பேரியசாமி பிள்ளை அவர்கள்

அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீமத் திரு. மா. சாம்பசிவம் பிள்ளை யவர்களாலாக்கப் பெற்று அன்புரிமையின் அளிக்கப்பெற்ற "திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி" (Private Copy) என்னும் பெரிய அரிய நூலை நன்கு பார்வையிட்டுக் கழிபேரு வகை கைவரப் பெற்றும்.

"திருநான்மறை விளக்கம்" என்னும் நூற்கண் உத்தி வாதமாகத் தாபிக்கப் புக்க, முன்னோர் கருத்துக்கு முரணான கொள்கைகளையெல்லாம், திருவருட் பெருஞ் செல்வர்களான சைவசமய சந்தான குருமணிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தெய்வச் செந்தமிழ் வேதசிவாகம சார சித்தாந்த உண்மை நூற் பிரமாண வாயிலாகவும், முறையே மறுத்தும், ஆன்றோராசாரம் வழுவா துண்மைநிலையிட்டும் ஒளிரும், 'திருநான்மறை விளக்க ஆராய்ச்சி' என்னும், பிள்ளையவர்கள் திப்பிய நூல் இப்புவியோருட்சிலர் தாமும் தெளிவிலாது மயங்காமைப் பொருட்டு வேண்டற்பால தொன்றேயா மென்ப தெமது கருத்து.

தசரதன் மதலையாகிச் சானகியை மணந்ததாதிய இராம இராவண சமரீருகக் கூறும் இராமகாதை ஆரியர் கற்பனையென்றும், முருகன் எனும் அரசன் ஒருவன், அசுரன் எனும் பிறிதொருவனோடெதிர்த்துப் பொருதுவென்ற காதையே, சுப்பிரமணியர் பரமாக மாறிக் கந்தபுராணமென வழங்கப்பெறுகின்றதென்றும், இன்னோரன்ன பல கூறித்தொன்னெறி பிழைபடக் காண்பாருஞ் சிலருளராகலின், அமுதினுமினிய தமிழ் மொழி மாட்டுத தமக்குள்ள ஆர்வமிகையானே 'திருநான்மறை விளக்கம்' வரைந்த ஆசிரியரைப்பற்றி விளம்புவதென்னை ?

பழுத்த சைவப்பற்றும், திண்ணிய அன்பின் அழுத்தமான சிவ பூஜையும் செறிந்துள்ள நண்பரவர்கள் தாங்கண்ட விளக்கத்தை ஆன்றோர் முடிந்த உண்மை தேரா வுளத்தினராய்த் 'திருநான்மறை விளக்கம்' வெளிவரக் கண்டார்போலுமென எண்ணுகின்றேம்.

திருவிடைமருதூர், 20—6—26.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து அங்கத்தவரும், பத்திரிகைகளுக்கு விஷயதானஞ் செய்பவரும், யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னைச் சமஸ்கிருத வித்தியாசாலையில் தமிழ்ப் போதகாசிரியராயிருப்பவரும், நன்மாணுக்கருக்கு வேதனமின்றிக் கற்பிப்பவரும், பௌராணிகரும், சைவப்பிரசாரகரும், இரகுவம்மிச உரையாசிரியரும், ஸ்ரீமத் வித்துவரத்தினம் ஸ்ரீமாந் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் சரித்திர ஆக்கியோரும், "அடக்கமமரருளுய்க்கு மடங்காமை-யாரிருளுய்த்து விடும்" என்னுங் குறண் முற்பகுதிக் கிலக்கியமானவரும், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்.வர்கள் மருகரும் மாணுக்கரும் வித்துவ சிரோமணியுமாகிய ஸ்ரீமத் ந. ச. பொன்னம்பல பிள்ளையவர்கள் மாணுக்கருமாகிய பிரமஸ்ரீ மகா வித்துவான்

கணேச பண்டிதரவர்கள்

அபிப்பிராயமிது :-

சைவ சமயிகளாகிய எமக்கு 'முதனூல்களாகவுள்ள வேதம் ஆகமம் என்னுமிரண்டும் வடமொழியாகிய சமஸ்கிருத பாஷையிலேயே ஆகிதொட்டுள்ளன. தென் மொழியாகிய தமிழ்ப் பாஷையிலன்று. வடமொழியும் தென்மொழியுமாகிய விரண்டும் நமக்குரிய மொழிகளாகவே பண்டைக் காலந் தொட்டு ஆன்றோர்களாற் கொள்ளப்பட்டு வந்தன; வருகின்றன; வருவன. இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஐயாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவராகிய திருமூல நாயனாரும்,

"மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்
றேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து
வாரிய முந்தமிழு முடனே சொல்லிக்
காரிகை யார்க்குங் கருணை செய்தானே."

"அவிழ்க்கின்ற வாறுமது கிட்டுமாறுஞ்
சிமிட்டலைப் பட்டுயிர் போகின்றவாறும்
தமிழ்ச் சொல்வட சொல்லெனு மிவ்விரண்டு
முணர்த்துமவனை யுணரலு மாமே."

எனச் சிவபெருமானை யவ்விரு மொழிக்கும் முதல்வராகக் கூறி, யவ்விரு மொழியையு மொப்ப வங்கிகரித்துள்ளார்.

நஞ்சமயாசாரியர்களும், "வடமொழியுந் தென்மொழியு மறைகளுன்குமானவன்" என்றும், "ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்" என்றும், "செந்தமிழோடாரியனைச் சீரியானை" என்றும், "ஆரியந் தமிழோடிசையானவன்" என்றும், சிவபிரானை யவ்விரு மொழி வடிவினராகக் கூறி யங்கிகரித்துள்ளார்கள்,

கடைச் சங்கத்துப் புலவர்களும்

"ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திதனினிது
சீரியதென் றொன்றைச் செப்பரிதா—லாரியம்
வேதமுடைத் துத்தமிழ் திருவள் ளுவனு
ரோது குறட்பா வுடைத்து." என்றும்,

"வேதப் பொருளை விரகால் விரித்துலகோ
ரோதத் தமிழா லுரைசெய்தா—ராதலா
லுள்ளுன ருள்ளும் பொருளெல்லா முண்டென்ப
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாட்டு." என்றும்,

இருமொழியையு மங்கீகரித்துள்ளார்கள்.

மாதவச் சிவஞான யோகிகளும்

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற் [துங்
கடல்வரைப்பி னிதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்."
என்றும்,

"இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பு
மிருமொழியு மான்றவரே தழீஇயினு ரென்முலிவ்
விருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ." என்றும்,

அவ்விரு மொழியையு மங்கீகரித்தனர்.

மெய்கண்ட தேவர் முதலிய சைவசித்தாந்தநூ லாசிரியர்களும், வடமொழி தென்மொழியாகிய விரண்டையு மங்கீகரித்து நூல் செய்துள்ளார்கள்.

சேக்கிழார் முதலிய புராணநூ லாசிரியர்களும், இருமொழியையு மங்கீகரித்துள்ளார்கள். சுருங்கச் சொல்லின் வடமொழியை நமக்குரிய மொழி யன்றென விலக்கினவர்கள் இற்றை வரையு மொருவருமிலர், அங்ஙனமாக இக்காலத்து இவ்வுண்மையறியாத சிலர் தஞ் சமயத்திற் சிறிது மபிமானமின்றி வடமொழி பார்ப்பனப் பாஷையென மேற்கொண்டு அவ் வடமொழியிலுள்ள வேதாகமங்களையும் அவ்வேதாகமங்களைக் கைக்கொள்ளும் பிராமணர்களையும் நிந்தனை செய்வான் புக்கு, வடமொழி தொன்மொழி யன்றெனவும், அம்மொழி நம்மொழி யன்றெனவும், அம்மொழியிலுள்ள வேதாகமங்கள் நமக்குரிய வல்லவெனவும், அவ் வேதாகமங்களுக்கு முன்னேயே தமிழில் வேதாகமங்கள் இருந்தனவெனவும், வடமொழி வேதங்களைக்

கைக்கொள்ளும் பிராமணர்கள் வேறு, நந்தமிழந்தணர் வேறு எனவும், தமக்கோராதாரமுமின்றி வாயில் வந்தவாறு கூறுவாராயினர். இவர்களுடைய போலிக் கொள்கைகளுக்குத் தேவாரமாதிய சைவ நூல்களில் யாதொரு ஆதாரமுங் கிடையாது.

அங்ஙனமாகவும் இவர்கள் தேவாராதி சைவநூல்களிற்றமக்குப் பிரமாணமுள்ளதுபோல், பிரமாணமல்லாத செய்யுட்களை யெடுத்துக்காட்டி அவற்றின்பொருள்களையுந் திரித்துக் காட்டி உண்மையறியா மாந்தர்களை மெய்யென்று நம்புமாறு மயக்கும் விந்தைஎவ்வளவு அதிசயிக்கத்தக்கது! அம்மம்ம! இவர்கள் தங்கள்போலிக் கொள்கைக்கு மாறாகத் தேவாராதி சைவநூல்களிலுள்ள செய்யுட்களை யெடுத்துக் காட்டாது மறைத்துவிடுகின்றார்கள். இவர்களவ்வாறு செய்வது தம்போலிக் கொள்கைகளை ஒருவரும் நம்பமாட்டார்களென் றெண்ணியன்றோ? அவைகளையு மெடுத்துக்காட்டித் தக்க பிரமாணங்கொண்டு மறுத்துத் தங்கொள்கையை நாட்டினன்றோ எவர்களுமதனை நம்புவார்கள். அன்றியதனை யெவர்கள் நம்புவார்கள்! ஒருவரும் நம்பார்! நம்பார்!!

இன்னுமிவர்க ளனுட்டித்துவரும் அனுட்டானக் கிரியைகளோ, அந்தியேட்டிக் கிரியைகளோ, ஆலயக் கிரியைகளோ, எவைகளும் இன்றுவரையும் சமஸ்கிருத மந்திரங்களாலேயே செய்யப்பட்டுவருதல் கண்கூடு. அங்ஙனமாகத் தமிழில் மந்திரங்கள் இருந்தன வென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? இருந்தனவாயின், அம்மந்திரங்க ளெங்கே? அவற்றைக் கூறும் வேதாகமங்க ளெங்கே? கடல்கொண்ட தென்பாராயின், தமிழ்நாடு முழுவதையும் கடல்கொண்ட தாயினன்றோ அவ்வாறு கூறுவது பொருந்தும். ஒரு சிறுகூறுகடலாற் கொள்ளப் பட்டதாயினும் மற்றைக் கூறுகளிலவைகள் காணப்படலாமே. காணப்படாமையின் அவர்கள் கொள்கை போலியென்பது வெளிப்படை.

பிரணவமும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமுமே தமிழ்மந்திர மென்பாராயின் அங்ஙனம் தமிழ்நூல்கள் கூறாமையானும், ஆன்றோர்கள் ஆட்சியின்மையானும், அம்மந்திரங்களே வேதங்களானும் ஆகமங்களானும் வீட்டுநெறிக்குரிய மந்திரங்களென விசேடமாக எடுத்துக் கூறப்படும் மந்திரங்களாகக் காணப்படுதலானும் ஆன்றோர் ஆட்சியுண்மையானும் அவர் கூற்றுச்சிறிதும் பொருந்தாது. தமிழ் மந்திரங்களையே அவர்கள் கவர்ந்து தமதாக்கிக் கொண்டனரெனின், அது பொருந்தாமை, அம்மந்திரங்களின் உண்மையை நோக்குவார்க்குப் புலனாகும். எங்

னமெனின், "ஓ" என்னும் எழுத்தே யன்றி, "ஓம்" என்றொரு எழுத்துத் தமிழினின்மையானும் வடமொழி மந்திரங்களினெவ்வொன்றின் முதலினும் அது கூறப்படலானும், "ஓம்" மென்ற எழுத்தை அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்துநாதம் எனப்பிரித்து வழங்குதல் வடமொழிக்கே யுரிமையானும், தமிழ்ச் சிவஞானபோதகாரரும் வடமொழியென்பது தோன்ற "நாடிற்பிரணவமாம்" என்றும் "எண்ணில வோங்காரம்" என்றும் கூறுதலானும் "ஒமென்று மறைபயில்வா" ரென ஆரியவேதத்தில் முதலிலே சொல்லப்படுமெனத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தமிழ்வேதத்திற் கூறுதலானும், "வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது—"நாத நாம நமச்சிவாய வே" எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கூறுதலானும் என்க. ஓம் என்றது தமிழ்மந்திரம் அன்றென்பது ஆராய்ச்சி நூலுள்ளும் தக்க பிரமாணங்களால் வலியுறுத்தப் பட்டது. ஆகலின், இவர் கொள்கையாவும் பிரமாணமற்றதென்பதே துணிபு.

இங்ஙனமே தங் கொள்கையாவும் போலியென்பதுணராத இவர்களுள் ஸ்ரீமாந். கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை (எம்.ஏ. எம்.எல். அட்வக்கேற்) அவர்கள் தம்போலிக் கொள்கையைப் பரப்ப முயன்று "திருநான்மறை விளக்க"மென வோர்விஷயமெழுதிச் "செந்தமிழ்ச் செல்வி"யென்னும் பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்தி வந்தனர்.

சிவபத்தி, சிவனடியார்பத்தி, சிவசின்னதாரர்பத்தி, சிவசாத்திரப்பத்தி, சிவசாத்திர போதகர்பத்தி, முதலியவற்றிற்கு ஒரு கொள்கலமாயும், "சமன்செய்து சீர்தூக்குங்கோல் போலமைந் தொருபாற்—கோடாமை சான்றோர்க்கணி" என்னும் தேவர் திருக்குறளுக்கு மேதகு மிலக்கியமாயும் இலங்குகின்றவரும், "பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற—செய்யாமை செய்யாமை நன்று" என்றவண்ணம் தாம் இயற்று நூல்களெல்லாவற்றினும் உண்மைப் பிரமாணங்களையே எடுத்துக்காட்டிப் பூர்வபக்கத்தார்க்கு நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தி உய்விப்பவரும், சிவபூசா நியமதுரந்தரருமாகிய ஸ்ரீமாந் சாம்பசிவபிள்ளை யவர்கள் உண்மைக்கு மாறுகிய அவர் கொள்கையை நோக்கிச், "சாதி, குலம், பிறப்பென்னு" மிவற்றுற்றமொருது, உண்மையை நாட்ட முயன்று "திருநான்மறை விளக்க வாராய்ச்சி" யென வதற்கோர் மறுப்பெழுதி அதனை வெளிப்படுத்த முயன்று அச்சிட்டு, அச்சிட்ட பிரதியுளொன்றையெமக்கனுப்பி யதனைநோக்கி அபிப்பிராயமெழுதும்படி யெமக்குத் தெரித்தனர். அவர் தெரித்தவாறு, அப்பிரதியை நோக்கினேன். நோக்கியபொழுது சுப்பிரமணிய

பிள்ளை யவர்களெழுதிய போலிக் கொள்கைக ளியாவற்றை யும் ஒவ்வொன்ருக வெடுத்து ஆராய்ந்து மறுத்த மறுப்புக்க ளியாவும், எமக்கு உண்மையாகவே காணப்பட்டன. "துலை நாவன்ன சமநிலை" நின்று நோக்குவோர்க்கு அவைகளுண்மை யாகவே காணப்படுமென்பதிற் சிறிதுஞ் சந்தேகமே யில்லை.

இக்கண்டனம் சாம்பசிவ பிள்ளை யவர்களின் உண்மை நிலையையும் ஆழ்ந்த கல்வியறிவின் பெருமையையும் எவர்களுக் கும் உணர்த்தாதே போகாது. சுப்பிரமணிய பிள்ளை முதலி யோரெழுதிய வேதம் தமிழில் இருந்ததென்பது முதலிய பொய் வார்த்தைகளையெல்லாம் நோக்கியபொழுது அவைகள் இன்னவின்னவாறே கண்டிக்கப்படவேண்டுமென்று யாம் எண்ணியவாறே அக்கொள்கைகள் பிள்ளையவர்களால் தக்க பிரமாணங்களால் மறுக்கப்பட்டிருத்தலை நோக்கியபொழுது எமக்கு மிகவும் ஆனந்தமுண்டாயது. எமக்கு மாத்திரமன்று. சமயாபிமானத்தை விரும்பிய யாவர்க்கும் இது ஆனந்தமளிக்கு மென்பதிற் சந்தேகமே யில்லை. அம்மறுப்புகளிற் சிலவற்றை இங்கே முகவுரையாக வெடுத்துக் காட்டி யெம் மபிப்பிரா யத்தை முடிக்குதும். அவை வருமாறு:—

௧. தமிழ் மக்கள் நால்வருக்குச் சிவபெருமான் கல்லா லடியில் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு பொருளையும் உபதேசிக்க அந்நால்வரும் அதுகொண்டு நான்கு வேதங்களையும் தமிழில் இயற்றினரென்பது கா. சு. அவர்கள் கூற்று.

அது, சிவபிரான் தாம் முன்னர் அருளிய வேதப் பொருளைப் பிரம புத்திரராகிய சனகாதியர்கட்கு உபதேசிக்க அவர்கள் நால்வருங் கேட்டுத் தெரிந்து நிட்டை கூடினான்றி, யவர்கள் நால்வரும் நூல்கள் செய்தாரல்லரென "அணிபெறு வடமரநிழலினி லமர்வொடு மடியிணை யிருவர்கள், பணிதர வற நெறி மறையொடு மருளியபரன்" என்பது முதலாக கா. சு. அவர்கள் காட்டிய தேவாரப்பிரமாணங்கள் கொண்டும், வேறு பிரமாணங்கள் கொண்டும் மறுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

௨. "காது பொத்தரை" யென்பதை முதலாகவுடைய தேவாரத்திற் கூறிய பொருளுஞ் சிறப்புடைத்து. அதில் மூன் ரும் அடி முதலை எதம் செய்தவர் என்றமோனை வரப்பிரித்துப் பொருள் கோடலே இலக்கண விலக்கியங்கட்கும் ஆக்கியோ ராகிய நாயனர் கருத்திற்கும் ஒத்ததென்பது அப்பதிகத்தை யுற்று நோக்கின் நன்கு விளங்கும்.

௩. தமிழிலுள்ள நான்மறையென்னும் நூல் ஆதி முதல் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பஃறுளியாறு முதலியவற்றைக் கடல்

கொண்டபோது அக்கடல் கோளில் மறைந்தவைகளுடன் மறைந்துபோயினவென்ற கா. சு. அவர்கள் கூற்று, தொல்காப்பிய மியற்றப்பட்ட காலம் முதற் சங்கமாதலின் அதற்குப் பின்னுண்டான கடல் கோளில் தமிழ் நான்மறை மறைந்த போது தொல்காப்பியம் மறையாதிருந்து விளங்குவதென்னை? இது வியப்பே யெனத்தக்க வினு நிகழ்த்தி மறுக்கப்பட்டுளது. இன்னு மவ்வுரை தமிழ் நான்மறை, முதற் சங்க காலத்திருந்ததாயின் முதற் சங்கப் புலவராலியற்றப்பட்டு, புறநானூற்றின் ஆறுவதாயிருக்கின்ற செய்யுள் மறையாதிருக்கத் தமிழ் நான்மறை, மறைந்த தென்னோ? வென்னுமோர் வினு நிகழ்த்தி மறுக்கப்பட்டுளது.

௪. அச் செய்யுளில் வரும் நான்மறை யென்பது, தமிழ் வேதமெனக் கூறிய கா. சு. அவர்கள் கூற்று, "புரையி, னற்பனுவ னால்வேதத்,தருஞ் சீர்த்திப் பெருங் கண்ணுறை, நெய்மலியாவுதி பொங்கப் பன்மாண்,வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி, யூபம்நட்ட வியன்களம் பலகொல் யாபலகொல்லோ" என்னுஞ் செய்யுள் கொண்டு மறுக்கப்பட்டுளது.

ரு. திருமூலர் பிராமணர்களை யிகழ்ந்தாரென்ற அவர் கூற்று, வேதப் பொருள் சிவபெருமானென்பதை யுணராத பிராமணரையே யிகழ்ந்தாரன்றி, ஏனையோரை யிகழ்ந்தாரல்லரென அத்திருமூலர் கூறிய

"அந்தண ராவோ ரறுதொழிற் பூண்டுளோர்
செந்தழ லோம்பிமுப் போது நியமஞ்செய்
தந்தவநற் கருமத்து நின்றுங் கிட்டுச்
சந்தியு மோதிச் சடங்கறுப் பார்களே."

"பெருநெறி யான பிரணவ மோர்ந்து
குருநெறி யாலுரை கூடிநால் வேதத்
திருநெறி யான திருகை யிருத்திச்
சொரூப மதானோர் துகளில் பார்ப்பாரே." என்னுஞ்
செய்யுட் பிரமாணங்காட்டி மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

சு. வேதாரணியத்துக்குப் பக்கத்திலே கல்லாலிருந்தது என்னுமவர் கூற்று, தக்க பிரமாணங்கள்காட்டி மறுக்கப்பட்டுளது

எ. "சதாசிவதத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்" என்பதற்கு சதாசிவ தத்துவத்திலிருந்து முத்தமிழும் வேதமும் தோன்றிய வெனப்பொருள் கொண்டதும், அப்பொருள்,

"ஆரியமுந் தமிழுமுடனே சொல்லி" என்பதனால் வலி யுறுத்தப் பட்டிருப்பதும் மிகவும் வியக்கத்தக்கன. இவ்வாறே கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை யவர்களுடைய போலிக் கொள்கை களை எல்லாம் ஆங்காங்கே தக்க பிரமாணங்காட்டி மறுத்த மறுப்புக்களியாவும் மிக வியக்கத்தக்கனவும் யாவரும் மறுக் கொணாத உண்மைகளுமேயாம்.

ஆதலால் இவ்வுண்மைகளையெல்லாம் யாங்கடைப்பிடித்து உய்யுமாறு பலநாண் முயன்று ஆராய்ந்து இவ்வாராய்ச்சியை யெழுதி கா. சு அவர்களெழுதிய நவீனப் போலிக் கொள்கை களால் கல்லாமாந்தர் மயங்காவண்ணம் உதவிய ஸ்ரீமாந். சாம்ப சிவ பிள்ளை யவர்களுக்குச் சைவசமயிகளாகிய நாமெல்லாரும் மனமார்ந்த அன்போடு என்றும் ஸ்துதிகூறவேண்டிய வர்களா கவே யிருக்கின்றோம். அதுவேயுமன்றி அவர்கள் பூரணாயுளு டனிருந்து இதுபோலும் உத்தமோத்தம நன்மைகளைச் செய்யுங் கருணை பாலிக்கும்வண்ணம் சிவபிரான்றிருவடிக்கு விண்ணப் பஞ் செய்யும் விழுமிய கடப்பாடுமுடையேம்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ. சுவாமிநாதபண்டிதரவர்கள் அபிப்பிராயம் இது.

தேவாரம்.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருவாசகம்.

தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன் றென்பெருந்துறை நாயகன்
மூவராலு மறியொணாமுத லாயவானந் தமூர்த்தியான்
யாவராயினு மன்பரன்றி யறியொணாமலர்ச் சோதியான்
தூயமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னித் திகழுமே.

திருச்சிற்றம்பலத்தேஞ் சிவக்கொழுந்தே! நின்பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்.

அதுதான் முற்றறிவினாலே முதல்வ! நீ! முன்னர்த்தான் முற்று மறியாததன்று. யுகதர்மமாகத்தான், கன்மத்திற் கேற்பத்தான், அன்றேதான், அருளினாற்றான் அர! அமைக்கப் பட்டது நின்னாற்றான்; ஆயினும் அறிந்தருளுக.

திருநெல்வேலி என்னுந் திருப்பதியைச் சென்மஸ்தான மாகப் பெற்றவரும், ஸ்ரீமாந். வேதாசலப்பிள்ளையவர்கள் திரு நெல்வேலியில் காந்திமதியம்மை கோயின் மண்டபத்திலே, பாண்டி நாட்டார் சைவரல்லர் சமணர்களே என்றும், சாதி இல்லை என்றும் பிரசங்கஞ் செய்த காலத்தில், எம்மைக்கொண்டு சாத்திர வாயிலாக அவர் பிரசங்கத்தை மறுத்துப் பிரசங்கஞ் செய்வித்து அப்பிரசாரகரால் ஏவப்பட்டு எமது பிரசங்கத்திற் குறிப்பெடுத்தற்காகச் சபையில் வந்திருந்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ பண்டிதர் சிவராமப்பிள்ளையவர்களும், அவர் மாணாக்கர் நால்வரும் பிரசங்கத்திற் குறிப்பெடுத்தற் கிடம் பெறாமையால் நாண முற்றுப் பாதிப்பிரசங்கத்தில் சபையைவிட்டோடவும் அது கேட்டறிந்த பிரசாரகரும் நாணி மற்றைத்தினமே திருநெல் வேலியைவிட்டு அம்பாசமுத்திரம் ஓடவும் செய்த பெரியதோ ருண்மைச் சைவாபிமானத்தலைவரும், நன்மை தீமை நிகழ்ச்சிக் கண் மனந்திரியாது திருவருட்சம்மதமென்று கூறுந் திடபத்தி யாளரும், அர்த்தயாமத்தில் காந்திமதியம்மை தரிசனஞ்செய்து போசனம் பண்ணுகின்ற நியம நிலையினரும், சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த ஸ்தாபனத்தில் விசேட வேணவாவுடையவரும், வேதாகம தூடணந்தினைத்துணையுஞ் சகியாதவரும், பீ. ஏ. பிள்ளை என்னு நாமத்தைத் தமக்கிடுகுறியாகப் பெற்றவரும், திருமுறைப்பாராயண நியம துரந்தரரும், தமது வைதிக கருமத் திற்குக் காலம் போதாமையால் தமக்குக் கிடைத்த உத்தி யோகத்தைத் தாமே பரித்தியாகம் பண்ணினவரும், எம்மீது வைத்த பேரன்பால் யாம் பரிசோதித் தச்சிடுவித்த சிவஞான போதமாபாடியம்தேவாரம் என்பனவற்றில்நூறுநூறு புத்தகங் கள் விக்கிரயஞ்செய்து பொருளுபகரித்தவரும், எம்மிடத்துப் போலவே ஸ்ரீலஸ்ரீ. "திருநானமறை விளக்க வாராய்ச்சி" நூ லாசிரியரிடத்தும பேரன்புடையவரும், எமதிரு கண்மணியும் எமதன்பர்சிகாமணியுமாகிய ஸ்ரீமத். பீ. ஏ. காந்திமதிநாத பிள்ளையவர்கள் சேட்ட புத்திரரும், கலெக்டர் உத்தியோகத் திற்குக் கற்றற்பொருட்டு இங்கிலாந்து போக முயன்றபோது அப்போக்குத் தமது சமயாசாரத்திற்கும் குலாசாரத்திற்கும் தக்கதன்றெனக் கருதிய அப்பிதாவின் ஆஞ்ஞையால் அம் முயற்சி என்று மினருகச் சிவபூசையை மேற்கொண்டவரும் ஆகிய அட்வக்கேட் ஸ்ரீமாந். சுப்பிரமணியபிள்ளை யவர்கள்

சைவசாத்திர வரம்பையும், அச்சாத்திரவழி யொழுகி அருள் பெற்ற ஆன்ஞேர் கொள்கையையும் இகந்து, "வீழ்நாள் படாஅமை நன்ருற்றி னஃதொருவன்—வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்" என்னுந் தேவர் திருக்குறளையுமோராது புதிய கோண் மேற்கொண்டு, கொண்டதற் கேற்பப் பிரமாணமின்மையின், பிரமாணமாக்குதற் பொருட்டு, அருட்பாடல்களைப் பிரதிக்கு மாருகத் *திரித்தும், திரிக்காத சிலவற்றிற்குப் பொருள்கோண் முறை, இலக்கணத்திற்கும், இலக்கியத்திற்கும், நிகண்டு முதலிய கோசங்கட்கும், பண்டையுரைக்கட்கும், அகராதிகட்கும், யுத்திக்கும் முற்றும் $ பொருந்தாப்பொருள் கூறியும் தமதுநாளை வீழ்நாளாக்கிப் பழி பாவங்கட்கும் அறிஞர்வாய் நகைக்கும் இன்னுமின்னும் ஆளாகாது சைவப்பயிர் தழைத்தினிதோங்க அவர்தாஞ் செவ்வனே முயலுமாறு திருவருள் புரிகவென்றே.

முதற்கண் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்து வேண்டிக் கோடற்குக் காரணம் என்னையெனிற் கூறுதும் :—

---

* திரித்தவற்றுள் எமது பார்வைக் ககப்பட்ட சிலவற்றை இங்கே தெரிக்கின்ரும்.

இந்நூல் 22-ம் பக்கம், தேவாரம். "உரைக்கடந்தோதும்" என்பதை "உரைகடந்தோதும்" என்றும், 26. "கோதின் மாதவர் குழுவுடன் கேட்ப" என்பதைக் "கோதின் மாதவர் குழுவுடன் கூட" என்றும், 33, 34. பெரிய புராணம். "பொருவிறப்ப ஓதினர் புகலிவந்த புண்ணியனர் எண்ணிறந்த புனித வேதம்" என்பதைப் "புகலியர் கோன் செப்பினர் எண்ணிறந்த புனித வேதம்" என்றும், 38, 39. தேவாரம், "ஆலத்தார் நிழலில்லறம்" என்பதை "ஆலத்தார் நிழலின் அரன்" என்றும், 63. "தொகுத்தவ னருமறை அங்க மாகமம வகுத்தவன்" என்பதைத் "தொகுத்தவ னருமறை ஆறங்கம்" என்றும், 68. தொல்காப்பியம். "நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த மறைமொழி" என்பதை "நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்தது மறைமொழி" என்றும், 109. 'சைவவேடந் தானினைத்து" அல்லது "சைவவேடந் தானினைத்து" என்பதைச் "சைவவேடந்தானினைத்து" என்றும், 132. பதினொராந்திருமுறை. "ஆரியப் புத்தகப்பேய்" என்பதை "ஆரியர் புத்தகப் பேய்" என்றும், 186. "ஓதிய வேத நாவர்" என்பதை "ஓதிய வேத நால்வர்" என்றும், இவை போல்வன பிறவும் திரிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

$ பொருந்தாப் பொருளை இந்நூலுள் பக்கம். 38, 39. "கோலம்" "சொல்" "வண்மொழி" பக்கம். 82. "அந்தணர் மறைத்தே" பக்கம் 99. "முது முதல்வன் வாய்போகா தொன்று புரிந்த—வீரிரண்டி னாறுணர்ந்த வொருமுதுநூல்" பக்கம். 77. "கலித்துறையது பயந்த காமர் காட்சி நல்லானை" என்றற் ரொடக்கத்தன பலவற்றிற்கு எழுதிய பொருள்களா லுணர்க.

"அருளறி வொழுக்க மான மாசாரம் பொறைசீ ரன்பு
தருமநன் னெறிநற் ருனஞ் சத்தியந் தவத்தோ டாண்மை
விரதநோன் பிரக்க மீசன் மெய்யருட் பத்தி யுள்ளோர்
ஒருவரை யுலகிற் காண்ப தரிதுகா ணுயர்த வத்தீர்"

என்றிங்ஙனங் கலியுக தருமத்தை நன்கு விளக்கிக் கூறிப் போந்த தென்றமிழ்க் கவியு நன்று நாண, அருளறி வாதிய உத்தமோத்தம குணங்களும், அத்தகைய ஒழுக்கமாதிய செயல்களும் ஒருங்கு குழுமிக் காசாணுதி யவயவங்களைப் பொருந்தி ஒருருவெடுத்தாற் போன்றவர், பன்னூலாராய்ச்சி வல்லுநர், "ஆராய்ச்சி"யா மாரமிர்தம் ஓயாது பொழியும் அறிவுமாமேகம், "தேருந் தோறு மினிதாந் தமிழ்" என்ற வண்ணம் பழகுந் தோறும் பத்தியு மறிவும் பாரத்தில் ஓத்திடும் பண்பினர்க் கெத்திறத்தானு மினிதாந் தன்மையர், வித்துவ சூளாமணி, சைவசூளாமணியென் றின்னனவாகப் புனைந்துரைத்து மெய்யறிவாளர் போற்றும் ஸ்ரீலஸ்ரீ. திரு. மா. சாம்பசிவபிள்ளையவர்கள் என்னுஞ் சிவஞானச்செல்வப் பெரியார் "திருநான்மறைவிளக்க வராய்ச்சி" எனப் பெயரிய ஒப்பின் மாபெருமை வாய்ந்த திப்பிய நூலொன்றியற்றி அச்சிடுவித்து, அதில் ஒரு புத்தகம் வெளிப்பாட்டின் முன்னர் எமக்கீந்து நோக்குமாறு செய்தார்கள். யாமும் நோக்குமாறு நோக்கி அறியுமாறறிந்த வழி, அஃதெமதுயிர் நண்பர் ஸ்ரீமத். பீ. ஏ. காந்திமதிநாத பிள்ளையவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீமாந். அட்வக்கேட் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் பொறித்து வெளிப்படுத்திய "திருநான்மறை விளக்க"த்தை ஆயுமாற்ரு லாய்ந்து மறுக்குமாற்ருன் மறுத்த தொரு சைவக்களஞ்சியநூலாக விருத்தலைக்கண்டு உள்ளத்துவகை வெள்ளத்து மூழ்கினேமாயினும், எமது ஆருயிர் நண்பர் புதல்வர் சைவசாத்திர முதலியவற்றிற்கும் ஆன்மேருர் கொள்கைக்கும் முற்றும் மாருக நவீனக்கொள்கைகளை மேற்கொண்டு ஆதாரம் அணுத்துணையுமின்றிப் புந்தி போனவாறே அந்தில் பொறித்திருக்கும் விந்தையை ஒருகால் இருகாலன்றி மூக்காலு நோக்கி எக்காலும் கழிபெருங் கவலைக் கடலுள் ஒருபாலழுந்தி அவர் அக்கையற வெய்தி மெய்மை யோர்ந்து உய்திறனுகச் சைவசமயாபி விருத்தி தமிழ் சமஸ்கிருத பாஷாபி விருத்தி செம்மையே செய்து இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மைப் பயனும் தவநனி துய்க்க வேண்டுமென்னும் வேணவாவே அக் காரணமென்று கடைப்பிடிக்க. சமஸ்கிருதம் எமக்குமுரிய சிறந்த பாஷையென்பது முன்னர்த் தெரிக்குதுந் தேர்க.

இனி, "தம்பொரு ளென்பதம் மக்க ளவர்பொருள்—தந்தம் வினையான் வரும்" என்ப; ஆகலின், புதல்வராகிய

ஸ்ரீமான். சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் செய்யு நல்வினைப் பயன்கள் தந்தையாராகிய ஸ்ரீமத். காந்திமதிநாதபிள்ளையவர்களைச் சென்றடைந்து அவர்கட்கு நன்மை பயக்குமாகலின், அவர் புதல்வர் பழி பாவங்கட்குரிய செயலையொழித்துப் புகழ் புண்ணியங்கட் கேதுவாகிய சற்கருமங்களைச் செய்து உய்யுமாறு அருள்புரிவான் யாம் எம்மிறையை வேண்டுதல், அவர் சற்கருமபலன், எமது நண்பராகிய அவர் தந்தையார் பாற் சென்று சேர்ந்து அவர்க்கு நன்மை பயக்கவேண்டும் என்னுங் கருத்தால் நட்பின் மிகுதிப்பாடுபற்றிச் செய்யப்பட்டதென மற்றொரு பிரகாரம் காரணங்கோடலும் ஒன்று. என்னை? "நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனிற் கொட்பின்றி—ஒல்லும்வா யூன்று நிலை," "உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே—இடுக்கண் களைவதா நட்பு" என்றாராகலின்.

இங்ஙனங் கொள்ளவே தந்தை மைந்தர் இருவரதும் நலமே பெரிது கருதிக் கண்ணுதல் பால் விண்ணப்பஞ் செய்தவாறு பெறப்பட்டமை காண்க.

இங்கே இடுக்கண் என்னையெனின், "திருநான்மறை விளக்க"த்தில் சைவசாத்திரத்திற்குஞ் சான்றோர் கொள்கைக்கும் ஒத்ததாய் ஒரு கொள்கை தானுங் காணப்படாமையானும், அத்துணையேயன்றி அடியார் அருளாற் கூறிய வாக்கியங்களையு மருளாற் றிரித்தலானும், சில வாக்கியங்கட்கு உள்பொருளை விடுத்து இல்பொருளைத் தாமாகவே படைத்திட்டுக் கூறுதலானும், பிறவாற்றானும் அவ் "விளக்கம்" சிவபிரான் றிருவுள்ளத்திற்கு முரண்பட்டதொன்றேயாமாகலின், அதுபற்றி அவரால் நிகழும் துன்பமாம். அது நிகழாதவண்ணம் வேண்டிக்கோடல் அவர் மாட்டுநட்புடைய வெமக்கு மரபாம்; அதுபற்றி "வேண்டுவார் வேண்டுவதே" ஈயும் விமலன் அருளுமென்பது. மைந்தர் தந்தை இருவர்க்கு முள்ள ஒற்றுமை நயம்பற்றி மைந்தர்க்கு வருவது தந்தையார்க்கும் வருவதுபோலக் கூறப்பட்டது. அதுநிற்க.

இனி, "திருநான்மறை விளக்கம்" என்னுஞ் சொற் புணர்ப்பை நுணுகி யுற்று நோக்கி ஆராய்வார்க்கு, "தேவர் குறளுந் திருநான்மறை முடிவும்" என்னும் ஔவையார் அருளிச்செய்த வெண்பாவுட் போந்த 'திருநான்மறை' என்பது எவ்வாற்றானும் இப்போதுள்ள வடமொழி வேதங்களையே உணர்த்தி நிற்கும் மதுகை மிகுதிப்பாட்டை நன்கிதி னுணர்ந்த "விளக்க" முடையார், அதுதான் தமது கொள்கைக்கு நேரே மாறாயிருத்தலை யுணர்ந்து, அதனைச் சகிக்க லாற்றாவுளத்தராய்

அதற்குத் தமிழ் நான்மறை எனப் பொருள் விளக்கக் கருதி, அதன் பின்னர் "விளக்கம்" என்னும் ஒரு சொற்றலைப் பெய்து "திருநான்மறை விளக்கம்" என முகப்பெயரிட்டுக் கொண்டார் என்பது தெற்றெனை விளங்கும். அவர் அங்ஙனம் விளக்கினும் அது விளக்கும் விளக்காகாது; என்னை? ஒளவை யார் தமது காலத்து வழங்கிய தேவர்குறள் முதலியவற்றோடு வழங்காத நான்மறையைச் சேர்த்து ஒன்றாகவைத்தெண்ணி "எல்லாம் ஒரு வாசகமென்றுணர்" என அருளிச் செய்யா ராகலி னென்பது.

"நான்மறை யறங்க ளோங்க" "நான்மறைச் சைவ மோங்கிப் புல்லுக வுலக மெல்லாம்" "வேதவா கமமும் வாழ்க" என்றற்றொடக்கத்தனவுமது. "ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்" என்னும் உத்தியினால் ஆறங்கங்கட்கு மிதுவே கதி யென்றுணர்க.

இன்னும் வேதம் முன்னர்த் தமிழில் இல்லை என்பதும், 'விளக்க' முடையார் கொள்கையை உடம்பட்டு நால்வர் தமிழ் முனிவர் தமிழ் வேதஞ் செய்தாரெனக் கொள்ளினும் அது முதனூலாகாதென்பதும் முன்னர்க் கூறுதும்.

"தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சகுனப் பிழை யாயிருத்தல்வேண்டும்" என்று கருதித் தன் மூக்கை அரிந்து கொண்டவன் சீலம் போல, பார்ப்பனரிடத்துக்கொண்ட கோபத்தினால் நமது, சமயத்துக்குவரும் ஏதம் நோக்காது வட மொழி வேதாகமங்கள் சிவபிரானால் செய்தருளப்பட்டன வன்றென்று கூறுதல் எவ்வளவோ அறியாமை! எந்த மதத்த ராயினும் தம்மவர்மீது கொண்ட கோபத்தால் தம்மத நூலைக் கடவுளருளிச்செய்ததன்று, தம்மவர் கட்டின கட்டென்று கூற யாம் இதுகாறுங் கேட்டறிந்திலேம். "விளக்க" முடை யாரே அங்ஙனம் கூறக் கேட்டறிந்தேம்; அதுவேயுமன்றிப் பத்திரிகையில் எழுதப் பார்த்தும் அறிந்தேம்!! "கண்டன மின்றியாங் கலியின் வண்ணமே"

இனி ஒளவையார் "திருநான்மறை" எனத் திருவை அடைபுணர்த்தோதியது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருடார்த்த நான்கினையும் அறிவிப்பன அவையெனத் தெரித்தற்கென்றுணர்க. என்னை? திரு என்பது பொருட் செல்வம் அருட்செல்வம் இரண்டையும் உணர்த்தும்; உணர்த் தவே, "ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே" என்ப ஆகலின், இனம்பற்றி அறமும் இன்பமும் கொள்ளப்

படும்; படவே, "அறம்பொருளின்பம்வீடடைதனூற் பயனே" என்ற வண்ணம் இந்நான்கையும் அவை உணர்த்துமென்றவாருயிற்று. இக்கருத்துப்பற்றியன்றே திருமூலநாயனுர் திருமந்திரத்துள், "வேதத்தை விட்ட வறமில்லை வேதத்தி—லோதத் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க—வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வள முற்ற—வேதத்தை யோதியே வீடுபெற் ருரே" என்றருளிச் செய்ததூஉமென்க.

நான் மறை என்பதற்கு "நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளுமுடை"யதெனத் தொல்காப்பியவுரையாசிரியர் கூறினார். நான்கு கூறு:-இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்பன. இவை வியாசர் கலந்துகிடந்த வேதங்களைப் பகுத்தகாலத்துப் புனைந்த பெயர்கள். முற்பட்ட காலத்துப் பெயர் தைத்திரியமும் பௌடியமும் தலவகாரமும் சாமமுமாம்.

மறைந்த பொருளாவது:—ஆகமத்துள் வெளிப்படையாகக் கூறிய பதி, பசு, பாச, மென்னு முப்பொருளையும் "தத்துவமசி" என்னு மகா வாக்கியத்துட் புதைத்துக் கூறுதல். அஃதன்றி ஆகமத்துட் பதி சிவபெருமானே யென்று யாண்டுங் கிளந்தெடுத்துக் கூறுதல் போலாது, வேதத்துள் அன்னமய கோசம் பிரமம் என்றும், பின் பிராணமயகோசம் பிரமம் என்றும், பின் மனோமயகோசம் பிரமம் என்றும், பின் விஞ்ஞான மயகோசம் பிரமம் என்றும், பின் ஆனந்தமயகோசம் பிரமம் என்றும், வருணன், அக்கினி, சந்திரன், சூரியன், இந்திரன், பிரமன், விண்டு முதலியோர் பிரமம் என்றும், ஐம்பெரும்பூத முதலியனவும் பிறவும் பிரமம் என்றும் முன்னர்க் கூறிப் பின்னர் இது பிரமமன்று இது பிரமமன்று என ஒவ்வொன்ருகப் பூர்வபக்கத்தை மறுத்துச் சிவமே பிரமம் என நுண்ணிதாய்த் தெரித்தலினல் மறுத்தலையுடையதெனவும் பொருள்படும் மறையென்னுஞ் சொல். இக்கருத்துப் பற்றியே "அல்லையீதல்லையீதென மறைகளு மன்மைச்—சொல்லினுற் றுதித்திளைக்குமிச் சுந்தரன்" எனவும், "இதுவென லருமையி னெழுதரு மொழிகளும்—அதுவல வெனுமெனி லெவருனை யறிபவர்." எனவும் முறையே பரஞ்சோதி மாமுனிவரும், குமரகுருபர சுவாமிகளும் கூறியருளியதூஉமென்க.

பண்டை ஆசிரியர்கள் இம்மெய்ம்மை யுணர்ந்து கூறிய மெய்ப்பொருட்டுணிவுதேறும் அறிவின் மதுகையும் தவவாற்றலுமில்லாத அபக்குவ நவீனர் சில்லோர் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே நவின்று பொருந்தாப் பொருள் கொண்டு கடைபோகாதிடர்ப்படுவர். இது நோக்கியன்றே "உரைப்பாருரைப்பவைக்

தெல்லாம் யாமென் செய்வோம்" என்று கூறி அவர் நல்வினையல்லது நோக்கித் தொல்லை நல்லாசிரியர் அவர் பொருட்டிரங்கியதூஉமென்க.

வேதோபநிடதங்களை உற்று நோக்கி உண்மை கடைபிடித்த பெரியார் அன்னவர் கூறும் பொருள் பொருளன்றெனத் தேர்ந்து புறக்கணித்தொதுக்குவரென்பதொருதலை.

இன்னும் வேதம் மறைந்த பொருளை யுடைத்தாயிருப்பினும் ஆகமக் கண்கொண்டு பார்ப்பார்க்கு உண்மைப் பொருள் நன்கு விளங்கும். அதுபோல, அதன் சாரமாகிய வேதாந்த சூத்திரப் பொருளும் மாசற்ற ஞானமுடையார்க்கே விளங்கும். ஏனையோர்க்கு எள்ளத்தனையும் விளங்காது. இக்கருத்துப் பற்றியன்றே "மாசறு காட்சியர்—பார்த்துணர் பான்மையிற் பலவ கைப்படச்—சூத்திர மானவுஞ் சொற்று வைகினன்" என்றார் காந்தபுராண நூலுடையாரும்.

இங்ஙன மிருத்தலால் மறை என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியரும் பரஞ்சோதிமாமுனிவரும் குமரகுருபரசுவாமிகளும் கொண்ட பொருள்களே பொருள்களெனப்பட்டு ஏனையோர் பொருள் பொருளன்றெனப்பட்டவாறு காண்க.

இனி, நான்மறை என்பது வடமொழி வேதமோ! அன்றோ? என்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் வடமொழி நான்மறையன்று; தமிழ்மொழி நான்மறையே என்னும் பூர்வபக்கத்தாரை நியாய வாயிலாக மறுக்கும் சித்தாந்தம் வருமாறு:—

தமிழ்மறை காணப்படாமையானும், முதற்சங்கத் திறுதியிற் கடல்கோட் பட்டதெனின், பண்டை நூலுரைகளுட் கடல்கோட்பட்டன இவையென நன்கறியுமாறு விளங்கக் கூறியிருத்தல்போலத் தமிழ்நான்மறையும் இருந்து கடல் கொள்ளபட்டதெனக் கூறப்படாமையானும், சங்கத்தார் ஆய்ந்த நூல்கள் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் நூல்களே யன்றிச் சமய நூலன்றென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த கருத்தேயா மாகலானும், "உத்தரவேதம்" எனத்திருக்குறட்குப் பெயர் போந்தது வடமொழிப் பூர்வவேதநோக்கியே யாகலானும், வில்லிபுத்தூராழ்வார் "மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே மாபாரதஞ் சொன்னநாள்" எனக்கூறி, வடமொழிப் பாரதத்தை, வடமொழி நான்குவேதத்தோடு சேர்த்து ஐந்தாம் வேதமென நிலைநிற்க வியாசர் கூறினரென நன்கு விளக்குதலானும், இங்ஙனமே உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளும் "இருக்குமுதன் மறைநான்கி னின்றுமுத லாக

வீதுவுமொரு தமிழ்வேத மைந்தாவ தென்று—கருத்திருத்தி''
எனப் பெரிய புராணத்தை இருக்கு முதலிய வடமொழி வேத நான்கனோடு சேர்த்து (தேவார முதலியனவேயன்றி) இதுவும் ஐந்தாவது தமிழ்வேதமெனச் சேக்கிழார்புராணத்துக் கூறியிருத்தலானும், நாமகளும், உக்கிரப்பெருவழுதி முதலிய பற்பல மெய்ப்புலவர்களும் வடமொழி வேதத்தைக் குறித்துப் பல்லாற்றானும் திருவள்ளுவமாலையாகிய சிறப்புப்பாயிரத்துள் விளக்கி அவ்வேத முண்டென நிறீஇப் பேசிப் போந்தமையானும்,

புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்தும்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேத
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்.

ஆன்மாக்கள் வினைக்கீடாகப் படிமுறையாற் கீழ்க்கீழ்ச் சமயங்களின் நின்று மேன்மேற் சமயங்களில் வந்து, பின்னர்ப் பிரமசரிய முதலிய நான்காச்சிரம கருமங்களை இயற்றிப், பின்னர்க் கலைகளை யறிந்து, பின்னர் புராணங்களைப் படித்துப், பின் வேதங்களை உணர்ந்து, பின் உபநிடதத்தை நன்றாகத் தெளிந்து, பிறவிதோறு மிவ்வாறு மேற்பட்டுவந்தால் இப் பக்குவ முதிர்ச்சியால் சைவக்கூற்றின் முடிபாகிய சித்தாந்த சைவத்தை யடைவர் எனச் சிவஞான சித்தியாருட் சோபான முறை கூறும்வழி அருங்கலை ஆரணம் புராணம் உபநிடதமெல்லாம் அதற்கு இன்றியமையாதனவாகக் கூறப்படுதலால் அவை என்று மிருத்தல் வேண்டு மாகலானும், அதன்கண் தேய விசேடங் கூறுங்காலும் "நான்மறை பயிலா நாட்டில் விரவுதலொழிந்து தோன்றன் மிக்கபுண்ணியந்தானுகும்" எனக் கூறலான், அவ்வேதம் என்றும் உள்ளதென்பது நன்று பெறப்படலானும், சிவபாதவிருதயராகிய தந்தையார் வேள்வி நடாத்துதற்குப் பொருள் வேண்டும் என்று கேட்டபோது திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சிவபிரானிடத்துப் பொற்கிழிபெற்று,

"ஆதி மாமறை விதியினு லாறுசூழ் வேணி
நாத னுரைமுன் னுகவே புரியுநல் வேள்வி
தீது நீங்கநீர் செய்யவுந் திருக்கழு மலத்து
வேத வேதிய ரனைவருஞ் செய்யவு மிகுமால்."

எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிக் கொடுத்தமையானும், தம்மைத் தாமே தேவாரத்துள் பல இடங்களிலும் "முத்தமிழ் வல்லவன்" "நான்மறை வல்லவன்" என்பன வாதியாகத் தமிழையும் சமஸ்கிருத வேதத்தையும் வேறு பிரித்துச் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தலானும், சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் "நாளு—ஞாலந்தான் பரவப்படுகின்ற நான்மறை யங்கமோதிய நாவன்" எனத் தம்மைத் தாமே சிறப்பித்துப் பாடியதனானும், அதுவேயுமன்றி "அந்தணர் வேள்வியு மருமறைத் துழனியுஞ்—செந்தமிழ்க் கீதமுஞ் சீரினால் வளர்தர" எனவும், "அரவொலி யாகமங்க ளறிவாரறி தோத்திரங்கள்—விரவிய வேதவொலி விண்ணெலாம்வந் ததிர்ந்தி சைப்ப," எனவும், "ஆகம சீலர்க் கருணல்கும் பெம்மானே தண்டமிழ் நூற்புல வாணர்க்கோரமமானே" எனவும், சமஸ்கிருத வேதாகமங்களையும் தமிழையும் வேறு பிரித்து விளக்கிக் கூறினமையானும்,

அப்பரும் "நால்வேத மோர்ந்தோதிப் பயில்வார்வாழ்தரு மோமாம் புலியூர்" என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறியருளினமையானும்,

"தென்னாட்டமணு சறுத்துத் திருநீறே—அந்நாடு போற்றுவித்தார் வந்தணையும் வார்த்தைகேட்—டெந்நாட் பணிவதென வேற்றெழுந்த மாமறையோர்—முன்னாக வேத முழங்க வெதிர் கொண்டார்." எனப் பன்னிரண்டாந் திருமுறைக்கண் கூறப்படலானும்,

"வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துள் மூன்று என்றது அது என்றும் நீ என்றும் ஆனாய் என்றுங் கூறும் மூன்று பதங்களையே யாகலின், அத் "தத்துவமசி" மகாவாக்கியம் வடமொழி வேதத்தின் கண்ண தாகலானும்,

"மாலாங்க னேயிங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனி நேரிழை யாளொடு
மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந் தேனே"

"பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிகம்
உற்றநல் வீர முயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவி யாமள மாகுங்கா லோத்தாம்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே"

"நந்தி யிணையடி நான்றலை மேற்கொண்டு
புந்தியி னுள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்
தந்தி மதிபுனை யரனடி நாடொறும்
சிந்தைசெய் தாகமஞ் செப்பலுற் றேனே"

என்றிங்ஙனம் மந்திரத்துள் மாமூலர் கூறியருளினமை யான் அவர் அவற்றைத் தமிழிற் கூறியருள வந்தார் என்பது பெறப்படுதலானும், அவ்வண்ணமே பெரியபுராணம் சான்று பகரலானும்,

"மாமலர்த் தெரியலான் மணிமிடற் றிடைக்கிடந்த—சாம கீத மற்றுமொன்று சாமி நன்கு பாடினான்" எனவும், "மறை யார் வேள்வி மந்திரச் செந்தீ" எனவும், "நரம்புறு தெள்விளி நவின்ற நான்மறை—வரம்பெறு நெறியவர்" எனவும், "வல்ல தெனை யென்னமறை வல்லவன்" எனவும், சீவகசிந்தாமணிக் கண்ணும்,

"கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்கண்—தெற்றெ னிருத்தஞ் செவிசிக் கைமூக்—குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்—சார்பிற் றோன்று வாரண வேதக்—காதியந்த மில்லை யதுவே நெறி யெனும்—வேதிய னுரையின் விதியுங்கேட்டு" என மணிமேகலை யினும்,

"அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்—திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி" எனப் புறநானூற்றினும்,

"அருமறை நாவி னந்தணர்க் காயினும்" எனச் சிறு பாணாற்றுப்படையினும்,

"வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்று—மறைகாப் பாளர்" எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையினும்,

"சிறந்த வேதம் விளங்கப் பாடி" * * * * உறையு மந்த ணர்" என மதுரைக்காஞ்சியினும்,

"நான்மறை யோர்புகழ் பரப்பியும்" எனப் பட்டினப் பாலையினும்,

"மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட" எனச் சிலப் பதிகார மங்கலவாழ்த்துப் பாடற்கண்ணும்,

"மாட மறுகு மறையோ ரிருக்கையும்" எனவும், "நான் மறை மரபிற் றீமுறை யொருபால்" எனவும் இந்திர விழவூ ரெடுத்த காதைக்கண்ணும்,

“முத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி” எனக் கட்டுரை காதைக்கண்ணும்,

“மறையோராக்கிய வாவுதி நறும்புகை” எனவும், “அருமறை யந்தண ராங்குள ராவோர்” எனவும் கால்கோட்காதைக் கண்ணுங் கூறப்படுதலானும்,

உருத்திரபசுபதிநாயனுர் செபித்த உருத்திரமும் வடமொழிவேதத்தின் கண்ணதாகலானும், பரமசிவனே பரம்பொருள் என்பது தேற்ற அரதத்தாசாரியர் கூறிய இருபத்திரண்டேதுக்களுள்ளும் முதற்கண்வைத் தெண்ணப்பட்ட “உயர்காயத்திரிக்குரிய பொருளாதலின்” என்னுங் காயத்திரி மந்திரமும் அதன் கண்ணதாகலானும், அவர் செய்த “சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகமும்” இப்போதுள்ள அவ்வேதங்களின் தாற்பரியமே யாகலானும், வேதாந்த சூத்திரமும் அவற்றின் சுருக்கமே யாகலானும், அச் சூத்திரத்திற்குப் பாடியஞ் செய்தாரெல்லாம் தத்தங் கோளை நிறுவ இப்போதுள்ள வேதங்களையும், உபநிடதங்களையுப், புராணேதிகாச முதலியவற்றையுமே பிரமாணமாகக் கொண்டமையானும், அப்பதீக்கிதரும் சிவார்க்கமணி தீபிகைக்கு அவற்றையே பிரமாணமாகக் கோடலானும், அவர்க்குப் பிற்காலத் தான்றோரும் அவற்றை உடம்பட்டமையானும்,

சைமினிமுனிவர் தாஞ் சிவதூடண பரிகாரமாக இயற்றிய தோத்திரம் முதன் மூன்று பாதமும் அவர்வாக்காகவும் நான்காம் பாதம் இப்போதுள்ள வேதமாகவும் நிலவி “வேதபாதஸ்தவம்” என்னும் காரணப்பெயர் பெற்றிருத்தலானும்,

“பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளுந் தேறரிய, பாமேவு தெய்வப் பழமறையுங்—தேமேவு, நாதமுநா தாந்த முடிவு நவைதீர்ந்த, போதமுங் காணுத போதமாய்,” “சூழ்வோர்—வடிக்கும் பழமறைக ளாகமங்கள் யாவும், முடிக்குங் கமல முகமும்,” “மறைமுடிவாஞ் சைவக் கொழுந்தே” எனக் கந்தர்கலிவெண்பாவினும்,

“பழமறைகண் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டல்,” “செழுமறை தெளிய வடித்த தமிழ்ப் பதிகத்தோடே,” “தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற் றொடையின்பயனே நறைபழுத்த துறைத்தீந் தமிழி னொழுகுநறுஞ் சுவையே,” “கலாபேதமென நின்னைக் கலைமறைகள் முறையிடுவ கண்டோ,” “ஏடகத் தெழுதாத வேதச் சிரத்திருக்குமிவள்,” “சகலமுந் நின்திருச் சொரூபமென் றோலிடுஞ் சதுர்

மறைப்பொருள் வெளியிட," "துறைத்தமிழொடுந் தொன்மறை தெளிக்குங் கலைக்கொடி," என மீனாக்ஷியம்மைபிள்ளைத் தமிழினும்,

"மறைபண்ணினாள்," "வடகலை தென்கலை பயிலுமலை" என மீனாக்ஷியம்மைகுறத்தினும்,

"பொழிந்தொழுகு முதுமறையின் சுவைகண்டும் புத்தமுதம்—வழிந்தொழுகுந் தீந்தமிழின் மழலைசெவி மடுத்தனையே" "முதுபாட லெழுதா மறையோடு மிசைமுத் தமிழ்பாட," "வேத முடிவினின் முடிந்து நின்ற வழிக்கய லாகார்," "வடகலை யலபல கலையொடு தமிழ்வள ருங்கூடல்," "வடகலை தென்கலை பலகலை யும்பொலி மதுரை," "கட்புலங் கதுவாச் செவிப்புலம் புக்கு—மனனிடைத் தஞ்சி வாயிடைப்போந்து—செந்நா முற்றத்து நன்னடம் புரியும்—பல்வேறு வன்னத் தொருபரி யுகைத்தோய்," என மதுரைக்கலம்பகத்தினும்,

"தொன்மறைக் குலங்கண் முன்னிய தியாதெனப்—பன்முறை தெரிப்பினும் பயன்கொள வரிதாற்—றேவரி லொருவனென் றியாவரு மருளுற—நீயே நின்னிலை நிகழாது மறைத்துக்—கூறிய தாகு மாகலிற்—றேறினர் மறையெனச் செப்பினர் நன்றே", "எழுதாக் கிளவியின் மொழியெனப் படுதலின்—நின் பெருந் தன்மை நீயே நவிற்றுதன்—மன்பெரும் புலமைத் தன்றே யும்பர்—நின்னோ ரன்ன ரின்மையி னின்னிலை—கூறாய் நீயெனிற் றேறுந ரிலராற்—றன்னுடை யாற்றன் முன்னோர் முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவியுந் தகுமென் றம்ம—நிற்புகழ்ந் திசைத்தனை நீயே யாக—இருடீர் காட்சிப் பொருடுணிந் துணர்த்தா—தியங்கா மாபி னிதுவிது பொருளென—மயங்கக் கூறுதன் மாண்புடைத் தன்றே—அளவில் காட்சியை யையமின் றுணர்த்தலிற் றளரா நிலைமைத் தென்ப வென்றலிற்—றன்னுடை மயக்கந் திசைமேல் வைத்துச்—சென்னெறி பிழைத்தோன் றிசை மயங் கிற்றென—பொழிகுவ தேய்ப்ப முதுக்குறை வின்மையிற்—பழமறை மயங்கிற் றென்னு முழுவதும்—எய்யா திசைக்குதும் போலும்" எனத் திருவாரூர்நான்மணிமாலையினும்,

"செழுமறைப் பொருளி னுரைவிரித் துமெனும் வேதாமுடித்தலை மோதுகைக் காய்ப்பொடு" "இறைவியென் றுமறை கையெடுத் தார்ப்பவும்," "மறைமுடிவி னின்றுநிறை செல்வன்," "பயிறரு முதுமறை நாலைத் தெரித்தவள்," "வேதபதி," "வேதபுரி," "இருக்கோ லிடுப்பரி புரக்கோலமும்," "நான்மறை முதலி," "மூல மெனக்குல நான்மறையோ லிடு முழுமுதலே," "உயர்மறை நூற்கலை முடிவின் முடிந்

திடு மொழு கொளி மாகத்மே," "கலைமறை யெனுமுரால் வரி யளி மொய்த்த மலர்க்காவே," "பழமறை வடித்துத் தெளித்த வார்த்தை யொன்று மொழியும்," "கலைப்பா னிறைந்த முதுக் குறைவிற் கல்விச் செல்வர் கேள்விநலங் கனியக் கனிய வமு தூறுங் கடவுண் மறையு முதற்சங்கத்,—தலைப்பா வலர்தீஞ் சுவைக்கனியுந் தண்டே னறையும் வடித்தெடுத்த, சாரங்கனிந் தூற்றிருந்த பசுந்தமிழு நாற," "அகில மறையு மரியு மயனு முற்றுநின்—முடியு மடியு முணர வரிய முதல்வ," "ஆயிர மறைக்குமொரு பொருளா யிருப்பவன்," "செழுநான் மறை யின் செல்வச் செருக்கே," "பழமறை யார்ப்பென வாகுதி வேட்டெழு பண்ணவ ருண்மகிழ," "வடகலை தென்கலை யொடு பயி லுங்கவி வாணர்க ளோடிவர," "பழமறை கட்கொரு முதல்வன் முழக்குக," என முத்துக்குமாரசுவாமிபிள்ளைத் தமிழினும்,

"நால்வகைப் பொருளு நவைபறக் கிளந்த—வேத புரு டனு மியாதுநின் நிலையெனத்—தேறலன் பலவாக் கூறின னென்ப— அதாஅன்று—முன்னைநான் மறையு முறைப்பட நிறீஇய மன்னிருஞ் சிறப்பின் வாதரா யணனுங் கையிழந் தன னது பொய்மொழிந் தன்றே," "வனசப் புத்தேண் மணிநாப் பந்திக்—கவனவாம் புரவியிற் காட்டிக் கொடுத்துப்—பைந் தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன்," "அருமறை கிளந்தநின் றிருவாக்கிற் பிறந்த—அறுபதிற் றுக்கிய வைம்பதிற்று முனிவ ருள்—ஒருவனென் றிசைத்த விருபிறப் பாள," "இருபிறப் பமைந்த வொருபிறப் பெய்து—நான்மறை முனிவர் மூவா யிரவ ரும்" எனச் சிதம்பரமும்மணிக்கோவையினும்,

"வேதந் துறைசெய்தான் மெய்துணியான் கைதுணிந் தான்," "கோமுனிவ ருக்குமரி தாய்முதும றைப்பனுவல் கூறியப ரப்பிரமமாம்—ஓமெனுமெ ழுத்தின்வடி வாய்நடந விற்றுபுலி யூரன்," "மறைதங்கு திருமன்று" "இருக்கோல மிட்டு மின்னுமுண ராது," "நான்மறைக்குந் துறைகண்டார் தோளிழந்தார்," "பலகலையுங் குலமறையும் பயின்றுணர்ந்தும் பயன்கொள்ளாது" எனச் சிதம்பரச்செய்யுட்கோவையினும்,

"கூத்தரவர்—பாடுகின்ற வேதமே," "மறைகொண்டு வாழ்த்துவதும் வம்பே," "தொல்—மறைசெய்த வொண்ணு தலை," எனச் சிவகாமியம்மையிரட்டைமணிமாலையினும்,

"நான்மறை நவின்ற நற்பொரு ளிவையென—மோனவா சகத்தான் முப்பொரு ணவிற்றுபு—நன்னலம் புரியும்" "நல்லருட் டிறத்தா னம்பி நீயே—பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயன்கொண்

டெய்கெனக்—குடிலை யென்னுந் தடவய னுப்பண்—அருள்வித் திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி—வேத மென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை—பாதப மதனிற் படுபயன் பலவே—அவற்றுள்—இலைகொண் டுவந்தனர் பலரே யிலையொரீஇத்—தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே தளிரொரீஇ—அரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை—விரும்பினர் கொண்டுகொண் டுவந்தனர் பலரே—யவ்வா றுறுப்பு மிவ்வாறு பயப்ப—ஒருங்குவே தாந்த மென் றுச்சியிற் பழுத்த—ஆரா வின்ப வருங்கனி பிழிந்து—சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்—தேனமு தருந்தினர் சிலரே," "நான்மறைக் கிழவ நற்றவ முதல்வ—நான்முறை பயின்ற நுண்மைசா லறிஞ—சொற்சுவை பழுத்த தொகைத் தமிழ்க் கவிஞ" எனப்பண்டாரமும்மணிக்கோவையினும்,

"உரையாத பழமறையின் முதலெழுத்தி னொண் பொருளே," "அருமறை தெரிய விரித்தனை * * * தமிழ் தெளித்தனை," "அடுத்த நான்மறை முனிவர் நால்வர்க்கு மம் மறைப் பொருள்கூற—வெடுத்த கோலமா யானந்த வனத்து மெய்ம்மித யத்து மிருப்போனே," "சொல்லாவது மறையே," "தொல்லை—இருக்கோல மிட்டுணராய்," "பண்ணோர் வேதம் பாடிய காசிப் பதியாய்," "தீவளருங்—கஞ்சக் கரத்தான் கலைமறைக்கு நாயகமாம்—அஞ்சக்கரம்," "மறைமுதற் பொருளி னிறைசுவை யமுதினை," "ஆனந்தவனத் திருப்பாரை பெங்கே காண்பார்—பண்ணிருக்கு மறைகளுமெண் கண்ணனுங் கண் ணனுமமரர் பலருந் தாமே," "மறை விரிக்குஞ் சிலம்படி யார்," "ஓதியோதியு மிளைப்பர் வேதம துணர்ந்து தத்துவமு முணர்கிலா ருணரும்வண் ணமநு பவத்தில்வந்திடுமோ ருண்மை வாசகமு ணர்த்துகேம்—எதினுலறு மனைத்தினும்பசு வினைப் படுத் தனல்வ ளர்த்திடும் யாகமேயதிக மென்ப தன்பர்த மிறைச்சி மிச்சிலதி லிச்சையா—ராதியாரறிவ ரதுகிடக்கமது வருந்திலப்பொழுதி லேபெறற் கரியதோர்பரம சுகம்விளைத் திடுவ ததுமறுத்த வவையில்லையே" "நகர மாய்மறைச் சிகா மானதால்—அகர மாயினுர் நிகரில் காசியே," "உரைத்த நான் மறைச் சிரத்தும்," எனக் காசிக்கலம்பகத்தினும்,

"வடநூற் கடலுங்—தேக்குஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வமுந் தொண்டர்செந் நாவினின்று—காக்குங் கருணைக் கடலே" எனச் சகலகலாவல்லிமாலையினும், குமரகுருபரசுவாமிகள் கூறி யருளலானும், "விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்—காரண னுரையெனு மாரண மொழி" என நால்வர் நான்மணி மாலையுட் கூறப்படுதலானும்,

நான்மறை:—தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொருள், திருக்குறள், தேவாரம், சிவஞானபோதம் என்பனவே; வடமொழி வேத மன்று; என்று கூறினர் ஒருவர். மற்றொருவர் இக்கொள்கையை உடன்படாமல் தமிழ்வேதம் ஆதியில் வேறிருந்தது; அது கடலாற்கொள்ளப்பட்டதென்றார். ஆதியில் தமிழ்வேத மிருந்தது மெய்யானால் இருவரும் ஒரு பெயரையே கூறல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையால் தத்தமனம் போனவாறு கூறத் தொடங்கினர். முன்னவர் திருக்குறள் திருமுறைகளைத் தமிழ் வேதம் என்றல் சரியே; "மூவா நான்மறை" என்புழி நான்மறை அவற்றைக் குறிக்கும் என்பது பிழை. "மூவாநான்மறை என்னுஞ் சொற்றொடர் ஆராய்ச்சி" என்னு நூலினால் அது நியாய வாயிலாக மறுக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியம் இறையனாரகப்பொருள் சிவஞானபோதம் என்பன நான்மறை என்றல் அவர் கற்பனையே! என்னை? அங்ஙனம் தொல்லாசிரியர் கூறாமையானும், முறையே அவை வெவ்வேறு பெயர் பெற்று, பெற்றதற்கேற்ற பொருளை விளக்குதலானுமென்க. இவ்விருவரும் தம்முண் முரணிக் கூறினமையே ஆதியில் தமிழ் நான்மறை இல்லை யென்பதைக் கரதலாமலகம்போல விளங்க விளக்குதலானும்,

ஸ்ரீ. தயானந்தசரஸ்வதி என்னும் மகாபண்டிதரும் சைவாகம வுணர்ச்சி யின்மையால் சைவத்துக்கு மாறுபட்டுச் சிலகூறினும், தமது "சத்தியார்த்தப்பிரகாச"த்தில் "அறிவுக் களஞ்சியமாயும், தர்மஸ்தானமாயும் விளங்கும் நான்கு வேதங்களையும் தேவவாக்கெனக் கொள்ளுகின்றேன்; இவைகள் சம்ஹிதையும் மந்திர பாகமுமேயாகும்; பிழையின்றி அவைகள் தமக்குத் தாமே பிரமாணமாக இருக்கின்றன. எனவே, அவைகளை நிறுவ வேறொருநூல் வேண்டியதின்று; சூரியன் சுயம்பிரகாசத்தால் தன்குணங்களையும் பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல பொருள்களின் குணங்களையும் விளக்குதல் போலவே வேதங்களும். சிட்சை, வியாகரணம், சந்தோவிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என வேதாங்கங்கள் ஆறு. ஆயுர்வேதம், அர்த்தவேதம், தநுர்வேதம், காந்தருவவேதம் என உபவேதங்கள் நான்கு. சாகைகள் ஆயிரத்து நூற்றிருபத்தேழு. இவைகளெல்லாவற்றையும் துணைப்பிரமாணங்களாகக் கருதுகின்றேன்." எனக் கிளந்தெடுத்துக் கூறலானும்,

"இவையெல்லா மருமறை யாகமத்தே யடங்கியிடு மவையிரண்டு மானடிக்கீ ழடங்கும்" என்ப, ஆகலான், யாது யாது எங்கெங்கே ஒடுங்கிற்றோ அது அது அங்கங்கே யுற்பத்தியாம் மண்ணிற் கடம் போலும் என்னும் அவிநாபாவத்தால் அா

னிடத்தே ஒடுங்கிய வேதாகமங்கள் தோன்றுதலும் அர னிடத்தே யென்பார் "ஆரண மாக மங்க ளருளினு லுருவு கொண்டு—கார ணனருளா ஞகிற் கதிப்பவ ரில்லை யாகும்" எனவும், "மறைகளீ சன்சொல்" எனவுங்கூறிப் போந்தார் சகலாகமபண்டிதசிவாசாரியாராகலானும்,

நால்வர் தமிழ் முனிவர் தமிழ் நான்மறை செய்தனரல்லர் என்பது பசுமரத் தாணிபோற் பதித்து நாட்டப்பட்டது. பிடுங்கவல்லம் என்பார் இழுத்துப்பிடுங்கிப் பார்க்கட்டும் பார்ப்பேம்.

இங்கே கூறிய வாற்றல் தமிழ்மறை காணப்படாமையால் காட்சி யளவையானும், அவிநாபாவமாகிய ஏதுக்காணுமையால் வழியளவையானும், நூலுரைகளுட் கூறப்படாமையால் உரை யளவையானும் அறியப்படாமையால் ஸ்ரீமாந். சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் அகவெளியிற்றோற்றுவித்த தமிழ் நான்மறை, புற வெளித்தாமரையும் புன்முயற் கோடும் ஆமைமயிர்க் கம்பல மும்போல என்றுஞ் சூனியமேயாமென்பது வெளிப்படையாய வாறு காண்க.

இவ்வுண்மையைப் பெரிதுமுணர்ந்த பெரியார், "அரை யன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக் காணின்மற் றவனுள்—தரையின்வாழ் பவருண் நடுங்கியோர்ந் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றல்—கரையில்பே ரின்பந் தர வெமக் கிறைசொல் கட்டுரை யெனின்வே றென்னை—உரையுள வேதா கமமவ னெனக்கண் டுரைத்தவா புரிகுவ தல்லால்" எனவும், "வேதாகமவழி **** சொலற்கியைந்தேன்" எனவும், "மறைமுடிவின் றெருட்கு" எனவும், "வேதந் தனைத்தமி ழுருவத் தொளித்தெமக் களித்தவள் ளுவரே" எனவும், இங்ஙனங்கிளந்தோதி அவற்றின் றேற்றநிலைக்களனும் மாண் பும் உண்மையும் நன்கனந் தெரித்தார்.

இங்ஙன மிருந்தவாற்றுன், வடமொழிக்க ணுள்ள வேதாக மங்களே ஆன்மாக்கள் பொருட்டுச் சிருட்டியாரம்ப காலத்தில் சிவபிரானல் திருவாய்மலர்ந் தருளப்பட்ட முதனூல்களென் பது சித்தித்தவாறு காண்க.

இனிப் பிறிதோராற்று னதன்கட்படு மாராய்ச்சி வரு மாறு:—தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில், "நான்மறை முற்றிய— அதங்கோட்டாசான்" என்புழி நான்மறை என்றது வட மொழி வேதமோ அன்றோ என்னும் ஐயப்பாட்டின்கண், "தமிழ் இயல் நூலாகிய தொல்காப்பியத்தை ஆய்ந்து அத

தக்கநூலென்று முடிவு கட்டுதற்கு நான்மறைப் பயிற்சி வேண்டியதாக யூகிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் அந் நான்மறை வடமொழி நூல்களென்று கருதப்படா. தமிழ் நூல்களாமென்பது தெளிவு" என்னும் பூர்வ பக்கத்தார் கொள்கையை நியாயவாயிலாக மறுக்கின்றாம்!

தமிழ் இயனூலாகிய தொல்காப்பியத்துள் வடமொழி நியாயங்களும் அம்மொழி வேத விஷயங்களும் விரவிக் கூறப்படுதலால் அவற்றைக் கற்றார்க்கன்றி மற்றார்க்கும் அத்தகைய நூலை இயற்றலும், அதனைக் கேட்டு இது தக்கதென முடிவு காண்டலும் சாலாவாகலான், அதங்கோட்டாசானும் தொல்காப்பியரும் அவைகளைக் கற்றவர் என்பதை நன்கினுணர்த்துதற்கு "நான்மறை முற்றிய" என்றும் "ஐந்திர நிறைந்த" என்றும் விசேடித்தார் பனம்பாரனார். அத்துணையேயன்றி வேறன்று.

இக்கருத்தை ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியன் என்றமையே தெளிய உணர்த்துப்; என்னை? அவ்வியல்பினர் வடமொழிவழக்கும் அம்மொழி வேதவிடயங்களும் அதனுட் கூறுதொழியாராகலான். வடமொழி நியாயங்களும் அதனுட் போந்தமையானன்றே! இலக்கணக் கொத்தாசிரியரும் வடமொழி நியாயங்கள் "தொல்காப்பியந் திருவள்ளுவர் கோவையார்—மூன்றினு முழங்கு மாண்டினு மில்லையேல்—வடமொழி வெளிபெற வழங்கும்" என்றார்.

அஃதற்றாயின் "நான்மறைமுற்றிய வதங்கோட்டாசான்" என்றதனுல் அவர் வியாகரணங் கற்றிலர் என்பதும், "ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்" என்றதனுல் அவர் வேத முணர்ந்திலர் என்பதும் பெறப்படலான், இருவரும் முறையே தொல்காப்பியங் கேட்டலும் அதனை இயற்றலும் சாலாதாலெனின், அற்றன்று; "எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்—மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகும்—மொழித்திறத்தின்—முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து—கட்டறுத்து வீடு பெறும்" என்ப ஆகலின், முதனூற் பொருளுணர்தற்கு வியாகரணம் கருவி யெனப்படுதலான், 'நான்மறை முற்றிய' எனவே, அவற்றை முற்றக் கற்றற்குக் கருவியாகிய இலக்கணமுங் கற்றவர் என்பதூஉம், 'ஐந்திர நிறைந்த' எனவே, அது நிறையக் கற்றல் முதனூல் நிறையக் கற்றற்கேயாகலான் நான்மறை கற்றவர் என்பதூஉம் போதாலான் சாலாமை யாண்டையதென் றொழிக. அற்றன்று; இலக்கணங் கற்றன் மாத்திரையி னமைந்து முதனூல் கல்லாதாரையுங்

காண்கின்ற காட்சிப் பிரமாண முண்மையால் தொல்காப்பியரும் 'ஐந்திர நிறைந்து' அவ்வளவி னமைந்தா ரென்னுமோவெனின், என்னும்; என்னை? தொல்காப்பியத்துப் பொருளதிகாரத்துள் வேத விஷயம் மிகவும் விரவிக் கூறப்பட்டுக் கிடத்தலா னென்க.

அல்லதூஉம் கன்னிகா கலியாணம்வரை ஆசிரியனிடத்திலிருந்து வேதமோதலும் விரதங் காத்தலும் அந்தணர் மரபிற் பிரமசரிய நிலையாகலான் அது தடையாகாமையுமறிக.

இனி, அகத்திய முணர்ந்து தமிழில் உலக வழக்குஞ் செய்யுள் வழக்கும் ஆய்ந்ததுபோல, ஐந்திர முணர்ந்தபடியால் சமஸ்கிருதத்தில் உலக மொழியும் வேதமொழியும் ஆய்ந்தமை, தானே பெறப்படுதலுங் காண்க. வடமொழியில் செய்யுள் வழக்கு வேதம் என்பது மாபாடியம் வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

இங்கே கூறிய நியாயங்களினல் "அதங்கோட்டாசான் முற்றிய நான்மறை"யும் வடமொழி நான்மறையே என்பது வாயுமுகத் தழியாத வச்சிரமலைபோல நிறுவப்பட்டமை காண்க.

இனி முதனூலாகிய வேதாகமங்கள் சிருட்டியாரம்பகாலத்தில் சிவபிரானுல் திருவாய் மலர்ந்தருளப்படாவாயின், அவை முதனூல்களெனப்படா! என்னை? "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்—முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்" என்பவாகலான். அதுவேயுமன்றிக் கதியடைபவரு மின்ருய்ச் சிவபிரான் செய்த சிருட்டியும் பயப்பாடிலதாய் முடிந்து,

" உருவருள் குணங்க ளோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றுங்
கருமமு மருள ரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்க மெல்லாந் தானரு டனக்கொன் றின்றி
அருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்கின னசிந்த னன்றே"

என்னுஞ் சுருதிக்கு மாருய்க் கருணைமூர்த்தி யென்னும் பெயருமின்ருய் அதனல் இறைமைக் குணமிலனெனப்படுவன் சிவபெருமான்; ஆகலான், சிருட்டி ஆரம்பகாலத்து அவன் இறைமைக்குணம் வழுவாது உயிர்கள் கதியடையுமாறு வேதாகமங்களை அருளிச்செய்தனன் என்னுங் கருத்துப்பற்றியே "ஆரண மாக மங்க ளருளினு லுருவு கொண்டு—காரணனருளா னுகிற் கதிப்பவ ரில்லை யாகும்—நாரணன் முதலாவுள்ள சுரர்நரர் நாகர்க் கெல்லாஞ்—சீரணி குருசந் தானச்

செய்தியுஞ் சென்றிடாவே'' என்னுஞ் சுருதி யெழுந்ததூஉ மெனக. "மாலயனிந் திரன்முதற் றேவர்க் கெல்லாங் குரவா வென்னும்" என்ற திருவிசைப்பாவுமது.

இனி, "முனைவனாற் செய்யப்படுவதோர் நூல் இல்லை யென்பார், அவன் வழித் தோன்றிய நல்லுணர் வுடையார் அவன் பாற் பொருள்கேட்டு முதனூல் செய்தாரெனவும், அம் முனைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழியைப்பற்றி அனைத்துப் பொருளுங்கண்டு பின்னர் அவற்றவற்றுக்கு நூல் செய்தார் அவரெனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுந் தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூலுஞ் சார்பு நூலுமெனப் பலவுஞ் செய்தாரெனவுங் கூறுப. அவை எவ் வாற்றானும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்த நூலன்மையின் அவை தேறப்படா. அல்லதூஉம் அவை தமிழ் நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியில வென்பது."

முனைவனால் என்பது முதல் ஆராய்ச்சியிலவென்பது வரை 'வினையினீங்கி' என்னுஞ் சூத்திரவுரையின் ஓர்பகுதி. இதன் முதற்பகுதி கொண்டே "நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தற்குமுன் வேதமில்லை" என்று ஸ்ரீமாந். அட்வக் கேட் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் "திருநான்மறை விளக்கத்" துட் கூற நேர்ந்தது. அக்கூற்றைப் பிற்பாகம் முற்றும் மறுத் தொழித்தமையை உணரவில்லையோ! உணர்ந்து வைத்தும் பிறர் இதனை எவ்வாறு காண்பார்கள் என்னுங் கருத்தினாலோ மறுக் கப்பட்ட பூருவபக்கத்தைச் சித்தாந்தமாகக் கொண்டு கூறி "அவ்வளவிலவன் மகிழுக" என்னு நியாய நெறிபற்றி மகிழ்ந் தார். அதுவேயுமன்றிப் "பொய்படு மொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்—பேதை வினைமேற்கொளின்" என்னும் பொய்யா மொழிக் கெய்து மிலக்கியமாய் அறிஞர் அறிவாம் புனைபூண்டு கொண்டமை உற்றுநோக்கு மொளியுடையார் தெற்றென வறிவர்.

மேற்கூறிப்போந்த பேராசிரியர் உரையின் ஈற்றில் 'அல்ல தூஉம் அவை தமிழ் நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியில வென்பது' என்று கூறியிருத்தலால் அம்முதனூல் வடமொழி யிலுள்ள தென்பதொரு தலையாதலின் தமிழில் முதனூல் செய் யப்பட்ட தென்னும் மதம் நிலையுதலின்றி அழிந்தொழிந்தது. இதனாலே ஆதியிலே முதனூலெனப்படுவனவெல்லாம் முதல் வனால் வடமொழிக்க ணியற்றப்பட்டன என்பதூஉம், "களவியற்"றமிழ்நூல் ஒன்றுமே முதல்வன் இடைக்காலத்தில் அரு ளிச்செய்த தமிழிலக்கண முதனூல் என்பதூஉம் பெற்றும்,

"ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்" என்பதனல் வேதாக மங்கட்கு மிஃதொக்கும்; ஆயினும் பேராசிரியர்தாமே கிளந்து காட்டியதும் விளங்கக் காட்டுது முன்னர்.

இன்னும், "தமிழ் நூலுள்ளும் தமது மதத்திற்கேற்பன முதனூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செய்துகாட்டினும் அவை முற்காலத் திலவென்பது முற்கூறிய வகையான் அறியப் படும்" என்ற பேராசிரியர் கூற்றினலே நூல்செய்யாது கூறிக் காட்டினும் அவை முற்காலத்திலவென்பது தானேபோதரும்.

இன்னும், "தாமே தலைவராவாரும், அத்தலைவரை வழி பட்டுத் தலைவராயினரும் பலராகலின், தாமே தலைவராயினர் நூல் செய்யின் முதனூலாவதேனின், அற்றன்று; தாமே தலைவ ராயினோர் முற்காலத்துத் தமிழ்நூல் செய்திலர்" என்றதனு னும் வடமொழியிலேயே முதனூல் செய்தனர் என்பது இனிது விளங்கும்.

இன்னும், "தொகுத்தல் விரித்தல்" என்னுஞ் சூத்திர வுரைக்கண் "வேதப் பொருண்மையும் ஆகமப் பொருண்மை யும் நியாயநூற் பொருண்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக்குங்கால் அவற்றிற்கு மிதுவே இலக்கண மென்றற்கு மொழி பெயர்த் தலையும் இவற்றுக்கட் கூறினரென்பது." என்றதனனே முதல் வனற் செய்யப்பட்ட வேதாகமங்கள் வடமொழிக் கண்ணதன் றித் தென்மொழிக் கண்ணதன் றென்பது பசுமரத்தாணிபோற் பதித்து நாட்டப்பட்டது. ஆகலானும் நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தார் என்பதூஉம், அவர்கள் செய்தற்கு முன் வேதம் இல்லையென்பதூஉம் கற்பனைக் கூற்றாயவாறு காண்க.

இன்னும், தமிழியனூலுள் வடமொழி வேதப் பொருண்மை பேசுதற் கோரியை யில்லையெனக் கூறிக் கல் லாரை மயக்கும் நல்லார்க்குப் பேராசிரியரும் பெருங்கூற்றாய வாறு "கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணையிறுவாய்" என்னு முதற் சூத்திரவுரைமுகத் துரைத்த வுரைபற்றி யறிந்து கொள்க. அவ்வுரை வருமாறு:—

நிறுத்த முறையானே பொருளினது இலக்கணம் உணர்த் தினமையால் இது பொருளதிகாரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ****பொருள்களாவன:—அறம் பொருளின்பமும், அவற்றது நிலையின்மையும், அவற்றி னீங்கிய வீடுபேறுமாம்.

பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே, இவற்றின் பகுதிய வாகிய முதல் கரு உரியும், காட்சிப்பொருளும, கருததுப

பொருளும், அவற்றின் பகுதியவாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத் திணையும், பிறவும் பொருளாம்.

அகத்திணைக்கண் இன்பமும், புறத்திணைக்கண் ஒழிந்த மூன்று பொருளு முணர்த்துப.

[இந்நான்கும் வேதத்துட் கூறப்பட்டன.]

இது வழக்குநூலாதலின், பெரும்பான்மையும் நால்வகை வருணத்தார்க்கு முரிய இல்லறம் உணர்த்திப் பின் துறவறம் சிறுபான்மை கூறுப. அப்பொருள்கள் இவ்வதிகாரத்துட் காண்க.

பிரிதனிமித்தங் கூறவே, இன்பநிலை கூறி, "காமஞ்சான்ற" என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்தால் துறவறங் கூறினர். வெட்சி முதலாகவாகை யீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் கூறி, அவற்றது நிலையின்மை காஞ்சியுட் கூறவே, அறனும் பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுங் கூறினர். "அறு வகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இல்லறமுந் துறவறமுங் கூறினர், இந்நிலையாமையானும் இவற் றானும் வீட்டிற்குக் காரணங் கூறினர்.

இங்ஙனங் கூறவே, இவ்வாசிரியர் பெரிதும் பயன்படுவ தோர் இலக்கணமே கூறினாராயிற்று; இதனாற்செய்த புலனெறி வழக்கினை யுணர்ந்தோர் இம்மை மறுமை வழுவாமற் செம்மை நெறியாற் றுறைபோவாராகலின்.

இங்ஙனமே நூனுதல் பொருளெல்லாம் நான்முதற் சூத் திரவுரைக்கண் ஆசிரியர் தாம் முன்னர் விரித்தவாறு தொகுத் துரைத்திருக்கும் உரைபற்றியேனும் வேதப் பொருண்மை விர வப்பெற்ற திவ்வியநூலென்னும் பெற்றி தேறாதார் பிறவா றுரைப்பனவற்றிற்கு ஏ ஏ இவரறிவிருந்தவா றிஃதேயோ வென்றெள்ளி நகையாடா நிற்பர் நல்லாசிரியர் மாட்டுத்தொல் காப்பிய முதலிய நூல்களை வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக் கற் றுண்மை யுணர்ந்த ஒள்ளியா ரென்க.

"ஒரெழுத் தொருமொழி யுணரக்கூறிய—சீரெழுத் தாள ரைச் சிதையச் செப்பிடில்" எனவும், "எழுத்தறிவித்தவ னிறைவனாவான்" எனவும், "தந்தை யெனப்படுவான் றன்னு வாத்தியாகும்" எனவும் வருவனவற்றிற்கு மாறாக ஆசிரியனின் றித் "தாங்கற்ற நூலளவேயாகுமா நுண்ணறிவு." அந்தோ அவர் தாமென்செய்வார்!!!

இங்ஙனம் கூறிய நூலுரை யாசிரியர்கள் கருத்தை நோக் காத "திருநான்மறைவிளக்க"முடையார் "நாலே காக முக்

கோன் மனையே" என்னும் இச்சூத்திரத்துட் போந்த 'நூல்' என்னும் பதத்திற்கு ஏடு என்று தம்மனம் போனவாறு பொருந்தாப் பொருள் கொண்டார். அதனை விளக்குதும்:—

நான்கு வருணத்தில்லறத்தார்க்கும் இவை இவை உரியன வென் றுணர்த்தப் போந்த ஆசிரியர், முதற்கண்வைத் தெண்ணப்படும் அந்தணர்க்குரியன இவையென்று மேலைச் சூத்திரத்தாற் கூறினர். நூல் என்பது "பூணூல்" என முன்பின் முரணமற் பொருள் கொண்டார் அவ்வாசிரியர். அதற்கு அதுவே பொருளாமாறு ஏனை மூன்று வருணத்தார்க்கும் உரியன இவையென்று கூறிய பிற்சூத்திரங்களானும் இனிது விளங்கும்.

'விளக்க' முடையார்க்குச் சில அந்தணர்மீது தோன்றிய சீற்றம் அவர் வருக்கமெல்லாந் தாவினமையின், அதுபற்றி எமதிறைவன் நமர்க்கு முரித்தெனத்தந்த வடமொழியினும், அம்மொழி வேதாகமங்களினுந் தாவி அவற்றை வெறுக்கச்செய்தது. அதுமட்டோ! தாம் நமர்க்குரிய சிறந்த பாஷையெனக் கொண்ட தமிழினுள்ள தேவார முதலிய சீரிய தெய்வ நூல்களையும் திரிக்கவும் அவற்றிற்குத்திரிவுப்பொருள் கொள்ளவுஞ் செய்துவிட்டது! அதுமட்டோ! அவர் தம்மால் தமிழில் வேதாகமங்களைச் சிருட்டிக்கவுஞ் செய்துவிட்டது! அதுமட்டோ! அவற்றைத் திதிக்க மதுகையிலராகவுஞ் செய்துவிட்டது! அதுமட்டோ! சங்காரத்துட் படுத்தியும்விட்டது. நன்கு விளக்குதற் பொருட்டுச் சங்காரம் வெளிப்படையாகவும் கூறப்பட்டது.

"அரக்கரோ ரழிவு செய்து கழிவரே லதற்கு வேறோர்
குரக்கினத் தரசைக் கொல்ல மநுநெறி கூறிற் றுண்டோ"!

என்ற வண்ணம் அந்தணர்மீது கோபம் உண்டானல் நமர்க்கு முரித்தாய வடமொழியினும் வடமொழி வேதாகமங்களினும் வெறுப்படைதல் நீதியா? வேதத்தைச் சரத்தோடோதுதன் மாத்திரைக்கே நமக்கதிகாரமின்று. அதனுல் நமக்குக் குறைவியாது மின்று. அதனைப் பார்க்கவும் பொருளைக் கேட்கவும் அதனை உணரவும் அதிகாரமுண்டு. முதன் மூன்று வருணத்துட் பட்டாரும் ஒழுக்கந் தவறின் அவரும் வேதம் ஓதன் முதலியன செய்தற்கு அதிகாரிகளல்லர். அது "மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்—பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்" என்றதனுனு நன்கறியலாம். அதுபோல வேளாளருள்ளும் ஒழுக்க மில்லாதார் ஓத்தை நோக்கவும், பொருளைக் கேட்கவும், அதனை யுணரவும் அதிகாரிகளல்லர் என்றுல் அதனுல் நமக்கு ஒத்துரித்தன் றென்பது கருத்தன்று.

முதல் வருணத்துப் பிறந்தாரும் உபவீதந் தரித்தபின்னரன்றி வேதமோதுதற் கதிகாரிகளல்லர் என விதிக்கப்பட்டிருத்தல்போல, ஆகம மோதுதற்கண்ணும் சிவதீக்கையின்றி அவர்க்கு மதிகாரமின்று என்ற விதியினல் அவர்க்குக் குறைநேராததுபோலச் சுரத்தோ டோதுதற்கு மாத்திரம் வேளாளர்க் கதிகார மின்றென்பதனல் குறைநேராது. வருணத்திற்கும், ஆச்சிரமத்திற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் தக்கவாறு சிவபெருமானுல் வேதாகமங்களுள் விதிக்கப்பட்டனவும் விலக்கப்பட்டனவும் எவ்வாற்ருனும் எவ்வருணத்தார்க்குங் குறைவாகாது; என்னே? இறைவன் ஆன்மாக்களுடைய கன்மத்திற்கும் பரிபாகத்திற்கும் ஏற்பக்கொண்ட திருவுளப் பாங்கவையாகலான்.

இனி, சிவதருமோத்தரத்திலே "சிவஞானதானவிய" லிலே,

"பருவ முற்றிய பாவக மோர்ந்துபின்
உருகி யோதுக வோதகு முண்மையை
மருவி வாய்வரு பாடையின் வல்லவர்க்
கரிய வாரியத் தானு மறைகவே"

எனக் கூறப்படுதலால் ஆரியமும் நமக்குரித் தென்பது கண்டு கொள்க. இன்னும், இலிங்காபட்டிய முதலிய வட நூல்கள் இயற்றினேர் சூத்திரரும், அகத்திய முதலிய தமிழ் நூல்கள் இயற்றினேர் அந்தணருமாய்; ஆகலானும் இருதிறத்தார்க்கு மிருபாடையு முரித்தாயவாறு கண்டு கொள்க.

தற்காலத்து, இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இங்கிலீஷ் படித்திருப்பவர்கள் அப்பாடைக்கு உரிமையில்லாதவர்கள் என்று யார்தாங் கூறுவர்? இவ்விரு தேயங்களினும் வந்து தமிழ்கற்று விற்பன்னரான போப்பு, பேஷ்வல் முதலான பாதிரிமார்களைத் தமிழிற்கு உரிமையில்லாதவர்என யாவர்தாஞ் சொல்லுவர்!

தமிழிற் கெல்லை அது வழக்கமில் காலத்து மாறுபடுதல், "நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமும்—தமிழ் வரம்படுத்த தண்புனனுடு" என்னுஞ் சிலப்பதிகார வேனிற் காதைச் செய்யுளுரையானும் பெறுதும்; அங்ஙனமே தமிழ்ப் பாடை கற்று அதன் வழக்கறியாரையும் தமிழ்க் குரியரல்லர் என்றும், சமஸ்கிருதங் கற்று அதன் வழக்கறியாரை அதற் குரியரல்லர் என்றும், அவற்றைக் கற்பாரை அவற்றிற்குரிய ரென்றும் கூறுதல் மரபேயாமென்க.

வடதேயத்தில் ஆரியரல்லாரும் வடமொழியாளராயும் தென்றேயத்தில் ஆரியரும் தென்மொழியாளராயுமிருப்பக் கண்கூடாகக் காண்கின்றேம். அங்ஙனமிருப்பார்க் கவை எங்ஙனம் உரித்தன்றென மொழியவியலும்!

இங்கிலீஷ்காரர் தமிழ்நிலத்திலிருத்தல் பற்றித் தமிழ ரெனப்படவில்லை; தெலுங்கர், கன்னடர், துலுக்கர் முதலிய பலரும் வசித்தலால் அவர் அப்பெயர் பெறவில்லை. அவ்வப் பாடைகளைக்கற்று அவ்வவற்றிற் பேசிவருவோரை அவ்வப் பாடையாளராக வழங்கவுங் காண்கின்றோம். ஆகலான், பாடைகள் தம்மைக் கற்றுப் பயின்று வரவல்லாரைப் பெறின், அவர்க்குத் தம்பெயரை ஈயவல்லன; அக்கணையேயன்றிப் பிறிகின்று; ஆகலான் ஆரியபாடை நமக்குரித்தன்றெனவும் ஆரியர்க்கே உரித்தெனவும் நாமே கருதிக்கொண்டு ஆரியபாடையை இகழுதலும், அப்பாடையிலுள்ள நமது சமய முதனூல்களாகிய வேதாகமங்களை இகழுதலும் நமக்கே குறைவைத் தருமன்றி ஆரியர்க்கு ஒருபோதும் குறைவைத் தராது.

ஞானநூல்களாகிய வேத சிவாகமங்களைப் பதினெட்டுப் பாடையிலும் பிறவற்றிலும் வல்ல பக்குவர் பத்தி முதலியன அறிந்து அவ்வப் பாடையில் அவ்வவர்க்குப் போதிக்குமாறும், ஆரியத்தில் வல்லார்க்கு அதனாற் போதிக்குமாறும் கடமுனிவரற்குக் கந்தமுருகன் சுந்தரமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பொருளையுடைய "சிவதருமோத்தரத்தையும்" விளக்கமுடையார்நோக்கித் தாமும் வடமொழிக்கும் அம்மொழி நூற்கும் உரியர் என்பது கடைப்பிடித்து எமதாண்டவன் உமாதேவியார்க்கு உபதேசித்த சமத்துவமுடைய இருபாடையுள் ஒன்றாகிய அவ் வடமொழியையும் அந்நூல்களையும் இகழ்ந்து சிவபிரான் செற்றத்திற் கிலக்காகாமல் இனியேனும் விலகி யுய்யுமாறு எமது நண்பர் சேட்ட புதல்வராகிய அவர்க்குத் தெரிக்கின்றாம்.

முதற்சூத்திர வுரைக்கண் "அரசர் வணிகர்க்கும் உரிய நூலினை ஈண்டு வரைந்தோதின தென்னையெனின், ஒருகோலுடையான் நூல்களை வானாகலின், அவனும் சிறுபான்மை அந்தணனெனப்படுமென்பது கோடற்கும், காகமும் மணையும் உடையனென்றற்கு மென்பது. நூலினை முற்கூறினான் பிறப்பு முறையானுஞ் சிறப்பு முறையானு மென்பது." என்று கூறியிருத்தலானும் ஏடு எனப் பொருள் கோடல் முன்னொடு பின் முரணிப் பொருந்தாமை நன்னர்த் தெளிக.

"திருநான்மறை விளக்கம்" முற்றும் விபரீதப் பொருள்களையே தன்னுட் பொதிந்து காட்டும். "அறிஞர்க ளடியே

யவற்றைக் காண்கவே" யாம் "தாலிபுலாக நியாய"மாகச்சில வற்றை ஈண்டெடுத்துக்காட்டுதல் "திருநான்மறைவிளக்க வாராய்ச்சி" யென்னு நூலை நோக்கப் புகுவார்க்கு அதன்கண் ஊக்க முண்டாக்குதற் பொருட்டேயாம். என்னைகொல் ஊக்கமாமாறெனின், நூலியல் இத்தகைத்தென நான்முகத்திற் றெரிக்கின் அத்தகை நூலினை முற்று நோக்கல் வேண்டுமென்னும் வேணவா வுண்டாகும்; அது உண்டாகவே உள்ளஞ் சோராது மேன்மேற் கிளருமென்க.

தமிழ்ச்சொற் பொருள் கோடற்குக் கருவி இவை! வட சொற் பொருள் கோடற்குக் கருவி இவை! யென அவ்வப் பாடைவல்ல ஆசிரியர் மாட்டு வழிபடுமுறையின் வைத்து வழிபட்டுக் கற்றாயினும் கேட்டாயினும் அறியாதார்கூறும் அவலப் பொருள், அங்ஙனங் கற்றுங் கேட்டும் வல்ல அறிஞர் அவைக் களத் தேறாதென்ப தொருதலையாகத் தேறுக.

"சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை"

இப்புலனெறிவழக்குட் போந்த பதங்கட்கு அவை நின்ற நெறியே நெறியாகப் பொருள் கொண்டால் அப் பொருள் பொருத்தமுறு பொருளாகுமா? இலக்கண நூலை முறைபிறழாது நல்லாசிரியர் மாட்டுக் கற்றுவல்லார் அங்ஙனம் பொருள் கொள்வாரா? கொள்ளார்! கொள்ளார்! இலக்கண மறியாதார் பொருள்கோண்முறை யறியா ராகலான், அவர் பொருந்தாப் பொருள் கொள்வர்; அது இலக்கணப்புலவர் முன் நிலையுதலின்றிக் கெட்டொழியு மென்னுங் கருத்துப்பற்றியே "எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைத்துங்—எழுத்தறிவார்க் காணி னிலையாம்" என்றார் அறிவானன்ற பெரியாரும்.

இங்ஙனம் வருவனவற்றிற்குப் பொருத்தப் பொருள் கோடற்கன்றே "ஏற்ற பொருளுக் கிசையு மொழிகளை—மாற்றியோ ரடியுள் வழங்கன் மொழிமாற்றே" எனவும், "அகன்று பொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையினு—மியன்றுபொருண் முடியத் தந்தன ருணர்த்தன்—மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" எனவும் இலக்கணச் சூத்திரங்க ளெழுந்தன வென்க.

மற்றொன்று:—அண்மை, தகுதி, அவாய்நிலை முதலியன பற்றியே ஒரு நூற்குப் பொருள் கோடல் வேண்டும். அங் ஙனங் கொள்ளாக்கால் முன்னொடு பின் மலைவாய்ப் பயப்பா

டின்றி அழிந்தொழிதலோடமையாது அக்கொள்ளார்க்குப் பெரும் பேதையார் என்னும் பெயருஞ் சூட்டி யொழியு மென்க.

> "நூலே கரக முக்கோன் மணையே
> ஆயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய"

என்புழி, நூல் என்னும் பதத்திற்கு "ஏடு" எனப் பொருள் கொண்டது அண்மை பற்றியா? தகுதிபற்றியா? அவாய்நிலைபற்றியா? அதிகாரம்பற்றியா? சூத்திரம்பற்றியா? யாதுமின்று, இவ்வாறு பொருள் கோண்முறை யறியாது ஏடு என்று பொருள் கொண்டது,

> "கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற்
> பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம்—மற்றதனை
> நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணுமே சொல்லித்தன்
> புல்லறிவு காட்டி விடும்"

என்னும் வெண்பாவிற் கிலக்கியமாக்கிவிட்டது. அது கிடக்க.

இனி, "அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்" என்புழி அறுவகைப்பட்ட என்பதனைப் பக்கம் என்பதனோடு அன்னுவயித்துப் பொருள் கொள்ளாவிடின் நூலாசிரியர் கோத்து வைத்த பொருட்கோவை குலைந்து மலைந்து உலைந்து பொருள் பயவாது வறிதாம். அதுபற்றியே அங்ஙனம் அன்னுவயித்துப் பொருள் கொண்டார் பேராசிரியர்; அது 'பக்கம' என்பதற்கு உரைத்துப் போகும் உரைப்போக்கினாலும் இனிது விளங்கும். அஃதுணரு மறிவாற்ற லின்றி 'அறுவகைப்பட்ட' என்பதனைப் பார்ப்பனர் என்பதனோடு அன்னுவயித்து அறுவகைச் சைவர் எனப் பொருள் கொண்டார் "விளக்க" முடையார். அறுவகைச்சைவர் யாண்டுக் கூறப்பட்டனரோ அறிகிலம்! சைவ சாத்திரங்களெல்லாம் எழுவகைச்சைவர் என்றே கூறும். இங்ஙனம் வாயில் வந்தன வந்தகூற யாண்டு கற்றனரோ? அங்ஙனம் பொருள் கொண்டார் "ஐவகை மரபி னரசர் பக்கமும்" என்புழி 'ஐவகை' என்பதனை அரசரோடு அன்னு வயித்து ஐவகைச் சைவர் எனல் வேண்டும். அதுமட்டோ "இருமூன்று வகையி னேனோர் பக்கமும்" என்புழியும் 'இரு மூன்று' என்பதனை ஏனோரோடு அன்னுவயித்து அவரையும் அறுவகைச் சைவர் எனல் வேண்டும். வேண்டவே, ஆதிக்கண் அறுவகைச் சைவர் என அவர் கொண்ட எண்ணுமுறை பிறழ்ந்து பதினெழுவகைச் சைவர் என்னு மெண்ணுமுறை

தோன்றும்; தோன்றவே, சைவரெனப்படுவார் யாவரையு மொன்றாக வைத்துப் பதினெழுவகைப் பார்ப்பனர் என ஒத்துட் சூத்திரஞ் செய்யாது வேறு வேறு தொகையாகவைத்து அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம், ஐவகைமரபி னரசர் பக்கம், இருமூன்றுமரபி னேனோர் பக்கம் எனத் தொல்காப்பியர் சூத்திரஞ் செய்தமை பிழையெனப்படும். அதுமட்டோ! பார்ப்பனர் அரசர் ஏனோர் என்பனவற்றிற்குச் சைவர் எனப் பொருள் கோடற்கு நூற்பிரமாணம் வேண்டும். அதுமட்டோ! பக்கங்கள் எல்லாம் நின்று வற்றும். அதுமட்டோ! "மறுவில் செய்தி" என்பது முதலாகப் பின்னர்க் கூறப்பட்டவற்றோடு சைவர் என்னும் பொருள் சம்பந்தமின்மையால் வாகைத் திணைக்கிலக்கண மாகாது. ஆகலான், "விளக்க" முடையார் தாங்கொண்ட பொருட் கேற்பச் சூத்திரம் பிறிதொன்று செய்து கொண்டு அப்பொருள் கூறல் வேண்டும். இச் சூத்திரம் அவர் கூறும்பொருட்குச் சிறிதும் இடங்கொடாதென் றுணர்க.

இனி, "நால்வர்க் கொளிநெறி காட்டினை" என்னுந் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவெழுகூற்றிருக்கைத் துணுக்கை நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில் வேதஞ்செய்தார் என்பதற்கு ஆதாரம் என்றார்.

அத்துணுக்கையில் "நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில்வேதஞ் செய்தார்" என்ற பதங்கள் காணப்படவில்லை என்பது யாவரும் எக்காலமும் பார்த்தறியலாம்.

சனகாதி முனிவர் நால்வரும் முன்னர் ஆலின்கீழ் ஒருமுறை வேதப்பொருளைக் கேட்டுப் பின்னர் ஒருமுறை ஆகமப் பொருளைக் கேட்டார்கள். அது,

"மற்றது போழ்து தன்னின் மறைப்பொருள்
　　வடத்தின் பாங்கர்ப்
பெற்றிடு சனக னாதி முனிவரர்
　　பின்னும் பன்னாள்
அற்றமி றவஞ்செய் தெந்தை யருளினாற்
　　கயிலை நண்ணி"

"இருட்பெருங் கடலுள் யாமத் தெறிமருத்
　　திடைப்பட் டாங்குப்
பொருட்பெருங் கடலாம் வேதம் புடைதொறு
　　மலைப்ப விந்நாள்

அருட்பெருங் கடலே யெய்த்தே மமைந்தில
துணர்வு யாங்கள்
மருட்பெருங் கடலி னீங்கும் வண்ணமொன்
றருடி யென்றார்."

"நவையறு தவங்க ளாற்றி நல்லருள்
படைத்த நல்லோர்
இவைபுகன் றிடலு மன்பர்க் கெளிவருங்
கருணை வள்ளல்
அவர்முகந் தெரிந்து நுங்க ளறிவமைந்
தடங்கு மாறு
தவலருஞ் சிறப்பி னன்னூல் சாற்றுது
மிருத்தி ரென்றான்."

"நந்திமுற் கடையைப் போற்ற ஞானநா
யகனு மண்ணல்
முந்துறை சனக னாதி முனிவரர்
தொழுது கேட்ப
அந்தமி லாக மத்தி னரும்பத
மூன்றுங் கூறப்
புந்திய தொடங்கு ஞான போதகம்
போதி யென்றார்."

என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுட்களால் நன்கறியலாம். சைவசமய குரவர் நால்வரும் தேவார திருவாசகங்களுள் சனகாதிமுனிவரர் நால்வரும் ஒருமுறை ஆலின்கீழ் வேதப் பொருள் தெக்ஷிணாமூர்த்திபாற் கேட்டதனையும் மற்றொரு முறை ஆகமப்பொருள் கேட்டதனையும் செய்யுளியைபுக்குத் தக்கவாறு திருவரு ளுணர்த்திய வண்ணம் அமைத்துப் பாடியருளினர். இவ்வுண்மை உணராதார் ஆலின்கீழ்ச் சனகாதியர் கேட்டது வேதப்பொருள் மாத்திரமே யென்று கொண்டு தேவார திருவாசகங்கட்கு உண்மைப்பொருள் காணமாட்டாது மலைவர்.

திருவெழுகூற்றிருக்கையுட் கூறியது ஆகமப்பொருள் கேட்டதனையேயாம். "அந்தமி லாகமத்தி னரும்பத மூன்றுங் கூறப்--புந்திய தொடங்கு ஞான போதகம் போதி யென்றார்" என்றதனாலும் அது நன்குவிளங்கும். இவ்வுண்மை உணரமாட்டாது "நால்வர்க் கொளிநெறி காட்டினை" என்னும் அத்துணுக்கை, நால்வர் தமிழ்மக்கள் தமிழில் வேதஞ் செய்தார் என்பதற்கு ஆதாரம் என்றும், "இருட்பெருங் கடலுள்" என

னுங் கந்தபுராணச் செய்யுட்கு வேதம் என்னும் பொதுப் பொருளே கொள்ளவேண்டும் என்றும் கூறினமையால்,

"பாடமே யோதிப் பயன்றெரித றேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால்—கேடருஞ்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே மற்றவரை
ஈன்றாட் கிறப்பப் பரிந்து"

என்னு நாலடிக் கிலக்காயினமை பற்றியாம் பரிவுறுகின்றாம். ஞானம் பெற்றுத் தமிழ்வேதஞ் செய்தார் என்றன் முதலியன எட்டுணையும் பொருந்தாமை மேலுரைத்தாம். கடைப்பிடிக்க.

'நால்வர்க்கு ஒளிநெறி காட்டினை' என்றதனானே "இறைவன் முனிவர்க்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரையிறந்தபொருளை உணர்த்துங் காலத்து மோன முத்திரை யத்தனாய்த் தானேயிருந்து காட்ட ஊமைத் தசும்புள் நீர் நிறைந்தாற்போல ஆனந்த மயமான ஒளி அம்முனிவராகிய மாணாக்கர்க்கு நிறைதலின், அதற்குரிய மோனமுத்திரை கூறி"யதாயிற்று. இக் கருத்துப்பற்றியே "கன்னையுன்னி யென்னை யாக்கியபோழ்தே யானவ னாயினேன்" என்றார் பிறரும். இன்னும் இதனை,

"இருவரு முணரா வண்ண லேனவெள் ளெயிறி யாமை
சிரநிரை யனந்த் கோடி திளைத்திடு மாத்திற் சீர்கொள்
கரதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
ஒருகணஞ் செயலொன் றின்றி யோகுசெய் வாரி னுற்றான்"

"இனையதோர் தன்மை காட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக் கண்டு
சனகனே முதலா வுள்ளோர் தவலரு ஞான போதம்
பனுவலி னளவன் றென்னும் பான்மையைத் தெரிந்து முக்கட்
புனிதன தருளாற் றத்தம் புந்தியி னொடுக்கம் பெற்றார்."

"தத்தமுள் ளொடுங்கல் பெற்ற தாபத கணத்தர் யாரும்
முத்தொழில் புரியும் மூவா முதல்வனு முக்கண் மூர்த்தி
மெய்த்தவ வடிவ முன்னி மேவினர் சூழ்ச்சி மேலோன்
சித்திரம் புணர்த்த பாவை செயலற விருக்கு மாபோல்."

என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களாற் செவ்விதினுணர்க.

நக்கீரதேவர் திருமுருகாற்றுப்படையுள் "மார்பொடு விளங்க வொருகை" எனவும், குமரகுருபர சுவாமிகள் கந்தர் கலிவெண்பாவுள் "மார்பகத்தில் வைத்த கரதலமும்" எனவுங் கூறியருளினமையின், இலிங்கபுராணம் வாயுசங்கிதை முதலியவற்றுட் கூறப்பட்ட வண்ணம் கலியுக முடிவுதோறும் நன்

ஞன்கு இருடிகள் வெவ்வேறு பெயர்களோடு வருவர், அவர்களுக்குச் சிவபெருமான் வெவ்வேறுருக்கொண்டு அவற்றிற்கியைய வெவ்வேறு திருநாமந் தரித்துக் குருமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டு வேதாகமங்களின் பொருள்களை உணர்த்துமாற்றானுணர்த்துவர்என்பது சித்தித்தவாறு காண்க. என்னை? மோன முத்திரைக்கை முருகக்கடவுள் திருமார்பைவிட்டு நீங்காமையான் என்க.

மற்றுப் புறமதத்தர் சைவசாத்திர வுண்மையுணராமையால் புராணத்தைப் பொய்யென்று புகலல்போலச் சைவருள்ளும் அங்ஙனங் கூறுவாருளரேல் அவர்கட்குச் சித்தாந்தசாத்திரங்களும் திருமுறைகளும் பொய்யெனப்பட்டுச் சமயசாத்திரமு மின்றாய்ச் சைவசமயமு மின்றாய் முடியும், என்னை ?

"நாயகன் கண்ணை யப்ப நாயகி புதைப்ப வெங்கும்
பாயிரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
தூயநேத் திரத்தி னாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பிற்
றேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேச தென்னார்."

"கண்ணுத லியோகி ருப்பக் காமனின் றிடவேட் கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராதி மெலிந்தமை யோரார் மாறன்
எண்ணிவேள் மதனை யேவ வெரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந்து யிர்க்குப்பேரின்ப மளித்த தோரார்."

"அரனடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமு மறம தாகும்
பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்
வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த பாதக நன்மை யாய்த்தே."

"பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலனையன் றேவிக் கராங்கொண்ட—பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போ லல்லாமை காண்."

"வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
கரங்களினா லன்றுகறி யாக்க—விரங்காதே
கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை
வல்வினையே யென்றதுநா மற்று."

"பாதக மென்றும் பழியென்றும் பாராதே
தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ்—சேதிப்பக்
கண்டீசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
சண்டீசர் தன்செயலாற் றான்."

என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சிவஞானசித்தியார் திருக் களிற்றுப்படியார் முதலிய சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களுட் புராண சரிதமே அநுபவப் பயனுக்கும் பிறவற்றிற்கும் பலப் பல இடங்களிலும் கூறப்படுதலானும், பன்னிருதிருமுறையுள் முழுதும் புராண சரிதங்களே கூறப்படுதலானும், "உயர்கா யத்திரிக் குரியபொருளாதலின்" என்னுஞ் செய்யுளிற் போந்த இருபத்திரண்டேதுக்களுட் காயத்திரியை ஒழித்தொழிந்த இருபத்தோரேதுக்களும் புராண சரிதங்களே யாகலானும் சித்தாந்த சாத்திரங்களும் திருமுறைகளும் பொய்யெனப்பட் டுச் சமயசாத்திரமின்றாய் முடியும், முடியவே, அச்சாத்திரத் தால் உணர்த்தப்படும் சைவசமயமும் பொய்யாய் முடியு மாக லான் என்றுணர்க.

இனி, "காது பொத்தரைக்கின்னரர்" என்னுஞ் சுந்தர மூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தில், "கோல வானிழற் கீழறம் பகர—வேதஞ் செய்தவ ரெய்திய வின்பம்" என்புழி ஏதம் செய்தவர் என்று பிரித்தலோ! வேதம் செய்தவர் என்று பிரித்தலோ! எது சரி? எது பிழை? என்னும் ஐயப்பாட்டின் கண், வேதஞ் செய்தவர் எனப் பிரித்தலே சரி யென்னும் பூர்வ பக்கத்தார் கொள்கையை நியாயவாயிலாக மறுக்கின்றாம்.

வேதம் செய்தவர் எனப்பிரித்தால் மோனையின்மைக் குற்றமும், பொருட்பொருத்த மின்மைக் குற்றமும் பற்றும்; ஆகலான், அங்ஙனம் பிரித்தல் பிழை. ஏதம் செய்தவர் எய்திய இன்பம் யானும் கேட்டு எனப் பிரித்தால் ஓரடியுட் பல மோனை வருதற் சிறப்பும், குற்றஞ் செய்தவர் பெற்ற இன்பத்தை யானும் கேட்டு எனப் பொருட் பொருத்தச் சிறப்பும் ஒருங்கு பற்றும்; ஆகலான், ஏதம் செய்தவர் எனப்பிரித்தலே சரி.

ஏதம் செய்தவர் யார்? ஏதம் என்னை? இன்பம் என்னை? அவற்றை அறியுங் கூதூகல முடையேம் என்பீராயின் கூறுதும்:—

சிவபிரான் கல்லானிழற்கீழ் யோகத் திருந்த காலத்துப் பிரமதேவர் மன்மதனை நோக்கி அப்பெருமான் யோகி னீங்கிப் போகியாகிப் புதல்வனைப் பெற்று எம்மைக் காத்தற்பொருட்டுப் புட்பபாணம் அவர்மீது போக்குதற்குக் கைலை செல்கவெனக் காரணங்கூறி அவனை ஏவியபோது அவன் ஏனைத் தேவரிடத் துப்போல என் பாணம் அவரிடத்துக் காமத்தைப் பயவா தெனக் காரணங் கூறி மறுத்து, "இங்கெனக் கடுத்ததொன் றியம்பு செய்வ லென்றனன்."

"என்னும்வேலை யமாரோ டிருந்தவேதன் முனிவுறு
நன்னயந்தழீஇ யுரைத்த நமதுசொன் மறுத்தியால்
அன்னபான்மை புரியினுய்தி யல்லதே யுனக்கியாந்
துன்னுசாப மிடுதும்யாது துணிவுசொல்லு கென்றனன்."

"வெய்யசாப மிடுதுமென்று வெகுளியான் மொழிந்தகேட்
டையமேனி மதனவே ளழுங்கிவெய் துயிர்த்தினிச்
செய்யலாவ தென்னெனத் தெரிந்துசிந்தை தேற்றியே
வையகம் படைத்தவண்ணல் வதனநோக்கி யுரைசெய்வான்."

"கேளிதொன்று ரைப்பல்வேத கேடுசூழ் நினதுவாய்ச்
சூளின்மேலை யியல்பகன்று துன்புழந்து படுதலிற்
காளகண்டன் முன்புசென்று கடியவெய்ய கணைகடூஉய்
மாளினுஞ்சி றந்ததம்ம மற்றுமுய்ய லாகுமே."

என்று கூறிக் கைலை சென்று சிவபிரான்மீது பூம்பாணம் பெய்து ஏத மியற்றியபோது தாம் காமவயத்த ரல்லாத "உலகருள் காரணன்" என்பது உணர்த்துதற்பொருட்டு நெற்றிநாட்டத்தான் மதனை நீறுக்கி, வேண்டாமை யில்லா விமலனென்ப துணர்த்துதற் பொருட்டு மீளமதனை எழுப்பித் தொன்மைபோல அரசுரிமை முதலியன கொடுத்தின்பஞ் செய் தமையானும்,

தேவர் மதனை ஏவினமாத்திரையி னமையாது தங்கருத்து முற்றுவித்தற் பொருட்டு அவன்பின்னர்க் கைலை சென்றமை,

"பணிந்தசொல்ல னுகிநாம் பணித்தவா புரிந்திடத், துணிந் தவாறு நன்று நன்று சூலிபாலி னுனேவிடாத், தணந்திடேந் தொடர்ந்து பின்பு சார்துமஞ்சல் போகென, உணர்ந்துகூறி மாரவேளை யோவிலன்பொ டேவினன்" "மாரவே ளீண்டுநிற்ப மனோவதி நகரின் பேய, ஆரண முதல்வன்றன்னை யமரர்கோன் றொழுது நோக்கிக், காருறழ் கண்டன் றன்பாற் காமனை விடுத்தி யன்னன், போரிய லுணர்வா னங்கட் போதரல் வேண்டு மென் ருன்." "சதமக னிவைய கூறத் தண்மலர்க் கடவுளோராக், கது மென வெழுந்து வானோர் கணத்துட னனையான் போற்றப், பொதிதரு கயிலை யந்தண் பொருப்பின்மே லொருசார் போகி, மதனிய றெரிந்து முக்கண் வள்ளலை வழுத்தி நின்றார்" என் னுங் கந்தபுராணச் செய்யுட்களாற் புலப்பட்டது; அத்தகைய ஏதஞ்செய்த வேதன் இந்திரன் முதலிய தேவர்க்கும் சூரனுதி யசுரரால் போந்த இடுக்கணை நீக்கிச் சத்திபலோகமும் வானு டும் அரசுரிமை முதலியனவும் கொடுத்தின்பஞ் செய்தமையா னும் 'ஏதஞ் செய்தவ ரெய்திய வின்பம் யானுங் கேட்டு"

என்றூர். இங்கே கூறியவாற்ருன் ஏதஞ் செய்தவர் மன்மதனும், பிரமா இந்திரன் முதலிய தேவரும் என்பதூஉம், ஏதம் மன்மதன் பூம்பாணஞ் செலுத்தி யோகத்தை நிலைகுலைக்க முயன்றதும், தேவர் அங்ஙனஞ் செய்யும்படி அவனை ஏவியதும் என்பதூஉம், இன்பப், இரதி பொருட்டு இறந்தமதனை எழுப்பியதும் அரசு கொடுத்ததும், தேவர் பொருட்டு அசுரரைக் கொன்றதும் அவரவர் பதமும் அரசு முதலியன கொடுத்ததும் என்பதூஉம் போந்தவாறு காண்க.

இங்ஙனம் மெய்ப்பொருள் காணப்படுதலால், வேதஞ் செய்தவர் எனப் பிரித்தலும் பொருந்தாப் பொருள் கோடலும் பிழையேயாம்.

தமிழில் நால்வர் தமிழ்மக்கள் வேதஞ் செய்தார் அதனைக் கடல்கொண்டு போயதென்று கூறின் இழுக்கென்னையெனின், அது, மேலே பல்லாற்ருனும் விரித்துக் கூறியிருத்தலானும், வேத வழக்கோடும் ஆகம வழக்கோடும் மாறுகொள்வார் இக் காலத் தங்ஙனங் கூறினும் இறந்தகாலத்துப் பிறபாசண்டரும், மூவகைச் சங்கத்து நான்குவருணத் தொடபட்ட சான்ருேரும், சங்ககாலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்துத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர் முதலிய சைவசமய குரவரும், மெய்கண்ட தேவர் முதலிய சந்தானகுரவரும், அவர்க்குப் பிற்பட்டகாலத் துச் சைவமடத்துப் பெரியாரும் அங்ஙனம் கூறினரில்லை யென்பது. என்னை? அவர் மெய்ம்மை கடைப்பிடித்த விழுமியோராகலானும், வீடு காதலித்த சேடராகலானும், பிறரும் அங்ஙனங் கூறிக் கரிபோக்கினு ராகலானு மென்க.

இன்னும் ஆழ்வாராகிய பெரியாரும், அவர்கள் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட இராமாநுஜாசாரியரும், மத்துவாசாரியரும், அவர்கட்குப் பிற்பட்ட வைணவ மடத்துப் பெரியாரும், மாத்துவமடத்துப் பெரியாரும் தாந்தா மியற்றியருளிய திருவாய் மொழியிலும், பாஷியத்திலும், பிறவற்றிலும் அங்ஙனம கூருமையும் உற்றுநோக்கற்பாலது.

மடங்களினுெப்பு நோக்கியும். தமிழ்வேத ஒப்பு நோக்கியும் இவர் சிறப்புந் தோன்ற வேறு பிரித்துக்கிளந்து கூறினும்.

கந்தபுராணத்தும் திருமுறையிலும் சனகாதி நால்வரைப் பற்றிப் பேசியிருத்தலேயன்றி நால்வர் தமிழ்மக்களைப்பற்றிப் பேசப்படவில்லை. அவர்கள் "விளக்க" முடையாரால் சிருட்டிக்கப்பட்டு எவர்க்கும் எக்காலத்தும் தோன்ருத அற்புத முடையர் போலும். அதனுற்ருன் நூல்கள் அவரைப்பற்றி

யாதும் பேசாதொழிந்தன. "விளக்க" முடையார் இவரைச் சிருட்டித்தமையால் பிரமா நாணமும் மகிழ்ச்சியும் கவலையும் ஒருங்கடைவர்; என்னை? தஞ்சிருட்டி கட்புலப்படுதலானும் இவர் சிருட்டி கட்புலப்படாமையானும், தமக்கு அதிக வேலை யின்மையானும், இவர் சிருட்டிவிசேட நோக்கிச் சிவபெருமான் சிருட்டித்தொழிலின் முழுதும் இவர்க்கே கொடுத்துவிடுவாரோ என்னும் ஐயப்பாட்டினானு மென்க. அது நிற்க.

பிறிதொன்று:—"எல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த உஅ சைவ நூல்களையும் தென்றமிழ் நாட்டு மகேந்திரமலையில் சிவபெருமான் அருளியதாகத் தெரிதலானும்" என்றார்

"விளக்க" முடையார்க்கு அங்ஙனம் தெரியவந்தது எங்ஙனமெனை ஆராய்வார்க்கு "மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்—சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்" என்பதற்குத் திருவாசக வுரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைகளைத் திரித்துணர்ந்தமைபற்றியே என்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

தென்றமிழ்நாட்டு மகேந்திரமலையில் சிவபிரான் ஆகமங்களை அருளிச்செய்தாரென அவ்வுரையாசிரியர்கள் யாண்டு மெழுதவில்லையென்ப தாண்டுக் காண்க. அதுநிற்க.

மகேந்திர மெனப் பெயரிய மலையொன்றுளதெனச் சிவதருமோத்தரத்தும், கந்தபுராணத்தும் கூறப்படினும், அது, ஒரு சிவஸ்தலமென்றும், அதன்கண் சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயில் உண்டென்றும் அவற்றுட் கூறப்படவில்லை. மற்றென்னை கூறப்பட்டவாறெனின், ஏழுமலைகளைச் சொல்லுமிடத்து இதுவும் அவற்று ளொன்றெனச்சொல்லப்பட்ட அத்துணையா மென்றறிக.

இங்ஙன மிருத்தலால் திருவாசகத்தும் திருவிசைப்பாவகத்தும் கூறப்பட்ட மகேந்திரம் மேலே சுட்டிய மகேந்திர மன்று; "திருநான்மறைவிளக்க வாராய்ச்சி" நூலாசிரியப் பெரியார் அதனகத்துக் கூறியவண்ணம் திருக்கைலாசமலையே யென்று பலப்பல ஏதுக்களால் நன்கு விளங்குகின்றது. அவற்றைக் கூறுதும்; கடைப்பிடிக்க.

பாரதத்தில், "எம்பிரா னிமவான் றந்த—புரிகுழ லோடும் வைகும் புண்ணியப் பொருப்பைச் சேர்ந்தான்"

"உருகிய வெள்ளி போல வுயர்முழை
தோறும் வீழும்
அருவிநீர் புனிதன் வேணி யமருமா
நதியிற் றோன்ற

உருகிய பனிவான் குன்றி லொண்பனிக்
கடவுள் வந்து
மருவிய தென்னத் தோன்றும் வருண*மால்
வரையின் றென்பால்"

"விசயன் பூண்ட பெருந்தவத்தி னிலைசிலர்க்குப் பேச லாமோ" எனக்கூறப்படுதலான், அருச்சுனன் பாசுபதாஸ்த் திரத்தின் பொருட்டுத் தவஞ்செய்த தானம் கைலைத் தென் றிசைச் சாரலென்பது பெறப்பட்டது.

"நனைமலர் சிதறித் தொழுதுமுன் நின்ற
நந்திமே னயனம்வைத் தருளி
வினைபடு கேழல் வேட்டைநா மின்றே
வேடரா யாடுதல் வேண்டும்
நினைவுற வெமது கணத்தொடிக் கணத்தே
நீயுமவ் வுருக்கொளு கென்று
மனைவியுந் தானுங் கிராதர்தங் குலத்து
மகிழ்நனும் வனிதையு மானார்."

"ஓரேனந் தனைத்தேட வொளித்தருளு மிருபாதத்
தொருவ னந்தப்
போரேனந் தனைத்தேடிக் கணங்களுடன் புறப்பட்டான்
புனங்க ளெல்லாம்
சீரேனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாங் குமரியையுஞ்
செங்கை யேந்திப்
பாரேனை யுலகனைத்தும் பணிவுடனே புகழ்ந்திடத்தன்
பதிபின் வந்தாள்"

"அனந்தவே தமுமிறைவ னேவலினுள் ளாளிகளா
யருகு சூழ
அனந்தகோ டியிற்கோடி கணநாதர் வேட்டுவரா
யருகு போத
அனந்தனு லினித்தரிக்க வரிதரிதிப் பூதலமென்
றமரர் கூற
அனந்தமா முகமாகி யடிச்சுவடு நோக்கினு
னடவி யெல்லாம்."

---

* பனிக்கடவுள் வந்து மருவிய தென்னத் தோன்றும் வருணம்—வெண்மை. வெண்மையையுடைய மால்வரை—கைலாசமலை.

"மூகதா னவனிவன்மேன் முந்தியுயிர் கவருமெனுஞ்
சிந்தை யானப்
பாகசா தனிதவஞ்செய் பாக்கியபூ மியைநோக்கிப்
பரிவி னேடும்
ஏகசா பமும்வணக்கி யேகினு னேகுதனு
மிலங்கு வெண்ணீற்
ருகனு னேக்கப்பட் டனுகியதா லருந்தவன்மே
லந்த வேனர்."

"அதிர்ந்துவரு கேழலைக்கண் டருந்தவத்தை யழிக்குமென
வஞ்சி நாளும்
உதிர்ந்தசரு குணவொழிய வுணவிலான் விரைவினிற்றன்
னெருவில் வாங்கி
முதிர்ந்தசினத் துடனெய்தான் முகம்புதைய வங்கணைக்கு
முன்னே யண்டம்
பிதிர்ந்திடவின் னுணெறிந்து வேடனதனபராங்கம்
பிளக்க வெய்தான்."

எனக் கூறப்படலானும், சிவபிரான் வேட்டுவக்கோலங் கொண்டு வேட்டுவக்கணஞ் சூழ வேத ஞானிகள் புடைபோத உமையாகிய வேடிச்சிக்கு முன்னும் பன்றிப் பின்னுஞ் சென்று விசயனுடன் பொருத இடம் கைலைச் சாரல் என்பது பெறப் பட்டது.

இப் பெறப்பட்ட பொருள்களையே திருமாளிகைத்தேவர் "உறவாகிய யோகமும்" என்னுந திருவிசைப்பாத்திருப்பதி கத்தின் மத்தியின் "சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்" என்னும் வனப்பமைய,

"வண்டார் குழலுமை நங்கை முன்னே
மகேந்திரச் சாரல் வராகத் தின்பின்
கண்டார் கவலவில் லாடி வேடர்
கடிநா யுடன்கை வளைந்தா யென்னும்"

என்ற திருப்பாட்டின் வைத்து விளங்கப்பாடி, அதனுல் அப்பதிகமுழுதிலும் மகேந்திர மென்றது வெள்ளியங்கிரியை யெனத் தெள்ளிதின் விளக்கிவிட்டார். அதுவேயுமன்றிப் பதி னெராந்திருப்பாட்டில் சோதி மகேந்திர மென விசேடித்தும் விளக்கினுர். சோதி-வெண்மையொளி; எனவே சோதி மகேந் திரம் வெண்மையாகிய கைலாசம் என்றவாறும். மகா இந்தி ரம் மகேந்திரம்; மிகமேலாகிய பெருமையையுடையது கைலை யாதலின் மகேந்திரம் எனப்பட்டது. அத்துணைப்பெருமை

என்னையெனின், அது ஊழிக்காலத்துப்பிரளய வெள்ளத்தழுந்தாது அதன் மேல்வளர்ந் தோங்குதலும், அழியாதிருத்தலும், பதமுத்தித் தானமாயிருத்தலும் பக்குவராயகணங்கட்குத் தக்க வின்பங் கொடுத்துப் பரமசிவன் ஸ்ரீ கண்ட சரீரசரீரியா யெழுந்தருளியிருக்கும் செம்பொற்றிருக் கோயிலைத்தன்னகத்துக் கொண்டிருத்தலும் முதலியவன.

திருவாதவூரடிகளும் இக்கருத்துப்பற்றியே,

"தூவெள்ளை நீறணி யெம்பெருமான்
சோதிமகேந்திர நாதன்வந்து
தேவர்தொழும்பதம் வைத்தவீசன்"

என்று திருவாசகத்துள் அருளிச்செய்தார். ஆண்டவன் திருக்கைலையினின்று ஆசாரியமூர்த்தமா யெழுந்தருளி வந்தமையை அடிக்கடி அடிகள் கூறுதலைத் திருவாசகத்துட் பாக்கக்காணலாம். ஈண்டுஞ்சோதி யென்ற அடைதானே மகேந்திரம் கைலை என்பதை நன்கு விளக்கிற்று.

இங்ஙனமே ஓரோரிடத்துப் பொதுவாகக் கூறிப் போந்தவற்றை அடைமுதலியவற்றாற் சிறப்பாக உணர்த்திப் போதல் ஆசிரியர்வழக்காறுதலை நல்லாசிரியரிடத்துப்பயின்ற இலக்கிய விலக்கணப்பயிற்சியுடையார் நன்கறிவர்.

கைலைக்கு நொடித்தான்மலை என்னும் ஒருபெயர் காரணத்தா லெய்தியது போல,

"ஊழிதொறூழி முற்று முயர்பொன் னொடித்தான் மலை"

"நிலவு மெண்ணி றலங்களு நீடொளி
இலகு தண்டளி ராக வெழுந்ததோர்
உலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேல்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை"

என்றற் றொடக்கத்தனவாக வெண்ணிகந்த பெருமை இலக்கியங்களுட்கூறப்படலால், அப்பெருமை காரணமாக மகேந்திரமெனவும் ஒரு பெயர் பண்பாகு பெயராய்ப் போந்தவாறுகண்டுகொள்க. மகா—பெருமை, மிகுதி முதலியவற்றை விளக்கும் உபசர்க்கம். இந்திரம்—மேன்மை.

இன்னும் அடிகள்,

"வேடுரு வாகி மகேந்தி ரத்து
மிகுகுறை வானவர் வந்து தன்னைத்
தேட விருந்த சிவபெரு மான்
சிந்தனை செய்தடி யோங்க ளுய்ய
ஆட லமர்ந்த பரிமா வேறி
யையன் பெருந்துறை யாதி யந்நாள்
எடர்களை யெங்கு மாண்டு கொண்ட
வியல்பறி வாரெம் பிரானு வாரே"

என்னுந் திருவாசகத்தானும் மகேந்திரம் கைலை யென்பதை நன்கு விளக்கியவாறு காண்க. என்னை? தேவர் குறைநேரின் கைலைக்குவந்து சிவபிரானைத் தரிசித்துத் தங்குறை கிளந்து அநுக்கிரகம் பெறுதல் இயல்பு. அருச்சுனன் பொருட்டு வேடுருக்கொண்டு கையிலையிலிருந்த ஞான்று 'மிகு குறை வானவர்' வந்து, காளகண்டம் மான்மழுச் சதுர்ப் புயங்களோடுசிகண்ட சரீரியாய் என்றும்போல இறைவரிருக்கக் காணுமையின் எம்பெருமான் எங்கே போயினரோவென் றெண்ணித் தேடும்படி யிருந்தமையால் என்க. அக்கைலாச பதியே தமக்காகப் பாண்டியனுக்குப் பரிமாக் கொணர்ந்தவ ரென்பார் தேடவிருந்த சிவபெருமான், ஐயன், பெருந்துறை ஆதி அடியேங்களுய்யச் சிந்தனை செய்து அந்நாள் ஆடலமர்ந்த பரிமா ஏறி எடர்களை எங்கும் ஆண்டு கொண்ட என்றார். எடர்-அன்பர். தம்மோடு அரிமர்த்தனபாண்டியன், வந்தியாகிய பிட்டுவாணிச்சி என்னும் இருவரையுஞ் சேர்த்து எடர் களை யெனப் பன்மையாற் கூறினரென் றுணர்க.

அஃதற்றாக,

"மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"

என்பதன் பொருளுணர்த்து முகத்தானும் மகேந்திரங் கைலையெனத் தேற்றல் வேண்டுமென்பீராயிற் றேற்றுதும்:—

ஒருகாலத்துத் தேவர்கள் சிவபிரானை நோக்கித் தொழுது துதிக்க, அதற்கு மகிழ்ந்து அவர் பிரசன்னமாக, அவர்கள் அன்போ டவ்வாண்டவனைப் பூசனைபுரிதல் வேண்டுமென்ன, பெருமான் சூரியமண்டலத்தூடு விளங்கும் நான்முகத்தோடு தோன்ற, அத்தேவர் விதிப்படி பூசைபுரிந்தனர். அது செய்யத் திருவுள மகிழ்ந்து தேவர்கட்கு ஆகமம் இருபத்தெட்டையும் கொடுத்து மறைந்தனர். கொடுத்த வாகமம் பலநெடுங் காலங்கழிய இறந்துபோதலும் உமாதேவியார் அவற்றை மீள

வுந் தோற்றுவிக்கவேண்டுமென்று இறைவற்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய அவர் தோற்றுவித்தார். அது,—

"தொழுதனர் துதிப்பக் கொன்றைவே ணியனு
மகிழ்ந்தனந் துதித்ததற் கென்ன
உழுவலன் போடு பூசனை புரிய
வேண்டுமோ லென்னலு மொளிரும்
மழகதி ரிரவி மண்டலத் தூடு
வயங்குநான் முகத்தொடு தோன்றப்
பழுதறு தேவ ரருக்கிய முதவிப்
பாற்படப் பூசனை புரிந்தார்."

"பூசனை புரியவுளமிக மகிழ்ந்து பொன்னுல
குறைபவர் தமக்கு
மாசற விரிந்த வாகம முழுதும்
வழங்குபு மறைதனு மற்றை
எசலொன் றில்லா வாகம நோக்கி
மறையவ ரெழின்முடி யரசர்
ஆசிலா வணிகர்*பூசனை புரிதற்
குரியரென் றறைந்துபோ யினரால்."

கொடுத்தவா கமந்தா ளுள்பல கழிய
விறத்தலுங் கொங்கலர் கூந்தல்
மடத்தகை யுமையா ளிறைவனை நோக்கி
மாய்ந்தவா கமமெலா மெடுத்து
நடத்திட வேண்டு மென்னலு மைத்த
நள்ளிரு ணடுவணின் றாடும்
விடைக்கொடி யுயர்த்தோ னாகம முழுது
முன்புபோல் விளங்கிட விரித்தான்.

என்னும் வாயுசங்கிதையால் இனிது விளங்கும்.

---

*வேளாளர்க்கும் வணிகர்க்கும் வேள்வி வழிபாடொழிந்த தொழிலெல்லாம் ஒத்தலின், வேளாரை வேறு கூருது வணிகருளடக்கிக் கூறினர். இக்கருத்துப் பற்றியே தொல்காப்பியரும் "இருமூன்று திறத்தினேனோர் பக்கமும்" என்று வணிகரையும் வேளாளரையும் வேறுபிரித்துக் கூருது ஒன்ருகக் கூறியதூஉ மென்க. இங்ஙனஞ் சாத்திரவரம்பிற் கேற்ற சமாதானங்காணமாட்டாத வேளாளருளொருசாரார் சாதிவரம்பழித்துத் தாமும் புலையராய் நிரயம் புகுத முயன்று,

"சாதிநான் கிழிந்த னந்தஞ் சாங்கர சாதி பல்கி" எனவும், "விதிநிலை முறைவ ரம்பு விடுத்தழிக் தெவரு மொன்ருய்ப்—பதினறு வயதின் மூப்புப் பழுத்துமாய்ந் தொழிவ ரன்றே" எனவும் போந்த இலக்கியக் கட் கிலக்கணம் புதுக்குதல் "கலியின் வண்ண"மே காண்மின் காண்மின்!!

இனி அத்திருவாசக அடிகட்குப் பொருள் கோண்முறையாமாறு:—சொன்ன ஆகமம்— ("மாய்ந்த வாகமமெலாம் எடுத்து நடத்திட வேண்டுமென்று" இறைவி) விண்ணப்பஞ் செய்யப்பெற்ற ஆகமங்களெல்லாவற்றையும், — மன்னும் — ஊழிக்காலத்தும் அழியாது நிலைபெறும்,—மாமலை மகேந்திரம் அதனில்—கைலாசமலையாகிய மகேந்திரமலையில்,—தோற்றுவித்தருளியும்—வெளிப்படுத்தியருளியும் என்க.

கைலாசமலை,

"கீணி லாவுறு முலகெலா நீங்கியே கீழ்போய்ச்
சேணி லாவுறு பதமெலா முருவிமீச் சென்று
மாணி லாவுறு மண்டத்தி னடிமுடி மருவத்
தாணு வாயுல கிறுதியி னிற்பதச் சயிலம்."

என்ப வாகலின், மாமலை யெனப்பட்டது. உலகிலுள்ள மலைகளெல்லாவற்றுள்ளும் பெரியமலை என்றபடி. மாமலை மகேந்திரம் என்பது இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. "மாமலையின் றென்பால்" என்புழியும், மாமலை கைலாசமெனப் பட்டது காண்க.

இன்னும், கீர்த்தித்திருவகவலின், "தில்லை மூதூ ராடிய திருவடி" என்று ஆரம்பித்து, அடுத்ததல மகேந்திரமாகக் கூறினர். முடிக்கும் பொழுதும் அம்முறையே "பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்" எனவும், "ஒலிதரு கயிலை யுயர்கிழ வோனே" எனவும் கூறித் தில்லைக்கும் புலியூர்க்கும் மகேந்திரத்திற்கும் கைலைக்கும் சம்பந்தந் தெரித்து இரண்டும் ஒன்றென விளங்கவைத்த வாறுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும் இவ்வகவலுள் "மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்" எனவும்போற்றித்திருவகவலுள்" மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி" எனவுங் கூறி மகேந்திரங் கைலாசமென விளக்கினர். என்னை?

மந்திரம்—கோயில். கைலாசமலையில் நவரத்தினகசிதமான செம்பொற்றிருக்கோயி லொன்று தேவரு மருளுமாறு பேரழகோடுள்ளது. அக்கோயில் பொருந்திய கைலாசம் என்பது பொருளாகலான் என்க. அதனை,

"அன்னதோர் கைலை நாப்ப ணம்பொனின்
சுடர்மேல் கொண்ட
நன்னெடுஞ் சிமயத் தோங்க னவையொரீஇ
நண்ணிற் றென்னக்

கன்னியக் காப்பு மேவிக் கதிர்மணிக்
கற்றை சுற்றிப்
பொன்னெடுங் கோயி லொன்று பொலிவொடும்
பொருந்திற் றன்றே"

"திணிகதி ராயந் தன்னிற் சிறந்தவச்
சிரத்திற் செக்கர்
மணிதனின் முழுநீ லத்தின் மற்றைய
வெறுக்கை தன்னிற்
பணிபட வருளாற் றானே பலித்திடு
சிகர மாதி
அணியினுக் கணியாய் வைகு மாலயச்
சூழ லெங்கும்"

"என்றுமீ றென்ப தின்றி யிருந்திடுங்
கைலை வெற்பிற்
பொன்றிகழ் நகரந் தன்னுட் பொருவிலாக்
கோளு நாளும்
துன்றிய தன்மைத் தென்னத் தூமணிக்
கதிர்கள் சூழ
மன்றம ருறையு ளொன்று வனப்பொடு
வைகிற் றன்றே"

என்னுங் கந்த புராணத்திருவிருத்தங்களாற் றேர்க.

மந்திரம் செம்பொற்றிருக்கோயில். இனி மந்திரமெனப் பொருள் கொண்டால் அது ஆகுபெயராய்ச் சாமானியசுருதி பிரபல சுருதிகளை யுணர்த்து மெனக்கொண்டு அச்சுருதிகளை வெளிப்படுத்துதற்கு முக்கிய ஸ்தானமாகிய கைலை என்றலுமாம்.

இனி, சிவபெருமான் சதாசிவதத்துவ புவனத்திருந்து சத்தி சதாசிவன் முதலாயினோர்க்குச் சொல்லியருளிய ஆகமங்களைத் திருநந்திதேவர் சனகாதி முனிவர் பொருட்டு மகேந்திரமாகிய கையிலையில் வெளிப்படுத்தினர் என்றலுமொன்று. அது,

"சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்றாம் பெற்ற
நவவா கமமெங்க ணந்திபெற் றானே"

என்னுந் திருமந்திரத்தானு முணர்க.

அஃதொக்குமன்றாயினும்,

"கேவேட ராகிக் களிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய வாகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்"

என்னுஞ் சொற்றொடர்ப் பொருள்கோளானும் மகேந்திரங் கைலையாதலையறிய வெஃகினேம் என்பீராயின் அதனையும் கூறுதும்:—

கேவேடர் ஆகி—வலைவாணராகி,—மா வேட்டு ஆகிய—மகா லக்குமியெனக்கூறி வேதம் போற்றும் உமையாகிய இறைவியைத் தாம் மணத்தல் நிகழும்படி; களிறு அது படுத்து—சுறவேற்றை வலையகப்படுத்து,—ஆகமம் வாங்கியும்—அது சிரத்திடத்துக் கொண்டிருந்த ஆகமங்களைத் தாம் எடுத்தும்,—மற்று அவை தம்மை — அவ்வாகமங்களை, — மகேந்திரத்து இருந்து—கைலாசமலையில் எழுந்தருளி யிருந்து,—உற்ற ஐ முகங்களால் பணித்தருளியும்—அவ்வாகமங்கள் முன்னரே இருந்து வெளிப்பட்ட ஐந்து திருமுகங்களாலும் இறைவிக்கு உபதேசித்தருளியும் என்க.

களிறது என்பதில் அது பகுதிப்பொருளது. படுத்தல் வலையகத் தகப்படச்செய்தல். மா—மகாலக்குமியாகிய உமை. வேட்டல் வேட்டு என முதனிலையாய் நின்றது. ஆகிய என்பது செய்யிய எனனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். வாங்குதல்—எடுத்தல், உம்மை எண்ணும்மை. இனி "மிக்கோரிகழ் பற்றொன்றினு முண்மை—கற்றூர்தொழு மருணுசலம்" என்புழிப் போல எதிர்மறையும்மை என்றலுமாம்; வாங்காமலும் பணித்து வாங்கியும் பணித் தென்க. மற்று அசை, தமமும் அசை. உற்ற ஐம்முகம் ஆகமங்கள் பொருந்தித தோன்றுதற்கிடமாகிய ஐந்து முகம். பணித்தருளல் ஒருசொல்விழுக்காடு; உபதேசிததல் என்றபடி. இனம்பற்றிச்சுறவேறு களிறெனப்பட்டது; "இமைய வில்வாங்கிய வீசன்" என்புழி மேரு இனம்பற்றி இமயம் எனப்பட்டாற் போல.

இனி, (ஆகிய—தமதாஞ்ஞையால்) உண்டாகிய,—களிறது—திருந்தி தேவாகிய களிற்றை,—படுத்து—வலையகப்படுத்தி,—ஆகமம் வாங்கியும்—(அதன் சிரத் துற்ற) ஆகமங்களை எடுத்துக்கொண்ட சிவபிரானும்,—மா வெட்டு—மகாலக்குமியாகிய உமையை மணந்து, என றலுமாம். இப்பொருட்டு வாங்கி பெயர். "தோற்றிய திதியே யொடுங்கி" என் புழி ஒடுங்கி போல, உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

எவ்வெம் முகத்தில் எவ்வெவ்வாகமங்கள் தோன்றினவோ அவ்வம் முகத்தால் அத்தோற்ற முறைப்படி அவ்வவ்வாகமங் களை உபதேசித்தார் என்பது விளக்கிய உற்றவைம் முகங் களாற் பணித்தருளியும் என்றார்.

ஆலவாயடிகள் இறைவியை நோக்கி வலைஞர் மகளாகப் போந்திரு; நாம் வந்து வதுவை அயர்ந்து வருகுதுமெனப் பண்டு வழங்கிய திருவாக் கொருவாதவண்ணம் ஓர் வலைஞராய் வலைச்சேரி வந்தாராக, அவர்வடிவழகு கண்ட சேர்ப்பன் "நம்பீ யாரை யென்ன" அதற்கவர் "தனிவலையுழவனல்ல** மைந்தன் யானென்ன"

"தொண்டுறை மனத்துக் கானற் றுறைமக னஃதே லிந்தத்
தண்டுறை யிடத்தோர் வன்மீன் றழலெனக் கரந்து சீற்றங்
கொண்டுறை கின்ற தைய குறித்தது பிடித்தி யேலென்
வண்டமர் கோதை மாதை மணஞ்செய்து தருவ லென்றான்"

ஆகலான், அதற்கியையக் கேவேடராகி மா வேட்டு ஆகிய கெளிறது படுத்து என்றருளிற் றடிகள். செய்யுளாதலின் முறை பிறழ்த்திக் கூறிற்று.

சுறவிடத்து வாங்கிய ஆகமங்களை உத்தரகோசமங்கையில் உபதேசித்தார் என்னும் புராணவசனத்தோடு கைலையில் உப தேசித்தார் என்றல் மறுதலைப்படுகின்றதே யெனின், அற் றன்று; என்னை? உத்தரகோசமங்கையில் ஒரு முகத்தோ டிருந்து உபதேசித்த வாகமங்களையே ஐம்முகத்தோடிருந்து தோற்ற முறைப்படி உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்றம்மை இரப்ப இறைவன் அங்ஙனஞ் செய்தான் என்பது,

"வெள்ளி மால்வரைக் கைலையில் வீற்றிருந் தருளித்
துள்ளு வார்புனல் வேணியா ரருள்செயத் தொழுது
தெள்ளு வாய்மையி னாகமத் திறனெலாந் தெரிய
உள்ள வாறுகேட் டருளினா ளுலகையா ளுடையாள்"

என்னும் பெரியபுராணத்தால் நன்கு விளங்கக் கிடத்தலா னென்க.

இன்னும் சிவபெருமான் வேதாகமங்களைப் பக்குவராகிய சனகாதிமுனிவர்க்கும் பிறர்க்கும் வேண்டிய வேண்டிய போதெல்லாம் உபதேசித்தற்கு முக்கியஸ்தானமாகக் கொண்டு விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்விய ஸ்தலம் திருக்கைலாச மலையேயாமென்பது,

" இமையகிரி வடகுணபா லிமையவர்க டொழுதேத்த
உமையுடனே பசுபதிதா னுறைவனொரு கிரிமிசையில்
தமையுணர்ந்த தபோதனருந் தங்குவரச் சயிலத்தில்
கமையுடையா ரதன்பெயரைக் கைலையெனக் கழறுவரே "

" ஆகமங்க ளனைத்தினையு மருமறைக ளொருநான்கும்
மோகமற முனிவர்க்கு மொழிந்தருள வொழிந்தனவும்
மாகருமோ மாலயனு மலர்தூவித் தலைவணங்க
ஏகனிறை யதன்மிசையு மிருக்கவிரும் பினனினிதே."

என்னுஞ் சிவதருமோத்தரத் திருவிருத்தங்களானு மறிக.

பசுபதி யுறைவ னென்றது உமையுடனே பசுபதிதா னுறைவன் எனவும், மாகரும் மாலயனும் மலர்தூவி வணங்க இருப்பன் எனவும் உடன் புணர்த்திக் கூறினமையின் உமை, மாகர், மால், அயன் முதலாயினர்க்கும் ஒவ்வோர் காரணம்பற்றி வேதாகமங்களை ஒவ்வோர் காலத்து ஆண்டே உபதேசிப்பார் என்பது செவ்விதிற் றெரிந்து கொள்க.

இங்கே எடுத்துக் காட்டிய அதிப்பிரபலப்பிரமாணங் களாலே, மகேந்திரங் கைலாசமலைதான் என்பது நிறுவப் பட்டது; படவே, ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் தமிழ்நாட்டுட்பட்ட மகேந்திரமலையில் சிவபிரான் ஆகமங்களைத் தமிழிற் கூறியருளினர் என்னுங் கற்பனை கழிக்கரைப் புலம்ப லும், கானகத்துப்புலம்பலு மாயவாறு கண்டுகொள்க.

நிலவுலகத் துயிரோம்பு நீதிமன்னன் இவையிவை செய்ய லாம் இவையிவை செய்யலாகா வென மக்கட்குத் தெரிக்கும் நீதிநூலை அவர்கட்குக் கொடுத்து, அதின்படி ஒழுகுவோர்க்கு நன்மையும் ஒழுகாதார்க்குத் தண்டமுஞ் செய்து காப்பான். அதுபோல, ஈரேழு பதினான்குலகிற்கும் இறைவராகிய நடராச வள்ளலும் விதி விலக்காகிய புண்ணிய பாவங்களைத் தெரிக்கும் முதனூலாகிய வேதாகமங்களைத் தேவர் மக்கண் முதலியோர்க் குக் கொடுத்து அவற்றின்படி ஒழுகுபவர்க்கு இன்பமும் ஒழுகாதவர்களுக்குத் துன்பமும் கொடுத்து ஓம்புவார், அது,

" ஆணையா லவனி மன்ன னருமறை முறைசெய் யாரை
ஆணையிற் றண்டஞ் செய்து மருஞ்சிறை யிட்டும் வைப்பன்
ஆணையின் வழிசெல் வோருக் கரும்பதி செல்வ நல்கி
ஆணையும் வைப்ப னெங்கு மாணையே யாணையே காண் "

"மறைகளீ சன்சொ லச்சொல் வழிவாரா
வுயிரை வைக்கும்
சிறைகண்மா நிரய மிட்ட பணிசெய்வோர்
செல்வத் தோடும்
உறையுமா பதிக ளும்ப ருலகங்கள்
யோனிக் கெல்லாம்
இறைவனு ணையினு லின்பத் துன்பங்க
ளியைவ தாகும்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களினு லறிக.

இவ்வாறு அரசன் முறையின் வைத்து இறைவன் முறை உணர்த்திய சித்தாந்த சாத்திரத்தைச் சிறிதுமோராது, சைவ சமயிகளாகிய நாமெல்லாம், இறைவன் நம் பொருட்டிரங்கித் தந்த வேதாகமங்களை விடுத்தொழித்து வெறுங்கையோடு வீதியினின்று தவிக்குமாறு செய்யக் கருதி, வேதங்கள் ஆரியர் கட்டின கட்டு என்றும், சைவர்கட்கு அவை பிரமாண நூல்கள் அன்றென்றும், சிவபெருமான் தமிழில் வேதஞ் செய்தருளினர் என்றும் உலகந் தோன்றிய நாண்முதல் இதுகாறும் ஒருவருஞ் சொல்லாத நவீனக் கற்பனையாகிய ஓரடிநிலை பாரித்தார் "திருநான்மறைவிளக்க" முடையார்.

இவரது பெலமற்ற வடிநிலை யாமெடுத்துக் காட்டிய இரும்பெரும் வச்சிரக் காட்டாகிய ஊழிப் பெருவெள்ளத்தான் மோதுண்டு இருந்தவிடமுந் தெரியாமற் கரைந்துபோயிற்று.

ஆகலான் மெய்ம்மைச் சைவசமயிகளே! இப்போதுள்ள வடமொழி வேதாகமங்களே இறைவன் சிருட்டியாரம்பகாலத்தில் நம்பொருட்டு அருளிச்செய்த முதனூல்களென்றும், "விளக்கமுடையார் கூறியபடி தமிழில் முதனூல் இறைவன் செய்திலன் என்றும், அதனுல் கடல்கொண்டு போபதென்றது அவரது கட்டுவார்த்தை என்றும், நன்குகத் தேறி அவரை வேதாகம விரோதியெனக்கொண்டு புறப்புறத்தினும் புறப்புறச் சமயத்தவராக வெண்ணி, அவர் சொற் கேட்பின் ஆன்மலாப மிழந்து நரகத் தெய்துதல் ஒருதலையெனத் துணிந்து, அவர் சொற் கேளாது வேதாகம வழி யொழுகி விமல னருள் பெறு நிலைமையை விடாதுபற்றிச் செவ்வனே உய்தி பெறுவீராக.

எமதன்பர் குமாரர் ஸ்ரீமத். சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களும் இவ்வுண்மையை ஓர்ந்து "கொடிறும்பேதையுங் கொண்

---

* ஈண்டு மறை அரசன் வார்த்தை,

டது விடாது" என்னுந் திருவாசகக் கூற்றிற்குச் சரியான விலக்கியமாகாது, உண்மை கண்டுழியும் அவ்வளவிலமையாது வெற்றுரை பேசித் தமதறியாமையை மேலு மேலும் வெளிப் படுத்தும் பிறர் போலாது அமைந்து நன்மை பெறுவாராக.

இனி, சுந்தரமூர்த்திநாயனர் கைலைக் கெழுந்தருளிய போது வழியிடைத் தாமருளிச்செய்த "தானெனை முன் படைத்தான்" என்பதை முதலாகவுடைய நொடித்தான்மலைத் திருப்பதிகத்தை, அஞ்சைக்களத்தப்பர் சந்நிதி வாயிலாக உல கிற் கறிவுறுத்துமாறு ஆழிநீராசனுகிய வருணனிடம் கொடுத் தார் என்பது,

"ஊழிதொ றூழி முற்று முயர்பொன் னொடித்தான் மலையைச்
சூழிசை யின்கரும் பின்சுவை நாவல வூரன் சொன்ன
ஏழிசை யின்றமி ழாலிசைந் தேத்திய பத்தினையும்
ஆழி கடலரை யாவஞ் சையப் பர்க்கறி விப்பதே"

என்னும் அப்பதிகத் திறுதித் தேவாரமாகிய அவர் திரு வாக்கானும்,

"வாழி மாதவ ராலால சுந்தரர்
வழியிடை யருள்செய்த
ஏழி சைத்திருப் பதிகமிவ் வுலகினி
லேற்றிட வெறிமுந்நீர்
ஆழி வேந்தனும் வருணனுக் களித்திட
வருணனு மருள்சூடி
ஊழி யிற்றனி யொருவர்தந் திருவஞ்சைக்
களத்தினுய்த் துணர்வித்தான்"

என்னும் பன்னிரண்டாந் திருமுறைத் திருவிருத்தமாகிய சேக்கிழார் நாயனர் திருவாக்கானும் பெறுதும்.

சேரமான் பெருமாணுயனர் வழியிடை அருளிச்செய்த திருக்கைலாசஞானவுலாவை அன்று வெள்ளியங்கிரியிற் கேட்ட மாசாத்தனர் அதனை மனத்திற் கொண்டு திருப்பிட வூரில் வெளிப்படக் கூறியருளி உலகத்தில் நிலைபெறச் செய் தார் என்பது,

"சேரர் காவலர் விண்ணப்பஞ் செய்தவத்
திருவுலாப் புறமன்று
சாரல் வெள்ளியங் கயிலையிற் கேட்டமா
சாத்தனர் தரித்திந்தப்

பாரில் வேதியர் திருப்பிட வூர்தனில்
வெளிப்படப் பகர்ந்தெங்கும்
நார வேலைசூ ழுலகினில் விளங்கிட
நாட்டினர் நலத்தாலே"

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தமாகிய சேக்கிழார் நாயனுர் திருவாக்காற் பெறுதும்.

வழியிடை யருளிச்செய்த இவ்வொரு பதிகமும், இவ் வோருலாவும் புவியிடைப்போந்து பயன்படவேண்டி இங் ஙனம் இவர் வாயிலாக அஞ்சைக்களத்தும் பிடவூரகத்தும் அறிவுறுத்துவித்தருளிய பெருங்கருணையாளனுகிய இறைவன் "ஆரணமாகமங்கள்" இல்லையேற் "கதிப்பவரில்லையாகும்" ஆகலான், தமிழிலிருந்த வேதாகமங்களைக் கடல்கொண்டு போந்த ஞான்று தொட்டின்றுகாறும் வெளிப்படுத்திப் பயன் படச்செய்து உயிர்களைப் புரந்து கதிப்பாற் படுத்தாது வாளா விருத்தல் அவன் கருணைக் கிழுக்காம்பிறவெனின், அற்றன்று; என்னை? தமிழில் அவை செய்யப்பட்டிருந்து கடல்கோட்படி னன்றே! அம்முதல்வன் அங்ஙனஞ் செய்வன். அங்ஙிகழ்ச்சி கள் யாவும் எக்காலத்தும் இன்மையான் அது செய்திலன் என்க. அதற்கொரு சான்று சோமுகன் கவர்ந்து சென்று கட லிடை மறைத்த வேதத்தை விண்டுவைக்கொண்டு விமலன் வெளிப்படுத்துவித்த சரிதமும் அன்னபிறவு மாம்; ஆகலான் இழுக்கு யாண்டையதென்றொழிக.

இன்னும் கடல்கோட்பட்ட விடத்துள்ள தமிழ் ஆகம முறையாகிய தானி தான்றன்றுனத்தொடு அதன் கட்பட்ட தெனினும் தமிழ் நாட்டில் மற்றைய இடங்களிலிருந்த தமிழ் ஆகம முறைகள் எங்கே போயினவோ? தமிழ் நாட்டுச் சிவஸ் தல முதலியவற்றில் சிவபிரான் முதலிய கடவுளர்க்கு அவை யின்றிச் "சிறப்பொடு பூசனை" சென்றதெங்ஙனம்? வடநாட்டுத் தலங்களிலுள்ள சிவாலய முதலியவற்றில் "சிறப்பொடு பூசனை" யின்றே? என்னை? அங்குள்ளார் தமிழாகம முணாமாட்டா ராகலான். நித்தியமேனு நடைபெறுதலாலயங்கள் இருந்தும் பயனின்றுகலின், அங்குள்ள ஆலயங்கட்காக வடமொழி ஆகம மும் உண்டாக்கினுர் என்பராயின், குறையென்னை? தமிழ் வேதாகமம் கடல் கோட்பட்டால் கடல் கோட்படாத சமஸ் கிருதாகம வேதங்களைக்கொண்டு தமிழ் நாட்டிற் சிவாலயங் களில் நித்திய நைமித்திகங்கள் நடப்பிக்கலாமே. அவற்றைத் தள்ளிவிட்டு "அரசனை நம்பிப் புருஷனை யிழந்தவள்" சீலமாக இல்லாத தமிழ் வேதாகமங்களை நம்பி, இருக்கிற சமஸ்கிருத

வேதாகமங்களைவிட்டுச் சந்தியில் நின்று நாம் தவிக்கவேண்டிய தெற்றிற்கென்று திருவாளர் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் சற்றே தலைகூர்ந்து சிந்தித்து உண்மையில் தமது மனத்தை நிலையுற வூன்றி நன்மை கடைப்பிடித்துச் செம்மையராக வாழ்க சிவா.

இனி, "பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரியோம் பும்—சிறப்பர்" எனத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்துள் ஓதியருளுதலினால், வேள்விக்கட் பசுவேட்டலை விதித்தவேதம் கொலையைக் கூறலால் நன்மை பயவாது போலு மென மலையற்க; என்னை? கொலை, களவு, காமம், பொய், என் பனவன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானுங் கடியப்பட்டன! அவற்றுள் ஒன்றுமேலோ இது! எனின், அற்றன்று; கொலை என் னுஞ் சொற்கேட்டுக் கொலை தீதென்பதூஉம், களவென்னுஞ் சொற் கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉம், காமம் என்னுஞ் சொற் கேட்டுக் காமம் தீதென்பதூஉம், பொய் யென்னுஞ் சொற் கேட்டுப் பொய் தீதென்பதூஉ மன்று; மற்றவை நல்லவாமாறு முண்டு: என்னை? ஒருவன் ஒருகுடும்பத்துப் பத்துமக்களிடத் துக் கொண்ட கோபத்தால் அவர்கள் துயிலும்போது அவர் களை இடைதெரிந்து கொல்லக்கருதி ஆயுதபாணியாகச் சேறலை ஓராற்றானறிந்த மற்றை அருளுடையா னொருவன், பத்து மக்களையும் இவன் கோறல் புரியாமை அவரைக் காப்பே னெனக் கண்ணி அவனைத் தனது சூழ்ச்சியாற் கொன்றிட் டான். அதனால் அவர்களும் சாக்காடு நீங்கினார்கள். அவன் அக்கொலையினான் அவர்களை உய்யக் கொண்டமையான் நல் லுழிச் செல்லுமென்பது. மற்று மிதுபோல்வன கொலையாகா நன்மை பயக்குமென்பது.

இனி, களவு நன்றாமாறு:— "ஒரு பெண்டாட்டி தம ரொடு கலாய்த்து நஞ்சுண்டு சாவல் என்னுமுள்ளத்தளாய் நஞ்சுகூட்டிவைத்து, விலக்குவா ரில்லாதபோழ்து உண்ப லென்று நின்றவிடத்து, அருளுடையா ளொருத்தி அதனைக் கண்டு இவளிதனை யுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோ யுகுப்ப லென்று அவளைக் காணாமே கொண்டுபோ யுகுத்திட்டாள். அவளும் சனநீக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான் சென்று அது காணாளாய்ச் சாக்காடு நீங்கினாள்; அவ்வரு ளுடையாள் அக் களவினான் அவளை உய்யக் கொண்டமையான் நல்லுழிச் செல்லுமென்பது. மற்று மிதுபோல்வன களவாகா நன்மை பயக்குமென்பது."

இனி, காமம் நன்றாமாறு:—"சுவர்க்கத்தின்கட் சென்று போகந்துய்ப்ப லென்றும், உத்தரகுருவின்கட் சென்று போகந்

துய்ப்ப லென்றும், நன் ஞானங் கற்று வீடுபெறுவலென்றும், தெய்வத்தை வழிபடுவ லென்றும் எழூந்த காமங் கண்டா யன்றே! மேன்மக்களானும் புகழ்ப்பட்டு மறுமைக்கு முறுதி பயக்கு மாதலின், இக்காமம் பெரிது முறுதியுடைத்தென் பது."

இனி, பொய் நன்ருமாறு:—ஊரிடையிட்டுச் சென்று தன் கருமமுற்றி மீள்வானோர்மகனைச் சில்லோர் வழியிடையிட்டுக் கொலைபுரிந்து அவன் கைப்பொருளைப்பற்ற நின்றவிடத்து, அதனை ஆங்கறிந்து போதரு நன்மகனுவானோர் பதிகன், அம்மீள்வான்றனக்கு அதனைத் தெரிப்ப, அவன் ஆண்டோர் குடிசையில் வசிப்பானோர் கருணையாளனுழை இது சமயம் என்னைக் காவாய் என்று சரண்புக, அவனும் உளமுருகி அது செய்வல் அஞ்சற்கவென் றமைத்த கரத்தினனுய் மறைத்துவைத் தாங்கே வெளிப்போந்து நின்ருனிடை அவ்வாறலைப்பான் போந்து நின்ற மறமாக்கள் புக்குத் தாழ்த்த தலையும் தண்ணிய மொழியுமுடையராய்த் தன்கைப் பொருளுடையா னெருவ னெம்மினமகன் பொருள் காரண மாகத் தனிவரலஞ்சி ஈண்டுழிதந்தானென அறிந்து அவனைக் காத்துக் கொடுபோதரப் பலர்குழீஇவந்தனம்; அருளுடைப் பெரும! அத்தகையானை நீர் கண்டீர்கொல்லோவென ஐயமவனு ருது நையுமனத்தராய் வினவ, அத்தகையா னெருவன் இச் சதுக்கத்துநின்று நாற்றிசையு' நோக்கி உழிதந்து நின்ருன். முன்னர் அதுகண்டுவைத்துக்குடிசையுட் போந்து பின்வந்து நோக்கினேற்கு முன்போற் காணப்பட்டிலன் என்ருன். அவரும் அது கேட்டு மெய்யெனக் கொண்டு தம்முழிப் போந்தார். அதனுன் அவனை யுய்யக் கொண்டமையின் அது நன்மைபயந்த தென்பது. மற்று மிது போல்வன பொய்யாகா நன்மைபயக்கு மென்பது. இக்கருத்துக் கண்ணியன்றே,

"பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்"

என்ருர் வள்ளுவ தேவரும்.

அஃதங்ஙனமாகுக; பரசமய கோளரியாகிய பிள்ளையார், பாண்டியன் சபையிற் சமணரோ டொட்டிச் சமயவாதஞ் செய்து வென்றகாலத்துக் குலச்சிறைநாயனுர் சமணரைக் கழு வேற்றியது தீமைபயக்கு மன்ருேவெனின், அறியாது கூறினுய்; மற்றென்னைகொல் நன்மை பயக்கு மாறெனின் நன்றே கூறுதும்:—

பதினாறாயிரவரைக் கொல்ல முயன்ற எண்ணாயிரவரை அரசன்கோறல் புண்ணியமாகலானும், ஒட்டியவாறே அவரைக் கழுவேற்றினமை அவர் செய்த சிவதூடணத்தின் பொருட்டு நரகவேதனை அளப்பிலகாலம் அநுபவியாது ஒருசிறுபோழ்துள் நீங்கினமையானும், பின்னும் பின்னும் பிறரும் இவ்வாறு செய்து நரகத்துன்பமும் பிறவித்துன்பமும் எய்தா துய்தற்குக் காரணமாகலானும் அது பெருங்கருணையின் பாலதாய்ப் பெரிது நன்மை பயந்தவாறறிக. இத்துணைச் சுருக்கமாக அத்துணைப் பெருநன்மை பயக்கு மாற்றைச் சைவசாத்திர முறைகொண் டன்றிப் பிறிதொன்றினான் எக்காலத்து மெவருமறிய வல்லு நராகார்.

இம்மையிலே பாவஞ்செய்தோர் அரசனாலே தண்டிக்கப் பட்டால் மறுமையிலே அவர்க்கு நரகவேதனை யின்று; அரசன் அறிந்து தண்டிக்கப்படாத பாவங்கட்குத்தான் மறுமையில் யமதண்டமுண்டு. ஆகலான், அரசன் தண்ட மெல்லாம் மறக் கருணையாய்ப் பெருநன்மை பயப்பனவாம். சமணரைக்கழு வேற்றினமையும் அத்தகைய மறக்கருணையே யாமென்பது. அதனை,—

"அரசனுஞ் செய்வ தீச னருள்வழி யரும்பா வங்கள்
தரையுளோர் செய்யிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்
துரைசெய்து தீர்ப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பர் தூயோர்
நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமுன் னீர்மை யீதாம்"

"அருளினா லுரைத்த நூலின் வழிவாரா ததன்மஞ் செய்யின்
இருளுலா நிரயத் துன்பத் திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாற் புணியந் தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்க டீர்க்கு மருந்திவை வயித்திய நாதன்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தங்களினா லறிக.

இனி, அறுபத்து மூவருள் சிறுத்தொண்டநாயனார், எறிபத்தநாயனார், கோட்புலிநாயனார், இயற்பகைநாயனார் முதலாயினோர்; புதல்வர், யானைப்பாகர், சுற்றத்தார் முதலாயி னோரைக் கொன்றமையும் திடபத்தியாற் செய்தமையானும், மீட்டுஞ் சிவபிரான் திருவருளால் உயிர்பெற்றெழுந்தமையா னும், சுவர்க்காதி பதங்களைப் பெற் றின்புற்றமையானும் நன்மைபயந்தவாறு காண்க. இவ்வுண்மை நோக்கியன்றே "வாளான் மகவரிந் தூட்டவல் லேனல்லன்" எனப் பட்டினத் தடிகள் கூறியருளியதூஉ மென்க. இவை போல்வன பிறவு மன்ன.

இனி, பிறவுயிரை அது நின்ற வுடம்பி னின்று நீக்குமாறு போலத் தமதுடலினின்று தம்மைத் தாம் நீக்குதலும் பாவ மென்றும், அங்ஙனஞ் செய்வோர் சக்கரவாளகிரிக்குப் புறத்தி லுள்ள இருட்பூமியிலே கிடந்து எண்ணில்லாத காலம் வருந்து வார்கள் என்றும் ஆகமத்துள் கூறிய விதி ததீசிமுனிவர் முதலாயினோர் மாட்டுச் செல்லாமை,

"என்று மாதவ னியம்ப வும்பர்கோன்
ஒன்றும் வானவர் தம்மொ டொல்லெனச்
சென்று மாயையின் செயலை நோன்பினால்
வென்ற மாதவ னிருக்கை மேவினான்."

வேறு

"அடிகணீர் மருதமொன் றதனை வேண்டியிம்
முடிகொள்வா னவரொடு முந்தி னேனது
செடிகொள் காருட லவுணர்த் தேய்த்தெமர்
குடியெலாம் புரப்பதோர் கொள்கைத் தாயது."

"யாதெனி னினையதுன் யாக்கை யுள்ளதென்
றோதலும் யாவையு முணர்ந்த மாதவன்
ஆதவற் கண்டதா மரையி னானனப்
போதலர்ந் தின்னன புகல்வ தாயினான்."

"நாய்நம தெனநரி நமதெ னப்பிதா
தாய்தம தெனநமன் றனதெ னப்பிணி
பேய்நம தெனமன மதிக்கும் பெற்றிபோ
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே."

"விடம்பயி லெயிற்றா வுரியும் வீறழை
குடம்பையுந் தானெனுங் கொள்கைத் தேகொலாம்
நடம்பயில் கூத்தரி னடிக்கு மைவர்வாழ்
உடம்பையும் யானென வுரைக்கற் பாலதோ."

"நடுத்தயா விலார்தமை நலியத் துன்பநோய்
அடுத்தயா வருந்திரு வடைய யாக்கையைக்
கொடுத்தயா வறம்புகழ் கொள்வ னேயெனின்
எடுத்தயாக் கையின்பய னிதனின் யாவதே"

வேறு

"என்றனன் காண மொன்றி யெழுகருத் தறிவை யீர்ப்ப
நின்றனன் பிரம நாடி நெறிக்கொடு கபாலங் கீண்டு
சென்றனன் விமான மேறிச் சேர்ந்தன னுலகைநோன்பால்
வென்றனன் றுறக்கம் புக்கு வீற்றினி திருந்தா னம்மா."

என்னுந் திருவிளையாடற் புராணத்தானறியக்கிடத்தலின் அதுகடாவன் றென விடுக்க.

அஃதொக்குமன்னுயினும், வேள்விக்கட் படுத்த பசுவைப் பின்னர் எழுப்பிவிடுதல் நியதமின்மை விருத்திரன் யாகபசுவாக வந்த காலத்து இந்திரன் படுத்து யாகஞ் செய்து பின்னெழுப் பாமையின்வைத் துணரப்படுமாலோவெனின், அற்றன்று;

"மேவரும் வலனெனு மவுணன் மேலைநாண்
மூவரின் விளங்கிய முக்கண் மூர்த்திசெஞ்
சேவடி யருச்சனைத் தவத்தின் செய்தியால்
யாவது வேண்டுமென் றிறைவன் கூறலும்."

"தாழ்ந்துநின் றியம்புவான் சமரில் யாரினும்
போழ்ந்திற வாவரம் புரிதி யூழ்வினை
சூழ்ந்திறந் தாலென்மெய் துறந்த மாந்தரும்
வீழ்ந்திட நவமணி யாதல் வேண்டுமால்."

"என்றுவேண் டலும்வர மீச னல்கினன்" ஆகலான் அவ்வரத்தின்படி அவன் மெய் நவரத்தினமாயிற் றாகலானும், "மாய்த்தனர் மாய்ந்த வள்ளல் வலனுமங் தார மாரி—தூர்த்திட விமான மேறித் தொல்விதி யுலகஞ் சேர்ந்தான்" ஆகலானும் அதுகடாவன்று.

ஈங்கிவைபோல வேள்விக் கொலையும் தீங்குபயவாது நன்மை பயக்குமென்க. நன்மை பயக்குமா றென்னையெனின், நன்றே கூறுதும்:—வேள்வியிற் கொலையுண்ணும் உயிர் மேலுலகத்துச் சென்று இன்பந் துய்க்கும் ஆகலானும், ஈண்டும் கொன்றவ்வபை எடுத்த பின்னர் எழுப்பப்படுமென்பது "புன்மையாம் பசுத்த டிந்து புரையில் வேள்வி யாற்றியே—தொன்மைபோ லெழுப்பு மாறு சுருதி சொற்ற வாறுபோல்" என்னுங் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்தாற் பெறப்படலானும், யாகாதிபதி சிவனே யாதலால் அவர்க் கவிக்கு நேர்ந்த வபைக்குரிய வுயிரிந்த அபுத்திபூர்வ சிவபுண்ணியத்தால் மறுமைக்கண் புத்தி பூருவ சிவபுண்ணியஞ் செய்து சிவஞான முற்று அத்துவித முத்தியெய்து மாகலானும், இக்கொலை சீரிய நன்மை பயக்குமென்பது. வேதத்துட் கூறப்படும் சோமபான முதலியனவு மதுவே.

இனி இக்காலத்து மீண்டு யாகபசுவை எழுப்புஞ் சத்தியில்லாதார் யாகபசுவைக் கொன்று யாகஞ் செய்யலாகாதென்பது, அப்பதீக்ஷிதர் தமது காலத்து யாகமொன்றியற்றி ஈற்றின் யாகபசுவை யெழுப்ப அது எழவில்லை, அவ்வமையத்துத்

தீக்ஷிதசுவாமிகள் வேதத்தை நோக்கிச் சுருதியே உன்னை நம்பி இப்பசுவைப்படுத்தேன். இது எழாதாயின் எனதுயிரைப் படுப்பல் இது நிச்சயம்; என் சொல்லுதி யென்று கூறும் உறுதி மொழியை வேதபுருடன் கேட்டு வெளிப்பட்டு நின்வாய்மைப் பத்தியின் பொருட்டு இப்பசு எழுந்துவிடும். இனி இக்கொடுங் கலியில் பசுப்படுத்து யாகஞ் செய்யாதொழிக. படுப்பின் எழாது என்று சொல்லி மறைந்தனன் என்னுஞ் சரிதத்தின் வைத்துணர்க.

உகங்கள் தோறும் விதிகள் சில மாறுபடு மாற்றை, "அந்த யுகந் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கைதகு—மிந்தக் கலியுகத்தே யாது" என்பதனு லறிக.

யாகத்தில் கொலை புரிந்த யாகபசுவை எழுப்பவல்லுநர் யாகஞ் செய்யா தொழியின் சிறபுடையந்தணரெனப்பட மாட்டார்; தில்வாழந்தணர் படுத்த பசுவை எழுப்பவல்லாதலின் வேள்வியாற்றித் தமக்கும் யாகபசுவிற்கும் பிறர்க்கும் நன்மை பயக்குநெறி வழுவா தொழுகிச் சிறப்படைந்தார் என்பார் 'பசு வேட்டெரியோம்புஞ் சிறப்பர்' என்றருளிச் செய்தார் திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்.

அந்தணர் வேதமோதாமை வேள்வி செய்யாமை முதலியன பெருங் குற்றமென்பார், புராணத்துட் கலியுகதருமங் கூறும் வழி,

"அந்தணர் வேத மோதா ருஞ்சிவ
பூசை செய்யார்
செந்தழல் வேள்வி யாற்ருர் செயத்தகு
நியமஞ் செய்யார்
மந்திர நவிற்ரு ரன்பு வளருண்
மனத்து வையார்
வெந்தொழில் வினைமேற் கொள்வார் விரதநோன்
பினைவி டுப்பார்"

என்றிங்ஙனம் கூறினர் ஆசிரியர் பிறரும்.

இதனுலே அந்தணர்க்கு வேதவேள்வி முதலியன இன்றியமையாத சற்கருமங்கள் என்பது நன்கு விளங்கும். தில்லைவாழந்தணர் அவற்றை உயிரினுமோம்பிச் சிறந்தார் என்பது அவற்றைக் கண்கூடாகக் கண்ட முத்தமிழ் விரகர் தமது தேவாரத்துள் "பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட்டெரியோம்புஞ் சிறப்பர்" என்று சிறப்பித்ததனுல் செவ்வனே தெரிகின்றது. இது அநுவாதம்,

இருந்தவாற்றால் வேள்வியிற் கொலை அவ்வுயிர்க்கு நன்மை பயத்தலால் கொலை யன்றென்பதூஉம், வேதம் ஏனையிடத்துச் செய்யும் கொலையை விலக்கும் என்பதூஉம் அதற்கு மாறாகக் கொலை முதலியன செய்வோர் செயலை வேதத்திலேற்றிக் குறை கூறல் அறிவின்மை என்பதூஉம் அறிந்துகொள்க.

இனி நமது நூல்கள் பெரும்பாலும் செம்பொருளும், ஓரோ ரிடத்துக் குறிப்புப் பொருளும் கூறுவனவாம். அது :—

"நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை
ஆதிக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
ஒத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிரை இ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
றொகைவகை விரியின் வகையறத் தெரிந்து
ஞாபகஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைந் தொழுகும் பண்பிற் றாகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்து பொருளகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே."

என்னும் இலக்கணச் சூத்திரத்தா லறிக. ஆயினும் திருக்கோவையார் முழுதும் செம்பொருள் குறிப்புப் பொருள் இரண்டும் கூறு நூலாம் என்பது, :—

"திருவாத வூர்மகிழ் செழுமறை முனிவர்
ஐம்பொறி கையிகந் தறிவா யறியாச்
செம்புலச் செல்வ ராயின ராதலின்
அறிவனூற் பொருளு முலகநூல் வழக்குமென
இருபொரு ளுதலி யெடுத்துக் கொண்டனர்
ஆங்கவ் விரண்டனுள்
ஆகமநூல் வழியி னுதலிய ஞான
யோகநுண் பொருளை யுணர்த்து தற்கரி
துலகநூல் வழியி னுதலிய பொருளெனும்
அலகி றீம்பாற் பரவைக் கண்ணெம்
புலனெனுங் கொள்கலன் முகந்த வகைசிறி
துலையா மரபி னுரைக்கற் பாற்று."

என அதற் குரைசெய்வான் புக்க பேராசிரியர் உரைச் சூத்திரத்தானும்,

"ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே."

என்னும் ஆன்றோர் கலித்துறை யானும், "திருக்கோவை யாருண்மை" என்னும் உரை நூலானும் நன்குணர்க.

வேதத்துட் கூறும் வேள்விக்கண் பசுப்படுத்தல் என்பதற்குக் குறிப்புப் பொருள் செம்பொருள் இரண்டுங் கொள்ளுமாறு சிறிது விளக்குதும்:—

பசு—ஆன்மபோதம். படுத்தல்—அப்போதம் முனைக்காமற் செய்தல். மீட்டு எழுப்புதல்—சிவபோதமாகச் சீவிக்கச் செய்தல், இதனை,:—

"உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுந் தறிநிறுவி
யுறுதி யாகத்
தள்ளரிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைபடுத்தித்
தறுகட் பாசக்
கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு
கருணை யென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு
வினைக டீர்ப்பாம்."

என்னுஞ் செய்யுளுமறிவுறுத்துமாறு உற்று நோக்கியுணர்க. இங்ஙனம் பாவிக்கும் அகத்து வேள்விக்கு நாபித்தானமே குண்டமும், ஆண்டுறும் அங்கியே யாகாக்கினியும், விந்துத் தானத்தமிழ்தே நெய்யும், இடை பிங்கலைகளே சுருக்குச்சுருவமுமாகக் கொள்ளப்படும் என்ப.

புறத்துச்செய்யப்படும்வேள்விக்குப் பசு—ஆட்டுக்கிடாய். ஏனைய வெளிப்படை. இப்புறத்து வேள்வி அகத்து வேள்விக்குக் காரணம். இக்காரணமின்றி அக்காரியம் சித்தியாது. ஆகலான் அது செய்தற்குரியார் தப்பாமற் செய்தல் வேண்டும்.

அகவேள்வி செய்யும் ஆற்றலுடையார் யோகியும் ஞானியும். அவரும் உலகர்பொருட்டுப் புறவேள்வி செய்யினுஞ் செய்வர். "உறங்கினேன்கை வெறும்பாக்கென" அவரறியாது அஃதவரை விட்டு நழுவினும் நழுவும். எங்ஙனமாயினு மவர்க்கது குற்றமன்று. எமக்கு யோக ஞானம் வந்துவிட்டதென முனைப்புக்கொண்டு தாமே விடுவாராயின் குற்றமாம்.

ஒருசாரார் யாகத்துக் கொலை கூறப்படுதலால் சீவகருணையற்ற செயலைக்கூறும் நூல் கடவுள் சொன்னதன் றென்பார் பிறரெனக்கருதிக் குறிப்புப் பொருள் ஒன்றே கொள்வர். அது கூடாதென்பது மேலே விளக்கினும்; கடைப்பிடிக்க.

கந்தபுராணத்திலே வள்ளியம்மை திருமணப்படலத்திலே,

"அன்னதொரு காலை யறுமா முகக்கடவுள்
முன்னொருசார் வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்றப்
பின்னொருசார் வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற
இந்நடுவே நின்று னெறுழ்வயிரத் தூணேபோல்"

என்புழிப் பிரணவமந்திரத்தை உபதேசித்துப் பரிசதீக்ஷை பண்ணியதென்னுங் குறிப்பு மாத்திரையே கொள்ளற்பாலது. அறுமுகக்கடவுள் மூத்தபிள்ளையாரை நோக்கித் தேவரீர் வருவதால் "புந்தி மயல் தீர்ந்தேன் புனையிழையுஞ் சேர்ந்தனளால்" என்றதும் அக்கருத்துப்பற்றியே யென்றுணர்க. மயல்—பிரணவத்தை யுபதேசிக்கவேண்டும் என்னுமாசை. சேர்தல்—பரிசதீக்கை.

'முன்னொருசார் வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்ற' என்றதனல் பிரணவ மந்திரோபதேசமும், 'பின்னொருசார் வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற' என்றதனுன் பரிசதீக்கையும் பெறப்பட்டது. அங்ஙனம் பெறப்பட்டனவற்றையே முருகக்கடவுள் பின்னர் எடுத்துக்கூறினது அநுவாதமென்றேர்க; "கூறியதுகூறல்" என்னுங் குற்றமாகாது. இதுகொண்டு ஏனையவும் உய்த்துணர்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

இன்னும் இப்படலத்தினுல் ஆலவாயவிர்சடைக்கடவுள் அருளிச்செய்த இறையனாகப் பொருளெனுங் களவியற் பொருளை நமக்குக்காட்டு முகத்தால் அது வீட்டுக்கு நிமித்தமாமாறு உணர்த்தினமை தெற்றெனத்தெளிக.

அறுமுகக்கடவுள் களவுங் கற்பு நடாத்திக்காட்டினமை உலகர் வீடுபேற்றினிமித்தமன்றித் தம்பொருட்டன்று என்பதை நம்மனோர் தெளிந்துய்தற்கன்றே அவர் அந்தணர் முதலிய உயர்ந்த வருணத்தார் உருக்கொண்டுவாராது புள்ளும் மாவும் படுக்கும் வேட்டுவவடிவங்கொண்டு வந்ததூஉமென்க. என்னை? தாம் "பொறிவாயிலைந்தவித்தான்" ஆகலான், ஐம்புலப்புட்படுத்தவர் அல்லது ஐம்புலக்களிறு படுத்தவர் என்பதுணர்த்தித் தமக்கு ஐம்புலநுகர்ச்சியின்றென்பது தெரித்தற்கவ்வுருக்கொண்டாராகலான். எனவே, அவர்களவுங் கற்பும் நடாத்தின்மை காமத்தின் பொருட்டன்று என்பது சித்தித்தவாறு காண்க. கந்தபுராண நூலாசிரியரும் இக்கருத்துப்பற்றியே, "கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற்றேன்றி—அலைப்படு நீர்மைத் தன்றே வறுமுக னுடை லெல்லாம்" எனவும், "குமரற் கிறு திருவிளை யாடல் போலாம்" எனவும் கூறியொழிந்தார். இப்பொருளை,

“தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ” எனவும்,

“போகியா யிருந்து யிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார்” எனவும்,

“இடப்பாக மாத ராளோ டிசைந்துயிர்க் கின்ப மென்றும் அடைப்பானு மதுவும்.” எனவும்,

“சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையிவ் வுலக மெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா வாணும் பெண்ணு முணர்குண குணியு மாகி
வைத்தன னவளால் வந்த வாக்கமிவ் வாழ்க்கை யெல்லாம்
இத்தையு மறியார் பீட லிங்கத்தி னியல்பு மோரார்”

எனவும் போந்த திருவாச்கமுஞ் சித்தியாரும் நன்கு விளக்கும். இவற்றை யூகிக்குமாறு ஊகியா மாந்தர்க்கு உண்மை விளங்காது.

வேட்டுவர் புட்படுத்தலை “தவமறைந் தல்லவை செய்தல் வேட்டுவன்—புதன்மறைந்து புட்சிமிழ்த் தற்று” என்பதனானு மறிக. அது நிற்க.

“கல்லாலங் தண்ணிழற்கிழ்க் கலித்துறை யதுபயந்த காமர்
நல்லானை நல்லா ளொருபாக மாகியஞானத் தானை [காட்சி
எல்லாரு மேத்தத் தகுவானை யெஞ்ஞான்றும்
சொல்லாடா ருக்கெல்லாந் துயரல்ல தில்லை கண்டீர்.”

என்னும் இப்பாட்டில் ‘கலித்துறை’ என்பது “பாவகையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளின், அப்பாவகையினுல் நால்வர் செய்த நான்மறைகள் அமைந்திருத்தல் கூடுமென்று கருதுதற்கு இடமுண்டு” என்றூர் “விளக்க” முடையார்.

கொள்ளின் என்றூரே அங்ஙனம் கொண்டவர் யார்? கொள்ளச்சொன்னவர் யார்? என்னை? நல்லாசிரியரிடத்துக் கற்றறி மாண்புலவர் “ஏற்புழிக்கோடல்” என்னும் உத்தியை மேற்கொண்டு இடமறிந்து பொருள்கொள்வரன்றி அஃதொழிந்து பொருள் கொள்ளாராகலான்.

மாண்புலவர் கொள்ளார் எனவே, அங்ஙனங் கொள்பவர் “விளக்க” முடையார்தாமே யென்பது பெறப்பட்டது. அவர் கொள்கைபற்றி நமக்காவதியாதுமின்று; என்னை? அவர்தாம் வேதாகம வழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் முற்றும் மாறுபட்டோராகலான்,

அங்ஙனம் கொள்ளினும் கலித்துறையது பயந்த நல்லான் என நேரே முடிதலை அறியு மிலக்கண மறியாது நல்லாரல்லாத நால்வரைத் தாம் வலிந்துகொணர்ந்து அவர்கள் பயந்த கலித்துறையென முடிவு காண்டல் விந்தையினும் விந்தையே. முடிப்பினும் முடியாதென்பது நன்னூல் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த நல்லோர் அறிவர். இவர் அறிந்தென்? அறியாதொழிந்தென்?

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் அச்சிட்ட தோல்காப்பிய உரையுள் "கல்வித்துறை பயந்த" என்ற பாடங்காணப்படுகின்றது. அதனைமேற்கொண்டு "ஆராய்ச்சி" ஆசிரியர் அதற்கு வேதம் என்று பொருள் கண்டார், அதுவேசரி.

கலித்துறை, கல்வித்துறை என்னு மிரண்டும் சொல்லால் வேறுபடினும் பொருளால் ஒன்றேயாம். அதுகாட்டுதும்:—

கலித்துறை என்பதில் கலி—ஒலி. துறை—நூல். எனவே ஒலித்தலையுடைய நூல் என்றபடி. ஒலி உதாத்த அநுதாத்த சுவரிதம். என்றதனுல் வேதம் என்பது பெறப்பட்டவாறு காண்க.

கல்வித்துறை என்பதில் கல்வி—அறிவு, துறை—நூல். எனவே, பதி பசு பாசங்களை அறிதற்குக் கருவியாகிய நூல் என்க—எனவே, வேதம் என்றபடி; என்னை? வேதம் என்னும் பதத்திற்கும் பொருள் அதுவே யாகலான்.

இங்ஙனம் இடத்திற்கேற்ற உண்மைப் பொருள் நன்மை பயந்திருப்ப, அது காணமாட்டாது தம்மனம் போனவாறே திரிபு பொருள்கொண்ட இவர் தாம் பயனிழந்து பிறரையும் இழப்பித்தலால் வரும்பயன் தென்றிசைக்கோன்றன்னகத்தே யன்றிப் பிறிதுயாதுமின்றே! "தூங்கானை மாடச்சுடர்க் கொழுந்தே"!! இவர்க்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்தி உய்விக்குமாறு இங்கும் வேண்டுகின்றேன்.

இக்கருத்துப் பற்றியே சிவதருமோத்தரத் துள்,

"ஒப்பிலி யநாதி முத்த னோதிய வேத மாதிக்
கொப்புயர் வுரைப்போர் நிந்தை யுரைப்பவ ருன்னு வாரும்
வெப்பெரி நிரயம் வீழ்ந்துவெந் துருகி வீயார்
எப்பொழு தேறு வாமென் றிளைத்திளைத் தேங்கு வாரே."

என்று அறுமுக நிருமலர் அகத்திய முனிவார்க் கருளிச்செய்த பொருளையுடைய இத்திருப்பாட்டெழுந்ததூஉமென்க,

மாயூரத்திற் கூடிய "சைவசித்தாந்த மகாசமாசத்தில்" யாம் அக்கிராசனுதிபதியாக விருந்து பொருந்தா விஷயங்களைக் கண்டித்தபோது ஸ்ரீமான். செல்வச் சிரஞ்சீவி கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் பன்னூற்றுக்கணக்கான அறிஞர் கேட்க எம்மைத் தாம் பிதாஸ்தானத்தில் வைத்திருப்பதாகவும், யாம் கண்டித்து உண்மையை நாட்டுதல் தமக்குச் சந்தோஷமே என்றும் சபையிற் கூறியது சத்தியமேயானுல் இவ்விஷயத்திலும் உண்மை கடைப்பிடித்து மகிழ்மீக்கூர்ந்து தற்கால நிலைமைக்கேற்ப உண்டாகும் கோபத்தை அறவே நீக்கி உறவேகொண்டு வாழ்வாரென்பதொருதலை. ஒருகால் கோபமுண்டானுலும், "வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித்—தாழ்வெனுந் தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ் சாரும்—ஊழ் பெறலரிது" என்னுஞ் சித்தியாரைச் சிந்தித்துத் தெளியின் அது உடனே நீங்கும். நீங்கவே, மெய்ம்மையாள ரெனப்பட்டு நன்மையாளராவார். அதுநிற்க.

இனி, மூவகைநூலே யன்றி ஒருசார் ஆசிரியர் எதிர்நூலென வொன்று சேர்த்து நூல் நால்வகைப்படும் என்பர்.

"எதிர்நூலாவது:—முதனூலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானு மொருகாரணத்தாற் பிறழவைத்தால் அதனை உலகம் மெய்யெனக்கொண்டு மயங்காமைப்பொருட்டுக் கருவியாற் றிரிவுகாட்டி அவன்கோள் மறுத்து, முதனூற்பொருளையே தன்கோளாக நிறுவி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியானொருபுலவனுல் உரைக்கப்படுவது." என்னை?

"தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப
தெதிர்நூ லென்ப வொருசா ரோரே."

என்பதோத்தாகலின்.

இவ்விதியை ஒருவாற்ருனொருவாது மேற்கொண்டு "திருநான்மறைவிளக்கவாராய்ச்சி" என்னுமிந்நூலை "எதிர்நூல்" என்று கூறுதலே பொருத்தமுடைத்தென்பது எமதபிப்பிராயம். என்னை? இதுவும், முதனூலையும் முன்னூலின் முடிந்த பொருளையும் அந்தணர்மீதுகொண்ட கோபத்தால் செல்வச் சிரஞ்சீவி ம-ா-ா-ஸ்ரீ கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் பிறழவைத்தியற்றிய "திருநான்மறை விளக்கத்தை" உலகம்மெய்யெனக்கொண்டு மயங்காமைப்பொருட்டுக் கருவியாற் றிரிவுகாட்டி அவர்கோண் மறுத்து முன்னூற்பொருளையே தங்கோளாக நிறுவி ஒள்ளிய புலவர்திலகராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ. திரு. மா. சாம்பசிவபிள்ளையவர்களாற் செவ்விதிற் செய்யப்பட்டதாகலான்,

இஃதென் சொல்லியவாறோ வெனின், இவ்வாராய்ச்சி நூல் "எதிர்நூல்" இலக்கணம் பெற்றிருத்தலின் இதனை நால் வகை நூலுளொன்றாகிய அந்நூலென வழங்கன் மரபென்ற வாறும். அது நிற்க.

இனி, "திருநான்மறைவிளக்கம்" என்பது முற்றும் அப் பிரமாணவிடயமாகலான், அதன்கண் ஆராய்ச்சி அநாவசியக மென்று காலத்தைப் பொருளாகக் கருதும் மேதக்கோர் ஒரு கால் எண்ணவுங் கூடும். அஃதவரறிவிற்குக் கண்ணியமே யாயினும், அவ் "விளக்கம்" அப்பிரமாணவிடய மென்பதை அறியு மறிவு தலைப்படாதாரெல்லாம் அதனை மெய்யெனக் கருதி வேதாகமங்களைப் புறக்கணித்து, இறைவனருள்பெறும் வழியைத் தெரிக்குநூல் வேறின்மையால் அவ் வழியுணரமாட் டாது அறன்கடைவழியிற் சென்று புருடார்த்த நான்கையும் அறவே இழந்து மக்கட்பிறப்பின் பயனெய்தா தழிதருவராக லான், "அரவின்குட்டி சிறிதாயினும் பெருங்கோல் கொண்ட டித்தல்வேண்டும்" என்னும் பழமொழிப்படி, அப்பிரமாண விடயமென் றதனைப் பராமுகப்படுத்தாது செப்பமாகிய "எதிர்நூல்" ஒன்றியற்றி அம்மக்கட் புரத்தன் மாண்பார்பே ரறமேயாம்.

அதனைப் பண்டைத்தவத்தா னன்கிதி னுணர்ந்தபேரறி வாளராகலான் "ஆராய்ச்சி" ஆசிரியர் அவ்விளக்கத்தை அங் கிங் கசைய வொட்டாது முழுதும் பிரமாணசகிதம் மறுப்ப தோர் "எதிர்நூல்" இயற்றிச் சைவமக்கட் கீந்துபகரித்தமை "செய்யாமற் செய்த வுதவி"யும், "காலத்தினாற் செய்த நன்றி"யும், "பயன்றூக்காது செய்த வுதவி"யு மாம் என்ப தொருதலை.

எல்லாநூல்களும் எல்லாருக்கும் பயன்படுவனவன்று. பக்குவபேதம்பற்றி ஒரோவொன்றுஞ் சிலவும் ஒரொருவர்க்கும் சிலர்க்கும் பயன்படுவனவாம். இக்கருத்துப்பற்றியே சிவஞான சித்தியுடையாரும் மக்களை; சாமுசித்தர், வைநைகர், பிராகிரு தர் என மூவகையினராகப் பிரித்துக்கொண்டு,

"பண்டைநற் றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணும்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றெருகுப்பன் மார்க்கர்
கண்டநூ லோதி வீடு காதலிப் பவர்கட் கீசன்
புண்டரி கத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்றும்."

என்றருளிச்செய்தார்.

மூவகை மக்களுள் முதற்கண்வைத்தெண்ணப்படும் சாமுசித்தராவார்:—கழிந்த பிறப்புக்களில் சரியை கிரியை முதலிய சாதனங்கள் நன்கனம் முற்றுப்பெற்று, இப்பிறப்பில் பிரபஞ்சத்தை நோக்காது வீடுகாதலித்து அன்புமாத்திரையானே முதல்வனை வழிபடுவோர். அவர்க்கு நூல் கருவியாகச் செய்யப்படும் வழிபாடுகளெல்லாம் முன்னரே முற்றுப்பெற்றபடியால் இப்போது நூல் வேண்டாம். முதல்வன்றானே பாகதியிற் சேர்ப்பன். கண்ணப்பர் முதலாயினார் சாமுசித்தர்.

இறுதிக்கண்வைத் தெண்ணப்படும் பிராகிருதராவார்:—காணப்படும் பிரபஞ்சமே யன்றி வேறுபொருளுண்டெனலறியாது அப்பிரபஞ்சவின்பத்தில் அழுந்தி நிற்கும்பேதையர். அவர் நூலறிவைக் கொடுப்பினுங் கொள்ளமாட்டார்; ஆகலான் அவர்க்கும் நூல் வேண்டாம்.

இடைக்கண்வைத் தெண்ணப்படும் வைணைகராவார்:—நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம் பிறத்தலால், அநித்தியப்பொருளாகிய பிரபஞ்சத்தைவிடுத்து நித்தியப் பொருளாகிய சிவத்தைத் தேடும் சற்கருமர். அவர், நூல், வழிகாட்ட அதன் வழிநடந்து சிவத்தைப் பெற முயல்வோராகலின், அவர்க்கு அத்தகையநூல் வேண்டும். அருணந்திசிவாசாரியர் முதலியோர் வைணைகர்.

இங்ஙனம் சிவஞானசித்தியுட் கூறப்படுதலால் மாந்தர்க்குத் தீமைகுறித்த நூல்கள் எழுந்தோறும், பக்குவர்க்கு நன்மை குறித்த எதிர்நூலும் அவ்வப்போழ்தெழுதல் போறமாதல் தெற்றெனவுணர்க.

எவராயினும் வேதாகம மார்க்கத்தை மறுத்துத் தமது கொள்கையை நிறுத்த வந்தால் அவரவலக் கொள்கையை மறுத்து வேதாகம நெறியை நிறுத்த வல்லவர் அது செய்யாராயின், பெருங் குற்றம் என்பது,

“நிறுத்திடவ லானமல னுனெறியை யென்றும்
மறுத்திடவ லானவல மார்க்கமய லுற்றே
நிறுத்திலன் மறுத்தில னெனிற்கரிச னேசம்
அறுத்தவனே மாகைகரி சல்லவற மாமே.”

என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளா னறிக.

“நிகாறுநற் சிவதரும சிவஞா னத்தை
நிறுத்திடுவோ னிலுமுயர்ந்தோ னிலத்தி னில்லை
பகர்பரம சிவயோகி யவனே யாகும்
பரிவினிறுத் திடுமோற்றல் படைத்து முய்தி

அகலுமய லானிறுத்தர் தொழிந்தோன் யோகி
யாயினுமீ சுரப்பிரிய னல்ல னன்னுன்
புகருறுதீ நரகினிடை வீழ்ந்து புன்கண்
பொருந்திடுவ னெனமறைகள் புகலு மன்றே.”

என்னும் அபியுக்தராகிய ஆன்றோர் செய்யுளும் ஈண்டே சிந்திக்கற்பாலது.

சிவதருமம்:— “மறைக ணிந்தனை சைவ நிந்தனை பொரு மனமும்” என்று திருநந்திதேவர் வேண்டியவண்ணம் வேதாகம தூடணங்கேட்டுச்சகியாது தூடணஞ் செய்தோரைக் கண்டித்தல், ஞானதானம், திருக்கோயில் கட்டுதல், புதுக்கல் என்றற் றொடக்கத்தன.

சிவஞானம்—சிவாகமம். அதனை நிறுத்தல்:— இருதிறப் படும். ஒன்று அதிற் கூறப்படும் பதிபசுபாசம் என்னு முப் பொருளையுந் தாபித்தல். மற்றொன்று அவற்றை நிறுத்துதற்கு அவற்றைத் தெரிக்கு நூலில்வழி அது செய்யவியலாதாகலான், அவ்வாகமத்தைப் பல்லாற்றானும் பாதுகாத்தல். சிவஞானம் சிவாகம மென்பது:— “உயர்ஞான மிரண்டா மாறு மலமகல வகலாத மன்னு போதத்—திருவருளொன் றென்றதனைத் தெளிய வோதுஞ் சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே” என்னுஞ்சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தானறிக.

“அறமொழி விரும்பிக் கேளா தறமலா தறையுந் தீய— மறமொழி விரும்பிக் கேட்கும்” “இப்பெருங் கொடிய பாவ விருங்கலி”யில் தினைத்துணைச் சிவபுண்ணியம் பனைத்துணைப் பயன்தரு மென்பது,

“ஆன்றநற் சனக னாதி நால்வரு மரன்மு கத்தை
மூன்றரைக் கோடி கற்ப நோக்கிப்பின் முத்த ரானார்
தோன்றிசின் றழியு மிந்தத் தொடுகடற் புவியி னுள்ளார்
ஊன்றியோர் கணம தேனு நோக்குறி னுறுவர் முத்தி.”

என்னும் வள்ளலார் சாத்திரத்தானறியக் கிடத்தலின், திருநான்மறைவிளக்க வாராய்ச்சி” என்னும் எதிர்நூலியற்றுத லாகிய பனைத்துணைப்புண்ணியம் மலைத்துணைப் பயனை ஆக்கி யோருக்களிக்கு மென்க.

இத்துணை விசிட்ட எதிர்நூல் இதுகாறும் யாருஞ் செய் திலர். அதற்குக் காரணம் இத்துணை அப்பிரமாணநூல் இது காறும் எழாமையே. விளக்கத்திலுள்ள அப்பிரமாணமாகிய போலிக்கொள்கைகளை ஒவ்வொன்றாக அநுவதித்துக் காட்டி,

அவ்வவற்றின் போலித்தன்மை இஃதிஃதென்று விளங்க விரித்துக்காட்டிக் காண்டல் கருதலுரை என்னு மூன்றுபிரமாணங் கட்கு மொவ்வாமையைத் தேற்றிப் பன்னூற் பிரமாணங்களால் "விளக்க"முடையாரதக் கோள்களை மறுத்துத் தமது கோளை நாட்டியிருக்கும் மதுகை எத்திறத்தறிஞரு மெச்சு மியல்பிற்று.

அவ்விளக்கத்தை ஒருகூறு இருகூறு முக்கூறு நாற்கூறு படுத்திவிடல் ஆசிரியர் தமக்கு இலகு. அங்ஙனமாகவும் விளக்கத்தை எடுத்துப் பார்ப்போர் புரட்டிப்பார்த்தெறிதற்கு மிக இலகுவினு மிலகுவாக அறுபத்தொரு கூறு செய்து, செய்தவற்றை நூன் முகப்பிற் றலங்கவைத்திருத்தல் நூலினுள் மிக விரித்திருக்கும் விஷயங்களை முன்னரே இலகுவாகத் தெரிக்கும் பாயிரம் வைத்திருத்தலைப் போன்றிருக்கும் அழகு பாராட்டற் பாலது.

"விளக்க" முடையார் எந்தெந்த நூலிலிருந்து தமது கொள்கைக்குப் பிரமாணங் காட்டினரோ! அந்தந்தப் பிரமாணம் அவர் கொள்கையைச்சாதிக்கு மாற்றலின்றித் தமது கொள்கையைச்சாதிக்கும் ஆற்றன் மிகுதிப்பாட்டை "ஆராய்ச்சி" நூலாசிரியர், அழகுபெற விளக்கிக் காட்டிய புத்தி நுட்பம் புலவர் போற்றற் பாலது.

"ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்ப தருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததற்பின்—போயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நூலுண்டோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்."

என்று கூறுவார் கூறுக.

திருநான் மறைவிளக்க வாராய்ச்சி தேரின்
பெருநா னிலத்துப் பிறங்கு—மிருடீர்
பகலவன்போ லுள்ளிருளைப் பாற்றலாம் பாரோர்
சகலகலா வல்லுநராய்த் தாம்.

என்றிதனையேயாம் மிகுத்துக் கூறுநிற்பேம். என்னை? திருக்குறள் ஒருவர் வாக்காய் ஒருநூலாயிருத்தலானும், இது சங்கப்புலவர் அற்புதஞ் செய்து சைவசமயஸ்தாபனஞ் செய்த அருளாளர் வாக்காயவனேகநூல் குழூமப் பெற்றிருத்தலானும், அது, சென்னைச் "சைவநூற்பதிப்புக் கழகத்தா"ரால் "ஆப்யன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்" என்னும் பாட்டு "ஆபயன் குன்று மறிதொழிலோர் நூன்மறப்பர்" என்று வழுவுறத் திருத்தப்பட்டிருத்தலானும், இது அவ்வாறு தன்னகத்துச் செய்யுள் திருத்தப்படமாட்டா தாகலானும், அஃதறிந்தோர்

ஒருநூலறிந்தவராவா ராகலானும், இஃதறிந்தோர் பன்னூலறிந்தோராவராகலானும், அஃதறிந்தோர் பொதுவறிவுறுவராகலானும், இஃதறிந்தோர் சிறப்பறிவுறுவராகலானும், அஃதறிந்தோர் மும்மூர்த்திகளையறிவ ராகலானும் இஃதறிந்தோர் மும்மூர்த்திகளையும் "மூவர்கோனய் நின்ற முதல்வனையுஞ்" சேர்த்து நான்கு மூர்த்திகளை யறிவராகலானும், அஃது ஆசிரியர்மூல மரிதினுணரற் பால தாகலானும், இஃது ஆசிரியரின்றி எளிதினுணரற்பால தாகலானும், இன்னோரன்ன பிறவற்றானுமென்க.

"அறிதொழிலோர்" என்பது எழுத்துப்பிழை யென்பரேல் "திருநான்மறை விளக்கத்தைக்" கொண்டு அன்றெனநன்று மறுப்பேம். பாடபேதம் என்பாராயின், அப்போது யாம் கூட்டும் வித்துவசபையில் அப்பாடத்தையுடைய பழைய ஏட்டுப் பிரதியைக் கொணர்ந்து காட்டி உண்மையை நாட்டல் வேண்டும். அதுமட்டோ; அக்குறளுக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள அதிகாரங்களோடும் செய்யுட்களோடும் முரணுமற் சிறப்புறு பொருள் செய்துங்காட்டல்வேண்டும். கலிகிதவமூஉப்பாடங் காணப்படின், அதன்பொருள் விளங்காதபோது பாடபேதமாகப் பதிப்பித்தன் மாத்திரையே சால்புடைத்து. அஃதன்றி அறிவானுன்ற பெரியார் முன்பின் விரோதமறப் பொருடரும் பாடம் இஃதென் றறிந்து மேற்கொண்டு உரையும் பொருத்தமுறக்கண்ட அப்பாடத்தை நீக்கிப் பொருத்தமில் பாடத்தை மேற் கோடல்,

"குலந்தவங் கல்வி குடிமைமூப் பைந்தும்
விலங்காம லெய்தியக் கண்ணும்—நலஞ்சான்ற
மையறு தொல்சீ ருலக மறியாமை
நெய்யிலாப் பாற்சோற்றி னேர்."

என்னு நாலடிக் கிலக்காக்கிவிடும்.

உலகம்—உயர்ந்தோர். என்னை? "உலகமென்ப துயர்ந்தோர் மாட்டே" என்ப; ஆகலான். ஈண்டுக் கருத்தாவாகு பெயராய் அவர் ஒழுகலாற்றை உணர்த்தி நின்றது.

. "அறிதொழிலோர்" என்னும் பாடத்திற்கு முன்னதிகாரம் பின்னதிகாரங்கட்கும் முற்செய்யுள் பிற் செய்யுள்கட்கும் முரணுமல் பொருள் கூறற்கு ஒருமுகனுய்வந்து திருக்குறள் செய்தருளிப் பின்மறைந்து நான்முகனுய பிரமா மீட்டு ஐமுகனுய் வரினு முடியாது.

ஆகலாற் கழகத்தார் சைவசமயநூல்களை மனம் போன வாறு திருத்தி நூல்வரம் பழித்து அதன்சொருபத்தைக் கெடுத்து மெய்ப் பொருள் தோன்றாதவாறு செய்து சைவர் கட்கு ஏதஞ் செய்யாமல், பழையவித்துவான்கள் எல்லாவற்றாலும் பொருத்தமுறு பொருளுடைய பாடத்தை அறிந்து கரலிகித வழூஉக் களைந்து நூல்களை அச்சிட்டதுபோல, அச்சிடல் வேண்டும் என்பதைச்சம்பந்த நேர்ந்தவழித் தெரித்தாம். அதனால் எமது கடபாட்டை யாம் குறிக்கொண்டு செய்தே மாயினேம்; எமக்கொரு குறையு மின்று. அவர் அதுசெய்யாராயின் குற்றத்துட்பட்டுத் துன்பமுறுவர். அதுநிற்க.

மற்றுத் திருக்குறள் அதிகாரங்கள் தனித்தனி படிக்கப் படும் போது அதுஅது சிறந்ததாகத் தோன்றுமாறுபோல, ஆராய்ச்சி எதிர்நூலின்கணுள்ள அறுபத்தொரு பகுதிகளும் தனித்தனி படிக்கும்போது அது அது சிறந்ததாகத் தொன்றும் மாட்சி அத்தியற்புதமாயிருக்கின்றது.

ஆயினும் ஐம்பத்தொன்பதாம் பகுதியில் "மறை, நான் மறை, அந்தணர், பார்ப்பார் என்னுஞ் சொற்களின் வழக்கைப் பின்னுமோர் முறையிற் சிறப்புவகையாய் ஆராய்ந்து சித்தாந் தஞ்செய்வாம்." என்றுகூறப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு அதன்கண் வேணவாக்கொண்டு அதனை நாமுஞ் சிறப்புவகையா னோக்க வேண்டு மென்று கருதி அவ்வாறே நோக்கினேம். அவ்வழிச், "சிறப்புவகையாய் ஆராய்ந்து" என்பது மிக்கபிழையெனச் சித்தாந்தஞ் செய்தேம். என்னை? அவை சிறப்பினும் அதி சிறப்பாய் ஆராய்ந்திருத்தலா னென்க.

ஆதலால் அப்பகுதியைப் பன்முறை பார்வையிட்டு உன்னரு மகிழ்ச்சிமீக் கூர்ந்து ஆசிரியாது "நுண்மாணுழை புல" நோக்கி எண்மாண்ட விறும்பூ தெய்தினேம்.

இந்தப் பகுதியை எம்மைப் போலவே யாவரும் பன் முறை பார்த்து உண்மையோர்ந்து ஆசிரியர் வன்மை தேர்ந்து, "யான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவிவ் வையகம்" என்று திருமூல நாயனர் திருவாய் மலர்ந்தருளியதுபோல யாம் பெற்ற வின்பம் பெறுமாறு விரும்புகின்றேம்.

முக்கியமாகிய அறுபத்தொரு பகுதிகளும் நியாய வாயிலாக மறுக்கப்படவே, அமுக்கியமென்று ஒதுக்கிவிடப்பட்டன வும் மறுக்கப்பட்டமை தானே போதரு மென்றுணர்க.

சத்துக் கொளுஞ்சைவ சித்தாந்த சாத்திரச் சார்பிலதாய்ப்
பித்துக் கொளுத்திப் பிரியா நிரயப் பிணியுதவிச்
சித்துக் கெடுத்துத் திரிக்குந் திருநான் மறைவிளக்கஞ்
செத்துக் கிடக்குது சாம்ப சிவநேசன் றெம்முனைக்கே.

"தழங்குரான் முரசிற் சாற்றித் தத்துவந் தழுவல் வேண்டிச்
செழுங்களி யாளர் முன்ன ரிருளறச் செப்பி னாலும்
முழங்கழ னரகின் மூழ்கு முயற்சிய ராகி நின்ற
கொழுங்களி யுணர்வி னாரைக் குணவதங் கொளுத்த லாமோ."

சைவசித்தாந்தசாத்திர வுண்மைப் பொரு ளறியாத பேதை மக்கட்குப் பெருங்கேடு விளைக்குந் "திருநான்மறைவிளக்கத்"தைப் பாற்றிச் சிறந்த நன்மை விளைக்குந் "திருநான்மறை விளக்கவாராய்ச்சி" என்னும் சீரிய "எதிர் நூல்" இயற்றி உபகரித்த வள்ளலாகிய சிவஞானச் செல்வர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சாம்பசிவ நேசரவர்கள் செய்த நன்றியை மறவாது "எழுமை எழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண்—விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு" என்ற வண்ணம் அவர்கள் நட்பை என்றும் உள்ளி, அவர்கட்குப் பூரணசுகவாழ்வும், பூரணவாயுளும் கொடுத்து மீட்டும் மீட்டும் வீட்டிற் கேதுவாய நூல்களைச் செய்து வஞ்சக நூலாற் கெடுவார் கெடாமல் அவர்க்குய்தி பயக்குமாறு அளவில் கிருபையுளமகிழ்ந் தருளும் வண்ணம் "தேவதேவன் மாதேவன் சிறப்புடை யீசனெங்கோன்—மூவரின் முதல்வ னென்று" முதுமறை முழங்கும் ஒண்ணுதல் பாகக் கண்ணுதற் பரசிவன் கழலடியிணை மலர் நெஞ்சகப் போதினிறுவி வேண்டுதும். சுபம்.

இந்நூ லிருப திருப திருபத்தொன்
றென்னும் பகுதி யிவையுணர்ந்த—பின்னரெங்குங்
கல்லாத நூலில்லை கற்றவர்க்குஞ் சொல்வரெல்லாம்
பல்லாரு மேத்தப் பணிந்து.

இனி இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பன்னூற்களஞ்சியமாகிய "திருநான்மறைவிளக்கவாராய்ச்சி" என்னு மிவ் "வெதிர் நூலை" வெளிப்படுத்தினவர் இயற்றிய ஆசிரியரவர்களோ! அச்சிடுவித்து முடித்த S. I. Ry. ஜனரல் டிராபிக் மானேஜர் ஆபீசு ஹெட் கிளர்க்கு ஸ்ரீமாந். A. குழந்தைவேலுப் பிள்ளையவர்களோ! என்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் எமது அபிப்பிராயம் இஃதெனத் தெரிக்கின்றும்.

ஆசிரியரவர்கள், சிவபெரு மானால் "நீமோ பெரிய சிறுத் தொண்ட"ரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளப் பெற்ற சிறுத் தொண்ட நாயனாரைப்போல யாவர்க்குந் தம்மைச் சிறியராகக்

காட்டி ஒழுகும் ஒழுகலாறுடையராயினும், ஆக்கையானும், ஆயுளானும், அறிவானும், அனேகநூலாராய்ச்சியானும், அனேக "எதிர்நூல்கள்" ஆக்கலானும், இன்னோரன்னபிறவற்றானும் பெரியராய்க் கோலூன்று பருவக் கோலத்தராயினமையின், தாமியற்றிய நூலை அச்சிடுவித்தற் பொருட்டு அச்சியந்திரசாலைக்குப் போக்கு வரவு செய்யத் தமக்கியலாத நிலைமையை யுற்றுநோக்கித், தமக்கதிப்பிரிய நண்பராகிய ஸ்ரீமாந். A. குழந்தைவேலுப்பிள்ளைபவர்களிடம் அவ்வேலையை ஒப்பித்துவிட்டார்கள்.

அப்பிள்ளையவர்களும் சிவபத்தி, சிவனடியார்பத்தி, சிவாலயவழிபாடு, விபூதி உருத்திராக்க விசுவாசம், அறிஞர்மாட்டன்பு, பொதுநலப்பிரியம், உற்றவிடத்துதவல் முதலிய நலப்பாட்டிற் சிறந்தவர்களாகலான், இது தமக்கு வாய்ப்புடைத்தாயதோர் சிவபுண்ணிய கைங்கரியமெனக் கருதி அதற்குடன்பட்டுத் தமது இல்லத்து வேலைகளையும் பாராமுகப்படுத்தி ஒன்பது திங்கள் ஓயாது யந்திரசாலைக்கு போதல், வருதல் புறாப் (proof) பார்த்தல் முதலிய பல வேலைகளையுஞ் செய்து அச்சிடுவித்துப் பூர்த்தி பண்ணினர்கள்.

நிகழ்ந்தவண்ணம் இவ்வண்ணமாகலான், இதனை வெளிப்படுத்தினர் இவ்விருவருள் இன்னரென்று துணிந்து யாம் எவ்வண்ண மியம்புவேம். என்னை ?

இவர்கள் வெளிப்படுத்தா தொழிந்தால் ஆசிரியரவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த லின்று. ஆசிரியரவர்கள் நூல் செய்யாவிடின் இவர்கள் அச்சிட்டுவெளிப்படுத்துதலுமின்றாகலான்.

"வெவ்விசை யப்படை வீட்டிடும் வாளிச்
செவ்விசை தேர்விசை நாடினர் செவ்வேள்
கைவிசை யோநெடுங் கால்விசை தானோ
எவ்விசை யோவிசை யென்றனர் வானோர்."

சுப்பிரமணியக்கடவுள் சூரபன்மனோடு செய்த யுத்தத்திலே அவனது படையை வீட்டச் செலுத்திய பாணவேகத்தையும், வாயுதேவன் செலுத்திய தேர்வேகத்தையும் தேவர்கள் பார்த்து அக்கடவுள் கரவேகமோ! வாயுவின்கைவேகமோ! மிக்கதென்று சொல்லமுடியாமல் நின்றாற் போலவும்,

“ தார்கெழுவு வேற்படை தடக்கையுடை யோனும்
சூரனுமி வாறம ரியற்று தொழில்காணு
வீரமட மாதுளம் வியந்திவர் தமக்குள்
ஆரிடை நடத்துமென வையமொடு நின்றாள்.”

வீரலக்குமி சுப்பிரமணியக்கடவுளும் சூரபன்மனும் போர்த்தொழில் புரியும் விசேட சமத்துவ வேக மதுகையைப் பார்த்து இவ்விருவருள் யாரிடத்து யாம் செல்லுவே மென்று ஐயமுற்று நின்றாற் போலவும், யாமும் இவ்விருவர் தம்முள் இன்னார் வெளிப்படுத்தினரென்று சொல்ல முடியாமையான் ஐயமுற்று,

“ பாத்திணு மேதகு பண்ணவன் வார்விற்
கரத்தினை யும்விரை வாற்காந் தூண்டும்
சாத்தினை யுக்தடந் தேரினை யுங்கால்
உரத்தினை யும்புகழ் வார்புடை யுள்ளோர்;”

சுப்பிரமணியக்கடவுள் மருங்கு நின்ற தேவர் முதலாயினோர் அவர் கரவேகத்தையும், சரவேகத்தையும், வாயுதேவன் தூண்டும் தேர்வேகத்தையும், மனோவேகத்தினும் விரைவாக வத்தேரைத் தூண்டும் அவன் கரவேகத்தையும் நோக்கி இன்னதினும் இன்னது மிக்க வேகத்ததென அறியமாட்டாதவர்களாய் அவற்றை ஒருங்கே புகழ்ந்தாற் போல,

கலிவலிமிக்க விக்காலத்திலே இவர்களைப்போல மற்றெவர்களும் சைவசமயாபிமானத்தாலும், சிவபத்தியாலும், நிலையிற் பிரியாமையாலும், உண்மை நிலைமையாலும் மேம்பட்டு இன்னோரன்ன பயன்படு நன்முயற்சிகளைச் செய்யமாட்டார்களென்று இருவரையும் ஒருங்கே புகழ்கின்றாம்.

இத்தகைய சிவபுண்ணிய கைங்கரியத்தின் மேம்பட்ட உத்தம புருஷர்கள் இருவரும் “இருதலைப்புள்ளி னோருயிர் போல,” அரோக திடகாத்திரர்களாய்ப் பூரணாயுளுடன் எக்குறையுமின்றி இன்பப் பெருவாழ்வெய்தி இன்னு மின்னும் நன்னர் “எதிர்நூல்” பல ஒருவரியற்றிடவும், ஒருவர் அவற்றை அச்சுவாகனமேற்றவும், அதனல் யாவரும் ஆன்மலாபமடையவும் பெருங் கருணை பாலிக்குமாறு அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவ சங்கர நாமத் தனிமுதல்வன் திருவடிக்கமல மெமதொரு முடிக்கமலமாகக் கொண்டு முப்போதும் முக்கரணங்களானும் மூவித வழிபாடுஞ் செய்கின்றாம்.

சீர்பூத்த கருவிநூ லுணர்ச்சி தேங்கச்
சிவம்பூத்த நிகமாக மங்க ளோங்கப்
பார்பூத்த புறச்சமய விருள்க ணீங்கப்
பரம்பூத்த சைவநிலை பாரோர் தாங்கப்
பேர்பூத்த சடைமவுலிப் பிரானுர் செய்ய
பிறங்கொளிசேர் நலங்குலவு கமலம் போலும்
வார்பூத்த கழலடியை மனத்து நிறீஇ
மறவாம லனுதினமு மதித்து வாழ்வாம்.

சமயகுரவர் சந்தானகுரவர் திருவடிகளே சரணம்.

இங்ஙனம்,

அக்ஷயவுூ
ஆவணிமீ உஎவ } சுவாமிநாதபண்டிதர்.

நூல் ஆக்கியோன் குறிப்பு:— மேலே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்ற அபிப்பிராயங்கள் எமக்குக் கிடைத்த காலக்கிரமத்தானே வைக்கப்பட்டு அச்சிடப்பட்டன.

எமது வேண்டுகோட்கிணங்கி அவரவர்கட்குரிய அரிய பெரிய இன்றியமையா வேலைகளுடன் சைவவுலகு உண்மையைக் கைக்கொள்ளு நிமித்தம் அபிப்பிராயம் எழுதி உபகரித்த வித்துவப் பெரியார்கட்குத் திரிகரணசுத்தியோடு வந்தனஞ் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

விசேடக்குறிப்பு:—மேற்காட்டிய பெருமக்கள் அபிப்பிராயங்களில் புழுத்த நாயினுங்கடையனாகிய அடியேனைப் பலவாறு பெருமைப்படுத்தி யெழுதியிருக்கின்றார்கள். அது வேண்டாவெனப் பன்முறைபிரார்த் தித்துக் கேட்டுக்கொள்ளவும் அவர்கள் உடன்படாததனால், அவர்கள் ஆணையை மறுக்க அஞ்சி அவர்கள் எழுதியவாறே அச்சிடப்பட்டன. பெரியோர்கள் பொறுத்தருளுவாராக,

திரு. மா. சா.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சிவமயம்.

இவ்வாராய்ச்சி அச்சிடுதேற்கு முத்திறக்கோடையுள் முதற்கோடையாகப் பொருள் உபகரித்த சைவாபிமானப் பெரியார்கள் பெயருந் தொகையும்.

முந்திறக்கோடை — (கந்த புராணம்)

"என்னுனு மோருதவி யாதொருவன் யார்க்கெனினுந்
தன்னுன் முடிவதெனிற் றுனே முடித்தறலை
சொன்னுன் முடித்த லிடையாகுஞ் சொல்லுகினும்
பன்னுண் மறுத்துப் புரிதல்கடைப் பான்மையதே"

1	அம்பாசமுத்திரம் திருவாளர். V. P. காந்திமதிநாதபிள்ளையவர்கள் B.A.	ரூ.	12—0—0
2	திருச்சி, திருவாளர். M. A. சந்திரசேகரபிள்ளையவர்கள்	ரூ.	10—0—0
3	யாழ்ப்பாணம், விக்டோரியாக்காலேஜ் பிரின்ஸ்பல் திருவாளர். சிவபாதசுந்தரப்பிள்ளையவர்கள்	ரூ.	15—0—0
4	யாழ்ப்பாணம், அட்வோகேட்டு திருவாளர். அருளம்பலம் அவர்கள்	ரூ.	15—0—0
5	ஸ்ரீலஸ்ரீ. சுவாமிநாதபண்டிதரவர்கள்	ரூ.	50—0—0
6	யாழ்ப்பாணம், பிரமஸ்ரீ. சபாபதிக்குருக்களவர்கள்	ரூ.	15—0—0
7	உடையூர், திருவாளர். ஸ்ரீநிவாசபிள்ளை அவர்கள்	ரூ.	10—0—0
8	மயிலாப்பூர், திருவாளர். C. V. ஜெம்புலிங்கப்பிள்ளை அவர்கள்	ரூ.	5—0—0
9	திருச்சி, திருவாளர். N. P. கல்யாணசுந்தரமுதலியார் அவர்கள் B.A., B.L	ரூ.	5—0—0
10	திருச்சி, திருவாளர். A. குழந்தைவேலுப்பிள்ளை அவர்கள்	ரூ.	5—0—0
11	உத்தமபாளையம், சிவராமமங்கையர்க்கரசியம்மாள்	ரூ.	100—0—0